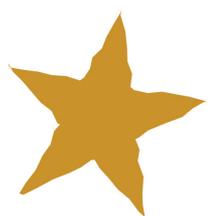

ΜΠΕΤΟΝ ΛΑΜΕ

ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ
ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ
ΦΑΜΠΡΙΚΑ
ΥΦΑΝΕΤ
ΤΕΥΧΟΣ #3
ΑΝΟΙΞΗ '24

EDITORIAL /// ΚΙΝΗΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΚΡΙΒΕΙΑ/// GENTRIFICATION, ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΣΙΝΕΜΑ ///
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ- ΟΜΑΔΕΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΚΡΙΒΕΙΑ /// ΛΙΓΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ///
ΚΑΠΟΤΕ (ΤΩΡΑ) ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ /// ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΥ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟΥ #3 /// ΠΟΙΗΣΗ_ΡΕΦΕΝΕ ///
ΣΚΟΥΠΑ-ΡΟΜΠΟΤ /// ΧΙΠ-ΧΟΠ : ΕΝΑ ΑΤΥΧΕΣ ΣΥΜΒΑΝ ΜΙΑΣ ΠΟΛΗΣ ΣΕ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ /// ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ
L'INGRESSO E NEGATO /// ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ-ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΡΑΠ ΒΕΡΣΙΟΝ

Ένα χρόνο από την έκδοση του πρώτου τεύχους του Μπετόν Λαμέ, αυτό που είχαμε διατυπώσει τότε, πως ζούμε ανάμεσα σε κρίσεις, βλέπουμε να εντείνεται όλο και περισσότερο και να έρχεται κατά πάνω μας. Έτσι, λοιπόν, το παρόν τεύχος συνεχίζει να ασχολείται με την επίδραση των κρίσεων πάνω μας και να μεταδίδει τις αντιστάσεις που σκαρώνονται εντός και εκτός της κοινοτικής μας σφαίρας.

Ζώντας πλέον ανάμεσα σε δύο πολέμους και εντός μιας γενικευμένης υποτίμησής μας σε όλα τα επίπεδα, είμαστε βέβαιες ξανά ότι κράτος και κεφάλαιο έχουν βαλθεί να μας εξοντώσουν. Το κόστος αναπαραγωγής και το ευρύτερο πλέγμα που καθορίζει τον έμμεσο μισθό βρίσκονται στο επίκεντρο των καθημερινών συζητήσεων και διαδικασιών μας, καθώς βλέπουμε όλες τις τιμές των προϊόντων να αυξάνονται και τα νοίκια να αποτελούν πάνω από τον μισό βασικό μισθό. Την ίδια στιγμή οι συζητήσεις για περαιτέρω υποτίμηση και ιδιωτικοποίηση του ΕΣΥ πληθαίνουν, κάνοντας σαφές ότι η υγεία είναι ένα προνόμιο για λίγους και σίγουρα όχι για όσους εξοντώνονται σε 12ωρα εργασίας χωρίς να μπορούν με τα έσοδα που έχουν να καλύψουν τα βασικά.

Ταυτόχρονα, στο σύμπαν των εκπαιδευτικών μεταρρυθμίσεων κάποιοι ονειρεύονται ιδιωτικά πανεπιστήμια και “αυτόνομα” σχολεία. Ακόμει στον δημόσιο λόγο το σχέδιο για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια να εκφέρεται ως “μη κρατικά”, “μη κερδοσκοπικά” και το σχέδιο νόμου να φέρει τον τίτλο “ελεύθερο πανεπιστήμιο”. Αυτό που, στην πραγματικότητα, ακούμε εμείς είναι άλλη μια αντιδραστική τομή που θέλει να οξύνει τους ταξικούς φραγμούς, να περιφράξει κι άλλο την πρόσβαση στην εκπαίδευση και να ενισχύσει την υποτίμησή της. Η ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης και η επιλεκτική κρατική χρηματοδότηση των σχολείων υπό όρους, θα λειτουργήσουν ως ένας ακόμα μοχλός πίεσης στους εργαζόμενους γονείς. Ένα όχημα για αύξηση των διαχωρισμών στο υλικό επίπεδο της γεωγραφίας των πόλεων. Οι αντιδραστικές αυτές μεταρρυθμίσεις στην εκπαίδευση έρχονται ως άλλη μια μορφή επίθεσης στα πιο υποτιμημένα κομμάτια αυτής της κοινωνίας, η οποία εκφράζεται πλέον σε κάθε πτυχή της ζωής μας. Από τη διαρκή υποτίμηση της εργασίας, της υγείας, την ακρίβεια του κόστους ζωής και τους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας μέχρι τον εξευγενισμό των γειτονιών, τις περιφράξεις στον δημόσιο χώρο, το χρηματιστήριο ενέργειας, την αναθεώρηση του ποινικού κώδικα. Και η λίστα δεν τελειώνει εδώ. Σε αυτή την τροχιά περαιτέρω υποβάθμισής μας, είδαμε ένα από τα πιο μαζικά φοιτητικά κίνημα των τελευταίων χρόνων να διεκδικεί τα αυτονόητα, υπό συνθήκες ακραίας καταστολής, με τους μπάτσους να τριγυρνάνε πλέον μέσα στις σχολές.

Οι συλλογικές κινήσεις αντίστασης μέσω της δημιουργίας κοινοτήτων αγώνα είναι το μοναδικό σοβαρό ανάχωμα που μας έχει μείνει. Τον τελευταίο χρόνο, εντός της δικής μας κοινότητας, αναδύθηκαν τέτοιες κινήσεις που θέλησαν να θέσουν στον δημόσιο λόγο και χώρο της πόλης ζητήματα όπως η διαρκής δολοφονική αντιμεταναστευτική πολιτική, ο αντιπαιδαγωγισμός, οι γυναικοκτονίες, η έμφυλη καταπίεση, ο εκφασισμός της ελληνικής κοινωνίας και γενικότερα, οι δεκάδες μορφές της εργασιακής, ψυχικής και συναισθηματικής επισφάλειας και βίας που ερχόμαστε αντιμέτωπες καθημερινά. Παράλληλα, κάποια καινούρια συντροφάκια ήρθαν στην κοινότητα φέρνοντας ποίηση, όπεν μπίκς και μουσικές. Κάποια άλλα πήραν στα χέρια τις τσουγκράνες αποφασισμένα να πειραματιστούν με το χώμα και να μάθουν τι σημαίνει αστική καλλιέργεια. Και κάποιες άλλες από εμάς θέτοντας

τις δικές μας
α ν ά γ κ ε ς
μ π ρ ο σ τ ά ,
σ υ λ λ ο γ ι κ ο -
π ο ι η θ ή κ α μ ε
ε π ι θ υ μ ώ -
ν τ α ς ν α μ ε -
τ α τ ρ έ π ο υ μ ε
τ ο ν θ υ μ ό
κ α ι τ η ν κ ο -
ρ ο ῖ δ ῖ α π ο υ
β ῖ ω ν ο υ μ ε
α π ό τ η ν α ῦ -
ξ η σ η τ ω ν
τ ι μ ῶ ν σ ε

καθημερινές συλλογικές αντιστάσεις, κάνοντας παρεμβάσεις σε σούπερ μάρκετ διεκδικώντας αυτομειώσεις.

Εσωτερικά των τειχών, ο φετινός Μάρτης έρχεται με κάτι ξεχωριστό για εμάς καθώς σηματοδοτεί τα είκοσι χρόνια κατάληψης της Φάμπρικας Υφανέτ. Το τρίτο τεύχος Μπετόν Λαμέ μας βρίσκει στην πολύ δημιουργική διαδικασία της προετοιμασίας των εκδηλώσεων για τα γενέθλια των είκοσι χρόνων. Μας βρίσκει με μια μεγάλη επιθυμία για συνάντηση, χαρά και γιορτή αλλά και ανάγκη για κριτική και αναστοχασμό. Τα γενέθλια αυτά έρχονται να μας θυμίσουν πως οι τόποι και οι τρόποι των κινήσεών μας αποτελούν μια υπόσχεση για τη συνέχεια και την κυκλοφορία των αγώνων εντός του ανταγωνιστικού κινήματος. Στο πλαίσιο αυτό, προετοιμαζόμαστε τόσο υλικά, ενισχύοντας τις δομές της κατάληψης ώστε να φιλοξενηθεί ο κόσμος που θέλει να γιορτάσει μαζί μας, όσο και άυλα, ετοιμάζοντας το περιεχόμενο των δράσεων και εκδηλώσεων που θα πλαισιώσουν τα γενέθλια.

Η επιθυμία μας να γιορτάσουμε παρέα με τον κόσμο που έχει πλαισιώσει όλα αυτά τα χρόνια τις δράσεις της κατάληψης είναι τεράστια. Ίσως επειδή για εμάς όλα αυτά τα χρόνια ο χώρος της κατάληψης είναι ο τόπος που αναπνέουμε, που βρίσκουμε κουράγιο να οργανώνουμε τις αντιστάσεις μας, που μαθαίνουμε να συνυπάρχουμε, να μοιραζόμαστε, να συνδεόμαστε και να αποσυνδεόμαστε. Και ύστερα πάλι από την αρχή. Και ίσως για αυτό είμαστε ακόμα εδώ είκοσι χρόνια μετά.

Ως υποκείμενα ενός κόσμου που επιβιώνει πλέον καταστρέφοντας, δημιουργώντας τη μία κρίση και τον έναν πόλεμο μετά τον άλλο για να συνεχίζει να υπάρχει, οι αντοχές μας άλλοτε συρρικνώνονται και άλλοτε πολλαπλασιάζονται σαν από έκρηξη. Σφιγγουμε τα δόντια μας και αποφασισμένες ξανασυναυτούμε η μια την άλλη για να μας υπενθυμίσουμε ότι τον δρόμο της ζωής ενάντια στην επιβίωση θα τον διανύσουμε μαζί. Γιατί τίποτα λιγότερο δεν μας αξίζει. Και την επιμονή μας σε αυτή την επιλογή κάποιες φορές έχουμε ανάγκη να τη γιορτάζουμε και να την ξαναγιορτάζουμε!

Το μπετόν λαμέ #3 ως ένα έντυπο συλλογικής δημιουργίας της Κοινότητας της Κατάληψης Φάμπρικα Υφανέτ, θέλει να συνεχίσει να μιλά για ζητήματα που αφορούν την καθημερινότητα και τις ζωές μας, την μόνιμη κρίση της καπιταλιστικής συνθήκης, τις αντιστάσεις και τις ρωγμές που δημιουργούνται και μέσα στις οποίες αναπνέουμε και εμπνεόμαστε. Στο παρόν τεύχος υπάρχουν εκτενέστερα κείμενα γύρω από την κυκλοφορία των αγώνων ενάντια στην ακρίβεια και στο κόστος ζωής, όπως τα κείμενα και οι δράσεις της Κίνησης Ενάντια στην Ακρίβεια καθώς και η αποτύπωση της συζήτησης με συντρόφια από τις ομάδες ενάντια στην ακρίβεια στην Αθήνα. Κείμενα σχολιασμού για τον αγώνα των δασκάλων και των καθηγητών ενάντια στην αντιδραστική εκπαιδευτική μεταρρύθμιση στα σχολεία. Όπως επίσης κείμενα, σαν του Cine Yfanet, τα οποία τονίζουν τα όρια των αγώνων γύρω από την υπεράσπιση των εναλλακτικών σινεμά αλλά και ευρύτερα ζητήματα gentrification, περιφράξεων και εμπορευματοποίησης της πόλης. Τέλος, θα βρείτε ευρύτερες θεματικές γύρω από την αυτοοργανωμένη έκφραση αλλά και τις περιφράξεις του δημόσιου χώρου στα κείμενα του Fab-Lab και στο διήγημα. Η μόνιμη στήλη ημερολόγιο κοινοτικού χωροχρόνου συνεχίζει, κοινοποιώντας τις απαντήσεις στα ερωτήματα του προηγούμενου τεύχους ενώ οι στήλες “στοιχεία πολιτικής γεωμετρίας”, «ο θεός Κώστας θυμάται» και «πρώτη φορά...» παραμένουν σε δημιουργική τροχιά για το επόμενο τεύχος #4.

20 ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΦΑΜΠΡΙΚΑ ΥΦΑΝΕΤ

**Μπετόν, για την
πολιτικοποίηση των ζώων μας /**

**Λαμέ, για τη δημιουργία
στην πολιτική**

**Μπετόν, για τις απογοητεύσεις
και τον αναστοχασμό /**

**Λαμέ, για τον ενθουσιασμό
και το μοίρασμα**

Μπετόν, για την οργάνωση /

Λαμέ, για το παιχνίδι

Μπετόν, για την αποφασιστικότητα /

Λαμέ, για την ευθραστότητα

**Μπετόν, για την ποιότητα
των εργασιών στην Υφανέτ /**

**Λαμέ, για την ποιότητα
των εργασιών στην Υφανέτ**

...γκουκ γκουκ. Έχουμε και λέμε:

Φάμπρικα Υφανέτ / Λούπα / Ομάδα Βιβλιοθήκης / Αρουραίοι των αρχείων / Φωτογραφική Ομάδα σκόροισκόρες / Cine Yfanet / Υποβρύχιο / Συντεχνία Πλην / Fab Lab- Ομάδα Studio / Ηχητικό Ξέσπασμα/ Ομάδα κήπου/ Ποίηση Ρεφενέ / Fabrika BMX / Σύντροφοι / Συντρόφισσες

(Η κάπως πιο σύντομα)

Κοινότητα: Συλλογική προσπάθεια

Κατάληψης: απαλλοτρίωσης

Φάμπρικα: του κλεμμένου χρόνου και χώρου

Υφανέτ: ενάντια σε μια καθημερινότητα που μας πνίγει

(Το έντυπο που κρατάτε στα χέρια σας είναι μια πρωτοβουλία των ατόμων και των ομάδων που αποτελούν την ΚΚΦΥ)

Κίνηση

Ενάντια

στην

Ακρίβεια

ΝΑ ΡΙΞΟΥΜΕ ΤΙΣ ΤΙΜΕΣ

ΝΑ ΑΝΕΒΟΥΝ ΟΙ ΜΙΣΘΟΙ

Κάθε πέρσι και καλύτερα όσον αφορά τις τιμές στο σούπερ μάρκετ. Τα καύσιμα έχουν πιάσει ταβάνι και οι λογαριασμοί της ΔΕΗ αυξάνουν εκθετικά. Όσο τα προϊόντα ακριβαίνουν από τη μία τόσο φθηναίνει η ποιότητα των ζωών μας. Η ακρίβεια, λοιπόν, υπάρχει και θα συνεχίσει να υπάρχει για να διασφαλίσει τα κέρδη των αφεντικών και σε αυτή την κρίση.

Δεν αντέχουμε άλλο, λοιπόν, να προσπαθούμε να επιβιώσουμε στη μιζέρια. Είμαστε φοιτητές που ζούμε συνεχώς με το άγχος αν θα μπορέσουμε να πληρώσουμε το νοίκι, αν θα μετακομίσουμε ξανά σε άλλη πόλη ή αν θα επιστρέψουμε στους γονείς μας. Εργάτριες, που δεν αντέχουμε άλλο να πατιόμαστε στη δουλειά και να μην ξέρουμε αν θα ζεσταθούμε το χειμώνα, αν θα βγάλουμε το μήνα ή αν θα μπορέσουμε να γεμίσουμε το καλάθι και αυτή την εβδομάδα. Άνεργα, που τα ψυχολογικά μας και το άγχος μας έχουν φτάσει στο κόκκινο για το αν θα βρούμε δουλειά ή θα πρέπει να φύγουμε πάλι σεζόν.

Το λέμε ξεκάθαρα, δεν τη βγάζουμε.

Η επισφάλεια έχει κυριεύσει τις ζωές μας. Δεν περιμένουμε κάποια διέξοδο από αυτό το δυστοπικό παρόν ούτε από το κράτος, ούτε από τους διάφορους πωλητές της ελπίδας. Γνωρίζουμε στο πετσί μας ότι οι κρίσεις δεν θα σταματήσουν. Γι' αυτό και συναντηθήκαμε, για να μιλήσουμε για τα αδιέξοδα που βιώνουμε στην καθημερινότητά μας, για να δημιουργήσουμε δομές αλληλοβοήθειας στη γειτονιά μας, για να διεκδικήσουμε μείωση στις τιμές στα σούπερ μάρκετ. Χτίζουμε κοινότητες αγώνα στις γειτονιές μας, στους χώρους εργασίας, στα πανεπιστήμια και στο δημόσιο χώρο για να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας.

30% ΜΕΙΩΣΗ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΜΠΑΣ ΚΑΙ ΤΗ ΒΓΑΛΟΥΜΕ

ΚΙΝΗΣΗ · ΕΝΑΝΤΙΑ · ΣΤΗΝ · ΑΚΡΙΒΕΙΑ
kinisienantiakriveia@protonmail.com

ΕΝΟΙΚΙΑ ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ
ΚΑΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ
ΑΥΤΟΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΩΡΑ
ΚΑΙ ΨΗΛΟΤΕΡΟΙ ΜΙΣΘΟΙ

ΝΑ ΡΙΞΟΥΜΕ ΤΙΣ ΤΙΜΕΣ
ΝΑ ΑΝΕΒΕΙ Ο ΜΙΣΘΟΣ

30% ΜΕΙΩΣΗ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΚΙΝΗΣΗ · ΕΝΑΝΤΙΑ · ΣΤΗΝ · ΑΚΡΙΒΕΙΑ
kinisienantiakriveia@protonmail.com

Από τα τέλη του 2022, με το ξέσπασμα της ενεργειακής κρίσης και της έξαρσης του πληθωρισμού μας απασχόλησε εντός της κοινότητας της Υφανέτ έντονα το ζήτημα της ακρίβειας και ιδιαίτερα το πως θα μπορέσουμε να δράσουμε ενάντια στην συρρίκνωση του έμμεσου μισθού μας. Στα πλαίσια των κύκλων συζητήσεων και της καμπάνιας που πραγματοποιήσαμε προσπαθήσαμε να βρούμε τρόπους να ξεφύγουμε απλά από το επίπεδο της προπαγάνδισης των θέσεων μας και να δράσουμε ουσιαστικά στην καθημερινότητα. Παράλληλα, **στην Αθήνα ο συντονισμός "ομάδες ενάντια στην ακρίβεια" προχώρησε αντίστοιχα σε μια καμπάνια για το ζήτημα, βάζοντας ως αιχμή δράσης την διεκδίκηση για μείωση των τιμών σε σούπερ μάρκετ.** Οι παρεμβάσεις αυτές ήταν αρκετά επιτυχημένες σε πολλαπλά επίπεδα: παρέμβασης στους πελάτες του σούπερ μάρκετ, συναισθηματικής ανάτασης και πολιτικής στοχοποίησης των αφεντικών. Μάλιστα σε κάποιες από αυτές επιτεύχθηκε πράγματι μείωση τιμών.

Θεωρούμε αρκετά κομβικό στην πολιτική μας κουλτούρα την κυκλοφορία μεταξύ των αγωνιζομένων των εμπειριών αγώνα, των περιεχόμενων και των πρακτικών, ώστε να μπορούμε τόσο να αναστοχαζόμαστε πάνω στη κίνησή μας όσο και να μπορέσουμε να πάμε μπροστά την δράση μας. Σε αυτή την κατεύθυνση και στα πλαίσια των περσιών 19ων γενεθλίων της Υφανέτ συναντηθήκαμε με τα συντρόφια από την ομάδα "Κινήσεις για την Ταξική Αυτονομία" (η οποία συμμετέχει στις ομάδες ενάντια στην ακρίβεια στην Αθήνα) για να μας μεταφέρουν την εμπειρία τους από τις παρεμβάσεις αυτομείωσης που πραγματοποίησαν. **Τα περιεχόμενα αυτής της συνάντησης δημοσιοποιούμε σήμερα σε μορφή συνέντευξης στο παρόν τεύχος.**

Παρακάτω ακολουθούν δύο λόγια για εμάς.

Η Κίνηση Ενάντια στην Ακρίβεια (Κ.Ε.Α.) είναι αποτέλεσμα της κυκλοφορίας αυτής της εμπειρίας. Συναντηθήκαμε για να μιλήσουμε για τα αδιέξοδα που βιώνουμε στην καθημερινότητά μας, για να οργανώσουμε τη δράση μας ενάντια στην ακρίβεια που αντιμετωπίζουμε, για να δημιουργήσουμε δομές αλληλοβοήθειας στη γειτονιά μας, για να διεκδικήσουμε μείωση τιμών στα σούπερ μάρκετ. Πραγματοποιούμε τις συναντήσεις μας στην κατάληψη Φάμπρικα Υφανέτ μέσα από την οποία θέλουμε να οργανώσουμε συλλογικά δράσεις αυτομείωσης και γενικότερα να αγωνιστούμε ενάντια στην αύξηση του κόστους ζωής.

Μάλιστα, προχωρήσαμε στην πρώτη δράση αυτομείωσης το Σάββατο 17/2, μαζί με την στήριξη από συντρόφια από συλλογικότητες της Θεσσαλονίκης, σε σούπερ μάρκετ της γειτονιάς.

Η επισφάλεια έχει κυριεύσει τις ζωές μας και δεν θέλουμε άλλο να ζούμε με τόσο χαμηλές προσδοκίες για το μέλλον. Επειδή ο ατομικός δρόμος δεν μπορεί να μας καλύψει σε συναισθηματικό, κοινωνικό αλλά και υλικό επίπεδο προσπαθούμε να συλλογικοποιήσουμε τα προβλήματα της καθημερινότητας. Σε αυτή την κατεύθυνση χτίζουμε κοινότητες αγώνα στις γειτονιές μας, στους χώρους εργασίας, στα πανεπιστήμια και στο δημόσιο χώρο για να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας.

Κίνηση Ενάντια στην Ακρίβεια
facebook : Κίνηση Ενάντια στην Ακρίβεια
kinisienantiakriveia@protonmail.com

Ερωτήσεις προς τις “Ομάδες ενάντια στην ακρίβεια” σχετικά με τις παρεμβάσεις στα σούπερ μάρκετ και τη διεκδίκηση μείωσης των τιμών στα προϊόντα

Η συνέλευση “Ομάδες ενάντια στην ακρίβεια” τους τελευταίους μήνες έχει πραγματοποιήσει δράσεις σε σούπερ μάρκετ της περιοχής του κέντρου της Αθήνας ζητώντας τη μείωση των τιμών κατά 20% για τους ίδιους αλλά και τους υπόλοιπους παρευρισκόμενους εντός.

• **Θα θέλατε να μας περιγράψετε τη σύνθεση πίσω από το όνομα “Ομάδες ενάντια στην ακρίβεια”; Πρόκειται για κάποια συνέλευση που προέκυψε από προηγούμενο κύκλο αγώνα ή περίοδο κρίσης;**

Όπως συμβαίνει με κάθε διαδικασία αγώνα, υπάρχει μια διαδρομή σχέσεων, εμπειριών και ζυμώσεων η οποία σε μια δεδομένη στιγμή αποκρυσταλλώθηκε σε συγκεκριμένη οργανωτική μορφή. Οι “Ομάδες ενάντια στην ακρίβεια” άρχισαν να συναντιούνται στις αρχές της άνοιξης του 2023, έπειτα από ένα κάλεσμα των Κινήσεων για την Ταξική Αυτονομία προς συλλογικότητες με τις οποίες είχαν συναντηθεί το προηγούμενο διάστημα πάνω στα πεδία αγώνα της συγκυρίας, και ειδικότερα την ακρίβεια. Το προηγούμενο διάστημα, την άνοιξη και το καλοκαίρι του 2022, είχε λειτουργήσει ένας βραχύβιος συντονισμός συνελεύσεων γειτονιάς, εργατικών ομάδων και πολιτικών συλλογικοτήτων για την αντίσταση στην αύξηση του κόστους ζωής, έπειτα από κάλεσμα της εργατικής συνέλευσης “Νομάδες”, ο οποίος διοργάνωσε μια διαδήλωση ενάντια στην ακρίβεια τον Ιούνιο, χωρίς όμως να καταφέρει να προχωρήσει παρακάτω.

Οι “Ομάδες ενάντια στην ακρίβεια” ξανάπιασαν το νήμα αυτής της διαδικασίας, της ανάδειξης δηλαδή ενός τόσο μεγάλου ζητήματος όπως είναι ο πληθωρισμός και η ακρίβεια από την σκοπιά των αναγκών των εκμεταλλεόμενων και των καταπιεζόμενων, επιχειρώντας επιπλέον να δημιουργήσουν ένα έμπρακτο παράδειγμα αγώνα για μείωση του κόστους ζωής με όρους καθημερινότητας. Έτσι, ξεκίνησαν να επεξεργάζονται ένα σχέδιο δημιουργίας κινήσεων αυτομείωσης σε σούπερ μάρκετ, δηλαδή μορφών συλλογικής δράσης που διεκδικούν μείωση των τιμών των προϊόντων, ασκώντας πίεση μέσα από τα συλλογικά ψώνια που οργανώσαμε, την απεύθυνση κοινής διεκδίκησης σε πελάτες και εργαζόμενες και την αντιπαράθεση με την διεύθυνση του καταστήματος μέχρι την ικανοποίηση του αιτήματός. Στην πρώτη φάση των κινητοποιήσεων που κράτησαν όλο το 2023, το αίτημα ήταν 20% μείωση τιμών για όλα τα άτομα που βρίσκονταν μέσα στο σούπερ μάρκετ όσο διαρκούσε η παρέμβαση.

Η απόπειρα για έμπρακτη συλλογική διεκδίκηση μείωσης του κόστους ζωής έχει βέβαια την δική της ιστορικότητα και παρουσία σε προηγούμενους κύκλους αγώνων, η βιωμένη εμπειρία και πολιτική επεξεργασία των οποίων έπαιξε έναν ρόλο στην διαμόρφωση της σημερινής μορφής που έχουν οι παρεμβάσεις αυτομείωσης. Κατά τον κύκλο αγώνων ενάντια στην καπιταλιστική αναδιάρθρωση και τις πολιτικές λιτότητας της περιόδου 2010-2012, αναπτύχθηκε ένα κύμα άρνησης πληρωμών από τα κάτω σε διάφορα πεδία της καθημερινότητας, όπως οι δημόσιες συγκοινωνίες, οι λογαριασμοί ρεύματος, τα δόδια, η επιβολή εισιτηρίου στα νοσοκομεία κ.ά. Όσον αφορά τις τιμές των καταναλωτικών αγαθών, η συγκεκριμένη μορφή δράσης στα σούπερ μάρκετ αναπτύχθηκε τα τελευταία χρόνια στις ανατολικές συνοικίες της Αθήνας (από τοπικές συλλογικότητες όπως η Συνέλευση Μπας Και Τη Βγάλουμ και η Συνέλευση Αδιαμεσολάβητης Δράσης Βύρωνα, Καισαριανής, Παγκρατίου, Ζωγράφου), σημειώνοντας μάλιστα δύο μικρές νικηφόρες παρεμβάσεις στου Ζωγράφου τον χειμώνα του 2016 και στην Καισαριανή την άνοιξη του 2022.

• **Μέχρι σήμερα, οι παρεμβάσεις που έχουμε δει σε σούπερ μάρκετ από το ευρύτερο ανταγωνιστικό κίνημα είχαν συγκεκριμένες μορφές, είτε μοίρασμα προκηρύξεων εντός και εκτός των χώρων, είτε απαλλοτρίωση προϊόντων και διάθεσή τους στη γειτονιά.**

Τι σας οδήγησε να επιλέξετε αυτή τη δημόσια δράση για μείωση του συνολικού τελικού ποσού;

Πριν ξεκινήσουμε τις παρεμβάσεις με χαρακτήρα αυτομείωσης στα σούπερ μάρκετ, μια πρωτοβουλία ανθρώπων κάτσαμε να σκεφτούμε και να συζητήσουμε γύρω από τη συνθήκη του αυξημένου κόστους διαβίωσης που πλήττει την κοινωνία. Βασικό σημείο των συναντήσεων μας ήταν το γεγονός ότι φαινόταν να λείπει μια συνεπής, γειωμένη παρέμβαση στο θέμα του κόστους των τροφίμων και των ειδών βασικής ανάγκης, όχι μόνο από κινηματικές αυτόνομες διαδικασίες, αλλά ακόμη και από την αριστερά, κοινοβουλευτική ή μη. Σε αυτό το πλαίσιο οργανώσαμε μια μεθοδολογία παρέμβασης η οποία σε βάθος χρόνου θα μπορούσε να επιτύχει τους παρακάτω στόχους:

α) να δημιουργήσει ένα έμπρακτο παράδειγμα αγώνα ενάντια στην ακρίβεια.

β) να ικανοποιήσει τις ανάγκες μας, που πλήττονται από τη σημερινή κατάσταση.

γ) να αναγκάσει τα αφεντικά να μειώσουν τις τιμές.

δ) να δημιουργήσει ευρύτερα πολιτικό θέμα.

Έχοντας πραγματοποιήσει αρκετές παρεμβάσεις με μοιράσματα κειμένων έξω από καταστήματα το προηγούμενο διάστημα, κατά τις οποίες συνομιλήσαμε με τον κόσμο που ψώνιζε αλλά και με εργαζόμενες, διαπιστώσαμε ότι (πλην ελαχίστων εξαιρέσεων) υπήρχε μεγάλη δυσaréσκεια και άγχος για το επίπεδο των τιμών. Φτάσαμε έτσι στο συμπέρασμα ότι έπρεπε να πάμε ένα βήμα παραπέρα. Θέλαμε να βρούμε τον τρόπο να έρθουμε πιο κοντά με αυτούς τους ανθρώπους, δημιουργώντας μια συνθήκη συλλογικής διεκδίκησης μείωσης των τιμών, απέναντι στην εργοδοσία, μέσα στα ίδια τα σούπερ μάρκετ, σε ώρες αιχμής. Πράγματι, στην πρώτη παρέμβαση που πραγματοποιήθηκε στην Κυψέλη τον περασμένο Μάρτιο, η συμμετοχή και η στήριξη του κόσμου που ψώνιζε εκείνη την ώρα στο κατάστημα ήταν απροσδόκητη. Άνθρωποι με τους οποίους δεν είχαμε ξανασυναντηθεί, επικροτούσαν, χειροκροτούσαν, συμμετείχαν ενεργά στη διαπραγμάτευση με την προϊστάμενη του καταστήματος, καθόντουσαν για ώρα στις ουρές πίσω από τα ταμεία διεκδικώντας μαζί μας μείωση 15-20% στο καλάθι. Μπορεί τελικά εκείνη την ημέρα η διεύθυνση να μην υποχώρησε στο δίκαιο αίτημα μας, όμως η δυναμική που αναπτύχθηκε ήταν πρωτόγνωρη και αισιόδοξη για το μέλλον. Αξίζει να πούμε πως καθ' όλη τη διάρκεια της παρέμβασης (2 ώρες), αρκετός κόσμος ήταν συγκεντρωμένος απ' έξω, φωνάζοντας συνθήματα, μοιράζοντας κείμενα, πετώντας τρικάκια και κάνοντας ανακοινώσεις μέσω megáφωνου, ενώ στο τέλος πραγματοποιήθηκε μικρή πορεία στη γειτονιά. Όσον αφορά την τακτική της απαλλοτρίωσης των αγαθών και της διάθεσής τους στις γειτονιές, θα πρέπει να αναρωτηθούμε σε ποιο βαθμό αυτή δημιουργεί τις προϋποθέσεις συλλογικής συμμετοχής των εκμεταλλεόμενων υποκειμένων και σε ποιο βαθμό ενισχύει την παθητικότητα τους, μέσω της υπόρρητης συναίνεσης στον ακτιβισμό μιας πολιτικοποιημένης πρωτοπορίας. Ίσως σε μια περίοδο γενικευμένου ξεσηκωμού, το κίνημα που θα αναπτυχθεί θα θέσει νέες δυναμικές και μορφές αγώνα και να ξεπεράσει τα εμπόδια που αντιμετωπίζουμε σήμερα. Στην παρούσα φάση όμως, θεωρήσαμε ότι ο καλύτερος τρόπος να πετύχουμε τη μέγιστη δυνατή συμμετοχή στις κινήσεις μας, να εμπλέξουμε δηλαδή με ισότιμους όρους όσους περισσότερους ανθρώπους ψωνίζουν εκείνη την ώρα στο κατάστημα, στην άμεση διεκδίκηση της μείωσης των τιμών, ήταν μια μαζική δημόσια παρέμβαση, που θα μπλοκάρει για λίγο τη ροή των εμπορευμάτων, ασκώντας πραγματική πίεση στα αφεντικά.

• **Οι παρεμβάσεις που έχετε πραγματοποιήσει μέχρι σήμερα συνέβησαν στο ίδιο σούπερ μάρκετ; Πρόκειται για τη γειτονιά δραστηριοποίησης των συλλογικοτήτων; Πρόκειται για το ζωτικό χώρο των μελών της συνέλευσης;**

Οι περισσότερες από τις παρεμβάσεις αυτομείωσης που οργάνωσαν μέχρι τώρα οι “Ομάδες ενάντια στην ακρίβεια” πραγματοποιήθηκαν στην ευρύτερη περιοχή της Κυψέλης και των Πταπισίων και σε μικρότερο

βαθμό στις ανατολικές συνοικίες της Αθήνας (Καισαριανή, Βύρωνα κλπ). Επιλέχθηκαν διαφορετικά σούπερ μάρκετ κάθε φορά, τόσο της ίδιας αλυσίδας όσο και διαφορετικών αλυσίδων (Σκλαβενίτης, Μασούτης, Κρητικός). Δεδομένης της συμμετοχής συλλογικότητας με τοπική αναφορά (όπως η Συνέλευση Αδιαμεσολάβητης Δράσης Βύρωνα, Καισαριανής, Παγκρατίου, Ζωγράφου και η Πρωτοβουλία Εργαζομένων/Ανέργων στα Νότια) αλλά και συλλογικότητας χωρίς τοπική αναφορά (πχ Κινήσεις για την Ταξική Αυτονομία και Re/traverse), η παρέμβαση στην γειτονιά που βρίσκεται το κάθε σούπερ μάρκετ με όρους καθημερινότητας δεν ήταν κάτι κοινό και δεδομένο.

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

→ ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΤΙΜΕΣ ΣΤΑ ΤΡΟΦΙΜΑ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ ΣΤΑ ΥΨΗ,

→ ΠΩΣ ΚΕΡΔΙΣΑΜΕ ΜΕΙΩΣΗ ΤΙΜΩΝ ΣΕ ΣΟΥΠΕΡ ΜΑΡΚΕΤ ΣΤΗΝ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Σάββατο 2/12 · Ώρα 11:30
Θεατράκι της Φωκίωνος Νέγρη

ΟΜΑΔΕΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΚΡΙΒΕΙΑ

Tel: 6999093048 | Email: omadesakribeia@esplv.net

Παρόλα αυτά, πάντα υπήρχε το σκεπτικό ότι για να επεκταθεί ένα τέτοιο παράδειγμα αγώνα και να φέρει υλικά αποτελέσματα θα πρέπει να εδαφικοποιηθεί μέσα από κοινότητες αγώνα και αλληλεγγύης που θα καταφέρνουν να θέσουν το ζήτημα της ακρίβειας και της μείωσης του κόστους ζωής με όρους καθημερινότητας. Ο επιθυμητός ορίζοντας των “Ομάδων ενάντια στην ακρίβεια” είναι η πρακτική της αυτομείωσης να επεκταθεί μέσα από ένα κίνημα στις γειτονιές που θα

καταφέρει να συσπειρώσει ευρύτερα τμήματα των εκμεταλλεζόμενων και των καταπιεζόμενων. Σ’ αυτήν την κατεύθυνση, διοργανώσαμε στις αρχές Δεκεμβρίου μια ανοιχτή εκδήλωση στην γειτονιά της Κυψέλης που έπειτα οδήγησε στην δημιουργία μιας νέας συνέλευσης γειτονιάς ενάντια στην ακρίβεια, η οποία αυτήν την στιγμή κάνει τα πρώτα της βήματα οργανωτικής συγκρότησης και κοινωνικής απεύθυνσης.

• **Κατά τη διάρκεια της παρέμβασης, ποιά ήταν η στάση της διοίκησης και των εργαζόμενων και ποια η αντίδραση των πελατών;**

Όπως έχει αναφερθεί και νωρίτερα οι δράσεις αυτομείωσης έρχονται ως μια συνέχεια δράσεων που συμπεριελάμβαναν μοιράσματα έξω από τα σούπερ μάρκετ και συζητήσεις με πελάτες αλλά και με εργαζόμενους κατά την διάρκεια των διαλειμμάτων τους. Έτσι καταφέραμε να αναπτύξουμε μια ελάχιστη σχέση εμπιστοσύνης μαζί τους. Αυτή η σχέση στεκότανε βοηθητικά και κατά την διάρκεια της παρέμβασης, όταν οι εργαζόμενοι έβλεπαν ότι απέναντι τους, ήταν πρόσωπα με τα οποία είχαν έρθει σε επαφή και είχαν δείξει ένα ενδιαφέρον για τις εργασιακές συνθήκες αλλά και για την ακρίβεια που τους έπληττε εξίσου. Φυσικά κατά την διάρκεια της εκάστοτε παρέμβασης φροντίσαμε να εξηγήσουμε σε όλους τους εργαζομένους το πλαίσιο δράσης μας, οπότε η πλειοψηφία αυτών έβλεπαν τις παρεμβάσεις θετικά. Σε ένα παρόμοιο πλαίσιο κινούνταν και η μεγαλύτερη μερίδα των πελατών, οι οποίοι αγανακτισμένοι από το μέγεθος της ακρίβειας, στέκονταν μαζί μας στις ουρές των ταμείων υποστηρίζοντας το αίτημα της παρέμβασης. Μάλιστα μερικοί από αυτούς συμμετείχαν πρωτοβουλιικά και στο κομμάτι διαπραγματεύσεων με την διοίκηση. Αναπόφευκτα υπήρχε μια μικρή μερίδα πελατών οι οποίοι δυσανασχετούσαν με την ευρύτερη δράση, αλλά η δυνατότητα να περάσουν από ένα μη μπλοκαρισμένο ταμείο δρούσε ως παράγοντας αποτροπής ενός κλίματος διαμάχης. Όσον αφορά την στάση της διοίκησης των σούπερ μάρκετ, αυτή είχε διαφοροποιηθεί. Στα σούπερ μάρκετ του ομίλου Σκλαβενίτη η κεντρική διοίκηση στέκονταν ανένδοτη στο αίτημα της μείωσης, πιέζοντας τους διευθυντές με τους οποίους ήταν σε επικοινωνία, να καλέσουν την αστυνομία και να αναμένουν την λήξη της δράσης. Έτσι με την σειρά τους και οι διευθυντές των καταστημάτων στεκότανε εχθρικά απέναντι

μας προσπαθώντας αρχικά μέσω της αστυνομίας να μας εκφοβίσουν. Βλέποντας ότι αυτή η τακτική δεν έπιασε, έμπαιναν με την σειρά τους σε μια στάση αναμονής περιμένοντας την λήξη της παρέμβασης. Αντίθετα σε σούπερ μάρκετ της αλυσίδας Μασούτης, η διοίκηση ύστερα από έντονη πίεση και διαπραγματεύσεις είχε υποχωρήσει και αποδέχτηκε μια μείωση της τάξης του 6%.

• **Οι παρεμβάσεις σας αυτές έχουν μια ιστορική αναφορά στις αυτομειώσεις που πραγματοποιούνταν την περίοδο του ‘70 στην Ιταλία από τη στέγαση, τη μετακίνηση, την ενέργεια έως τις τιμές στα προϊόντα των σούπερ μάρκετ. Υπάρχει κάτι από την παρακαταθήκη αυτή που σας εμπνέει και πως πιστεύετε ότι κάτι αντίστοιχο θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί σήμερα;**

Αναμφίβολα η αυτομείωση είναι μια έννοια ιστορικά και νοηματικά συνδεδεμένη με το κίνημα της ιταλικής αυτονομίας. Ένα μαζικό κοινωνικό κίνημα που χαρακτηρίστηκε από πολύμορφες δράσεις αλλά και αλληπάλληλες εξεγέρσεις την περίοδο 1968-1977 και έληξε στη δίνη της ανελέητης κρατικής καταστολής. Σε αντίθεση με τον γαλλικό Μάη του 68’, τις θεσμικές κατακτήσεις του και την μετέπειτα αναγόρευση του σε πολιτισμικό γεγονός, η επανανομηματοδότηση της ιταλικής αυτονομίας παραμένει στα χέρια των κινημάτων, τα οποία ακόμη και σήμερα έχουν να διδαχθούν πολλά από τον χαρακτήρα της, καθώς υπήρξε η πρώτη μαζική αντίδραση στο μοντέλο καπιταλισμού που επικράτησε διεθνώς το επόμενο διάστημα (νεοφιλελευθερισμός). Η διεθνής πετρελαϊκή κρίση του 1973 άρχισε να εκφράζεται στην Ιταλία μέσω του υψηλού πληθωρισμού (25%) και αποτέλεσε την ικανή συνθήκη αντεπίθεσης του κεφαλαίου απέναντι στην εργατική τάξη, η οποία μέσα από τους μαζικούς αγώνες των προηγούμενων χρόνων είχε καταφέρει να στρέψει τους όρους του κοινωνικού συμβολαίου προς το μέρος της, πετυχαίνοντας σημαντικές αυξήσεις στους μισθούς αλλά και διευρυμένα συνδικαλιστικά δικαιώματα και ελευθερίες σε εθνική κλίμακα. Πρώτοι σταθμοί της πρακτικής της αυτομείωσης υπήρξαν οι αντιδράσεις στις αύξεις των τιμών στα εισιτήρια των λεωφορείων της γραμμής Pinerolo-Torino το 1974, που χρησιμοποιούνταν από εκατοντάδες εργαζόμενους καθημερινά και στη συνέχεια οι αρνήσεις πληρωμών των αυξημένων λογαριασμών ρεύματος, οι οποίες πήραν μαζικές διαστάσεις κυρίως στο Torino, φτάνοντας τους 140.000 λογαριασμούς. Σε αυτή τη φάση συγκροτήθηκαν επιτροπές αγώνα που συντόνιζαν τις ενέργειες των πολυκατοικιών και δημιούργησαν συνδέσμους ανάμεσα στις γειτονιές και τα εργοστάσια, αξιοποιώντας τον θεσμικά αναγνωρισμένο ρόλο των συνδικάτων, τα οποία έβαζαν πλάτη για τη νομιμοποίηση αυτών των κινήσεων (για παράδειγμα οι εργαζόμενοι της ENEL – δημόσια εταιρία ηλεκτρισμού – αρνούσαν να κλείνουν το ρεύμα σε σπίτια που δεν είχαν πληρώσει λογαριασμούς). Η αυτομείωση αποτέλεσε έτσι τη σπύρα για ένα νέο κύμα κοινωνικών αγώνων, απέναντι στο αυξημένο κόστος ζωής, τη μείωση των δημοσίων δαπανών, την αύξηση της ανεργίας και την καταστολή του κράτους. Δύο είναι τα πράγματα που πρέπει να κρατήσουμε. Πρώτο, η αυτομείωση σηματοδότησε τη μετατόπιση της ταξικής πάλης από το πεδίο της παραγωγής (τα εργοστάσια) στο πεδίο της αναπαραγωγής ή κατανάλωσης (τον ευρύτερο αστικό ιστό). Τότε εμφανίστηκε στο προσκήνιο μια νέα γενιά προλετάρων, κακοπληρωμένων και επισφαλών, η οποία δεν απολάμβανε τα προνόμια των βιομηχανικών εργατών, καθώς και μια νέα γενιά φοιτητών, η οποία έβλεπε τον εαυτό της να λιμνάζει μέσα σε ένα μαζικό πανεπιστήμιο που φαινόταν ανίκανο να εξασφαλίσει ένα αξιοπρεπές μέλλον. Το συλλογικό αυτό υποκείμενο άφησε το στίγμα του στην εξέλιξη του κινήματος. Οι επιθυμίες και οι δράσεις του υπήρξαν καθοριστικές στην κορύφωση της σύγκρουσης ανάμεσα στη θεσμική εργατική γραφειοκρατία, που πρόκρινε αυστηρά παραδοσιακές μορφές πάλης όπως η απεργία, και στη νέα μορφή αυτόνομης οργάνωσης στη βάση, η οποία εμπλούτιζε τη μορφή του αγώνα με νέα μέσα όπως καταλήψεις στέγης και πανεπιστημίων, δημιουργία πειρατικών ραδιοφωνικών σταθμών, κοιτώντας προς την οικειοποίηση του αστικού πεδίου. Η σύγκρουση αυτή κορυφώθηκε με τον λεγόμενο «ιστορικό

συμβιβασμό», την πολιτική συμφωνία του Ιταλικού Κομμουνιστικού Κόμματος και της συντηρητικής Χριστιανοδημοκρατίας πάνω στα μέτρα λιτότητας που έπρεπε να παρθούν για το ξεπέρασμα της οικονομικής κρίσης και την απόκτηση κυβερνητικών θέσεων από το ΙΚΚ. Δεύτερο, η αυτομείωση, με τους μαζικούς όρους της δεκαετίας του 70', αποτέλεσε μια μορφή κοινωνικού ελέγχου από τα κάτω. Περιορίσε δηλαδή το βαθμό αποξένωσης των εργαζομένων από το προϊόν της εργασίας τους, εν προκειμένω τα καταναλωτικά αγαθά, δημιουργώντας έτσι τις προϋποθέσεις για μια ριζική κοινωνική αλλαγή. Έθεσε υπό αμφισβήτηση τον έλεγχο του Κράτους και των δημοσίων θεσμών πάνω στις τιμές των προϊόντων των βασικών καταναλωτικών αγαθών (δημόσιες συγκοινωνίες, ρεύμα, στέγαση), δημιουργώντας μια σφαίρα συλλογικής κατανάλωσης ικανής να εφαρμόζει τη δική της «πολιτική κοστολόγησης» και για αυτό πολεμήθηκε άγρια. Αξίζει εδώ να πούμε ότι στην Ιταλία ο κατασταλτικός μηχανισμός κινητοποιούνταν πιο άμεσα για να υπερασπιστεί την ιδιωτική περιουσία. Για παράδειγμα η καταστολή ήταν άμεση στις περιπτώσεις αυτομειώσεων σε προϊόντα των super-markets και καταλήψεις άδειων σπιτιών που ανήκαν σε ιδιώτες, καθώς αμφισβητούνταν η ατομική ιδιοκτησία. Στην Ελλάδα, από την εξέγερση του Δεκέμβρη το 2008 μέχρι και το κίνημα ενάντια στη λιτότητα το 2012, είδαμε πολλά παραδείγματα αυτομειώσεων – αρνήσεις πληρωμών στα ΜΜΜ και στα διόδια, απαλλοτριώσεις αγαθών κλπ - χωρίς όμως να πάρουν τον μαζικό και οργανωμένο χαρακτήρα του κινήματος της Ιταλίας. Σήμερα το κόστος ζωής έχει εκτοξευτεί σε δυσθεώρητα επίπεδα, καθώς ο ελληνικός καπιταλιστικός σχηματισμός προσπαθεί να ξεπεράσει την πρόσφατη κρίση που εκφράστηκε μέσω της πανδημίας. Βρισκόμαστε σε μια συνθήκη κινηματικής «καθίζησης» όπου η κοινωνία δείχνει να έχει «ξεχάσει πώς να αγωνίζεται». Έτσι, το παράδειγμα της Ιταλίας παραμένει επίκαιρο, ενώ μπορεί να αποτελέσει ένα φωτεινό σημάδι για τη συγκρότηση των αντιστάσεων σήμερα.

- **Από την έκβαση των παρεμβάσεων είδαμε πως δεν υπήρχε μέχρι σήμερα το επιθυμητό αποτέλεσμα, που είναι η μείωση στις τιμές των προϊόντων. Πώς θα μπορούσαν να γίνουν πιο επιτυχημένες οι παρεμβάσεις; Τι μπορεί να έφταιγε μέχρι σήμερα; Η οργάνωση; Η κακή προεργασία; Η μικρή προσέλευση; Η απουσία κοινοτήτων αγώνα; Η επιλογή του τύπου επιχειρήσεων; Το ανεδαφικό της διεκδίκησης; Η αποφασιστικότητα των αφεντικών; Η εποχή;**
- **Κάνοντας έναν απολογισμό των παρεμβάσεων, τι θα αλλάζατε ή θα βελτιώνατε;**

Η αλήθεια είναι ότι όσον αφορά το συγκεκριμένο στόχο/αποτέλεσμα δηλαδή τη μείωση των τιμών κατά 20% για μια ώρα για όσα άτομα ψωνίζουν εκείνη την ώρα στο σούπερ μάρκετ δεν έχει επιτευχθεί μέχρι τώρα. Πιο κοντά σε αυτό, όπως προείπαμε, φτάσαμε σε μία παρέμβαση που καταφέραμε να κερδίσουμε την εταιρική -πενιχρή- έκπτωση 6% για μία ώρα για όσους βρίσκονταν στο κατάστημα. Ξέραμε, ότι τέτοιου είδους δράσεις θα ήταν δύσκολο να επιτευχθούν, καθώς δεν μιλάμε για έκπτωση σε 5-10 ανθρώπους αλλά σε όσους βρίσκονται εκείνη τη στιγμή στο κατάστημα για 1 ώρα. Τα αφεντικά ειδικά μετά τις πρώτες παρεμβάσεις ήξεραν περίπου τι κάνουμε και για πόση ώρα καθόμαστε στα ταμεία, οπότε απλά οι διευθυντές των σούπερ μάρκετ είτε μας έδιναν θολές απαντήσεις γύρω από το τεχνικό ζήτημα και το πώς να επιτευχθεί η έκπτωση είτε μας έλεγα ότι δεν μπορούν να πάρουν οι ίδιοι παρά μόνο οι ανώτεροι τους, μια τέτοια απόφαση για μείωση των τιμών. Σε μια τελευταία παρέμβαση μάλιστα στις ανατολικές συνοικίες, η απάντηση των διευθυντών και υπευθύνων ήταν ότι δεν μπορούν να δώσουν την έκπτωση, καθώς αν το έκαναν, θα ξαναπηγαίναμε ξανά και ξανά αφού το είχαμε κερδίσει. Τα αφεντικά των σούπερ μάρκετ δηλαδή ήταν ενήμερα για ένα σύνολο κινήσεων αυτομείωσης που έχουν γίνει σε διάφορες γειτονιές.

Επίσης, φαίνεται να γνώριζαν ότι η δράση διαρκεί κοντά στις 2 ώρες, οπότε έκαναν υπομονή, όση μπορούσαν δηλαδή καθώς είχαν τουλάχιστον 20 άτομα να τους πιέζουν. Σίγουρα, μας πέρασε

από το μυαλό να αυξήσουμε το χρονικό όριο της δράσης ή να πραγματοποιήσουμε μία χωρίς όριο (μέχρι να πάρουμε την έκπτωση που θέλουμε). Βέβαια έχοντας παρατηρήσει ότι μετά από κάποια ώρα αναμονής στα ταμεία και δημιουργίας ενός κλίματος διεκδίκησης μέσα και έξω από το σούπερ μάρκετ, ο κόσμος που ψωνίζει μειωνόταν και δεν ανανεωνόταν, οπότε υπήρχε σοβαρός κίνδυνος να μείνουμε μόνο εμείς που σχετιζόμασταν με τη δράση.

Το οργανωτικό σκέλος ήταν κάτι στο οποίο δίνουμε ιδιαίτερη σημασία. Κάθε δράση είχε συγκεκριμένο πλάνο με χρονοδιάγραμμα, καθορισμένους ρόλους και εναλλακτικές στρατηγικές σε περίπτωση που άλλαζε κάτι κατά τη διάρκεια της δράσης. Γνωρίζαμε για κάθε αλυσίδα σούπερ μάρκετ οικονομικά στοιχεία, τζίρους και στατιστικά. Είχαμε προβλέψει κάποιες από τις αντιδράσεις και επιλογές των υπευθύνων των σούπερ μάρκετ και ξέραμε πώς θα αντιδράσουμε αντίστοιχα. Υπήρχε μια συνέπεια στο γενικό πλάνο, το χρονοδιάγραμμα και τη μαζικότητα που απαιτείται για μια τέτοια δράση.

Το τεχνικό και οργανωτικό ζήτημα μας απασχόλησε ιδιαίτερα στις συζητήσεις μας. Πώς θα μπορούσαμε δηλαδή να ανακαλύψουμε και έναν τεχνικό τρόπο ώστε να μπορεί να εφαρμοστεί μια έκπτωση της τάξης του 20% στα ταμεία; Τι θα έπρεπε να απαντήσουμε σε περίπτωση που μας πρότειναν (όπως και έγινε σε σούπερ μάρκετ μικρότερης αλυσίδας στις ανατολικές συνοικίες) ονομαστικές κάρτες με μόνιμη έκπτωση; Και ένα ερώτημα λιγότερο τεχνικό αλλά αρκετά πραγματικό, τι λέμε σε τόσους ανθρώπους που περίμεναν και διεκδικούσαν μαζί μας στα ταμεία τη μείωση τιμών; Έχουμε έναν τρόπο να ικανοποιήσουμε τις κοινές μας ανάγκες και να πετύχουμε κάτι έστω και για εμάς; Αυτά τα ερωτήματα δεν έχουν πλήρως απαντηθεί και παραμένουν ανοιχτά. Οι όποιες επόμενες παρεμβάσεις γίνουν θα αναμετρηθούν αναγκαστικά και με αυτά.

Είναι προφανές ότι το οργανωτικό και τεχνικό μέρος όσο καλό και να είναι δεν μπορεί από μόνο του να φέρει το επιθυμητό αποτέλεσμα και συγκεκριμένα τη μείωση τιμών. Το κλίμα ήττας που κυριαρχεί, η απουσία κοινοτήτων αγώνα στις γειτονιές αλλά και η μη εμπλοκή νέου κόσμου της γειτονιάς και κυρίως κόσμου που ψωνίζει σε αυτές τις δράσεις, μειώνει τις πιθανότητες επιτυχίας. Αν σε κάτι πέτυχαν αυτές οι παρεμβάσεις είναι να πάνε ένα βήμα παραπέρα αυτή την ιστορία με την ακρίβεια, καθώς κατάφεραν να σπάσουν το κλίμα ήττας που κυριαρχεί και τη λογική του «τίποτα δε γίνεται», να δημιουργήσουν ένα νέο παράδειγμα αγώνα εδαφικοποιημένου σε μια γειτονιά και στελεχωμένου από ανθρώπους που ψωνίζουν, κινούνται και ζουν σε αυτές τις γειτονιές, και αυτό δεν είναι καθόλου λίγο.

Τώρα, η συνέχιση και το περιεχόμενο των παρεμβάσεων αποτελεί αρμοδιότητα της νέας συνέλευσης (Κυψέλη Πατήσια ενάντια στην ακρίβεια) που δημιουργήθηκε. Ίσως, μια προοπτική των παρεμβάσεων στα σούπερ μάρκετ -πέραν της επικοινωνίας με ακόμα περισσότερους καταναλωτές και προσπάθεια εμπλοκής τους στις δράσεις- είναι η σύνδεση με την εργασία. Δηλαδή, αφενός η υιοθέτηση τέτοιων πρακτικών από σωματεία και η κοινή δράση μαζί τους, αφετέρου η σύνδεση με τις εργαζόμενες που δουλεύουν στα σούπερ μάρκετ. Μια τέτοια σύνδεση θα ενίσχυε την ταξική θέση των εργαζομένων όσον αφορά μισθολογικές διεκδικήσεις και συνθήκες εργασίας αλλά και θα ανανεώνει τον αγώνα ενάντια στην ακρίβεια εμπλουτίζοντας τον με τεχνικές γνώσεις γύρω από τα logistics των προϊόντων δηλαδή τη μεταφορά, τη διανομή, την αποθήκευση αλλά ακόμα και την ποιότητά τους, ή τη διακύμανση των τιμών και την τεχνολογία που χρησιμοποιείται. Μια προσπάθεια να στρέψουμε όλη την εμπειρία και τη γνώση που αποκτάμε καθημερινά ενάντια στο κεφάλαιο.

Πρωτοβουλία από τις ομάδες ενάντια στην ακρίβεια

ΝΑ ΡΙΞΟΥΜΕ ΤΙΣ ΤΙΜΕΣ ΝΑ ΑΝΕΒΟΥΝ ΟΙ ΜΙΣΘΟΙ

Κάθε πέρσι και καλύτερα όσον αφορά τις τιμές στο σούπερ μάρκετ. Τα καύσιμα έχουν πιάσει ταβάνι και οι λογαριασμοί της ΔΕΗ αυξάνουν εκθετικά. Εμείς από την άλλη δεν πετάμε στα σύννεφα: γινόμαστε σαρδέλες στο αστικό, κλείνουμε φώτα στο σπίτι και τρώμε μακαρόνια. Η ποιότητα των ζώων μας προκύπτει από το μέτρημα μιας ζυγαριάς που όλο γέρνει εναντίον μας. Όσο τα προϊόντα ακριβαίνουν από τη μία τόσο φθηναίνει η ποιότητα των ζώων μας. Αν το πάμε

αντίστροφα λοιπόν, θα αντιληφθούμε πως η ακρίβεια δεν υπάρχει από μόνη της, ως ένα φυσικό φαινόμενο, αλλά αναδύεται κάθε φορά ως το αποτέλεσμα όλων αυτών των απανωτών κρίσεων, στις καλούμαστε να βάλουμε πλάτες για να τις ξεπεράσουμε με ότι καβάτζες έχουμε καταφέρει ή μη να δημιουργήσουμε τον προηγούμενο χρόνο. Η ακρίβεια, λοιπόν, υπάρχει και θα συνεχίσει να υπάρχει για να διασφαλίσει τα κέρδη των αφεντικών και σε αυτή την κρίση.

Δεν αντέχουμε άλλο, λοιπόν, να προσπαθούμε να επιβιώσουμε στη μιζέρια. Είμαστε φοιτητές που ζούμε συνεχώς με το άγχος αν θα μπορέσουμε να πληρώσουμε το νοίκι, αν θα μετακομίσουμε ξανά σε άλλη πόλη ή αν θα επιστρέψουμε στους γονείς μας. Εργάτριες, που δεν αντέχουμε άλλο να πατιόμαστε στη δουλειά και να μην ξέρουμε αν θα ζεσταθούμε το χειμώνα, αν θα βγάλουμε το μήνα ή αν θα μπορέσουμε να γεμίσουμε το καλάθι και αυτή την εβδομάδα. Άνεργα, που τα ψυχολογικά μας και το άγχος μας έχουν φτάσει στο κόκκινο για το αν θα βρούμε δουλειά ή θα πρέπει να φύγουμε πάλι σεζόν.

Τα αφεντικά, τα ΜΜΕ και η κυβέρνηση προσπαθούν να μας πείσουν ότι η ακρίβεια είναι κάτι εξωτερικό από την ελληνική οικονομία και ότι δεν μπορούν να γίνουν πολλά απέναντι στο αόρατο χέρι της αγοράς. Όμως, η ακρίβεια δεν είναι ζήτημα ρύθμισης, αλλά αποτελεί βασική προϋπόθεση για να συνεχίζει να αναπαράγεται το κεφάλαιο. Σε αυτό τον κόσμο, η αξία των εμπορευμάτων έχει μεγαλύτερη σημασία από τις ζωές των ανθρώπων. Αυτή τη λογική την βιώνουμε καθημερινά στην εργασία μας: στα καταστήματα λιανικής, στα κάτεργα του επισιτισμού-τουρισμού, στους κόμβους των μεγάλων εφοδιαστικών αλυσίδων, στα ερευνητικά ινστιτούτα και σε κάθε λογής χώρο εργασίας. Πρώτα απ' όλα οι ίδιοι οι εργαζόμενοι των σούπερ μάρκετ βλέπουν καθημερινά να αυξάνονται οι τιμές των εμπορευμάτων και αντίστοιχα τα κέρδη των αφεντικών τους, ενώ εκείνοι δουλεύουν εντατικοποιημένα με χαμηλούς μισθούς, αποκλεισμένοι από τα αγαθά που διαχειρίζονται καθημερινά.

Από τη μία πλευρά, όλος αυτός ο πλούτος εμπορευμάτων περνάει μέσα από τα χέρια μας: σωροί από μη προσβάσιμα προϊόντα, τεράστιοι τζίροι εταιρειών

που χτίστηκαν στις πλάτες μας, επιστημονική έρευνα και τεχνολογικά επιτεύγματα που δεν ικανοποιούν τις ανάγκες μας. Από την άλλη, εμείς θα πρέπει να μάθουμε να ζούμε με τα 50 προϊόντα του καλαθιού, να χορταίνουμε με μακαρόνια, τوست και χαρτί κουζίνας, να εξοργιζόμαστε με τις πενιχρές αυξήσεις του ΚΕΑ, με τα κάθε λογής pass και ο μισθός μας θα πρέπει να αγκομαχά εδώ και χρόνια να ξεπεράσει το βασικό.

Πάνω στην εξαθλίωσή μας στηρίζεται η πολυπόθητη ανάπτυξη της οικονομίας, δηλαδή τα κέρδη των αφεντικών. Όσο εμείς τρέχουμε να επιβιώσουμε και σκοτωνόμαστε (κυριολεκτικά) στη δουλειά, τόσο μία σειρά επιχειρήσεων αυξάνουν τον κύκλο εργασιών τους και μεγεθύνουν τα κέρδη τους. Όσο εκτοπιζόμαστε από τις πόλεις μας, τόσο ο τουριστικός τομέας ισοπεδώνει τις γειτονιές με μαγαζιά και AirBnb να ξεφυτρώνουν για να ικανοποιήσουν τις ορέξεις για μια τουριστικοποιημένη κατανάλωση της πόλης. Όσο ο μισθός μας δεν φτάνει ούτε για τα βασικά, το κράτος πολλαπλασιάζει τα ταμιακά του διαθέσιμα μέσα από τον υψηλό, από τα χρόνια των μνημονίων, ΦΠΑ. Η λιτότητα έχει τελειώσει, εδώ και κάποια χρόνια, για το κεφάλαιο, αλλά έχει ενταθεί ακόμα περισσότερο για όλες εμάς, Όσο δεν διαταράσσεται η κανονικότητα της εκμετάλλευσής μας, δε θα ενδιαφερθεί κανένας τους για το αν μας φτάνει ο μισθός μας ή για το αν ικανοποιούνται οι επιθυμίες μας.

Το λέμε ξεκάθαρα, δεν την βγάζουμε. Η επισφάλεια έχει κυριεύσει τις ζωές μας. Είμαστε άνεργα, εργάτριες, φοιτητές που δεν θέλουμε άλλο να ζούμε με τόσο χαμηλές προσδοκίες για το μέλλον. Ο πήχης έχει φτάσει στον πάτο και δεν αντέχουμε άλλο να ζούμε με τα βασικά. Δεν περιμένουμε κάποια διέξοδο από αυτό το δυστοπικό παρόν ούτε από το κράτος, ούτε από τους διάφορους πωλητές της ελπίδας. Γνωρίζουμε στο πετσί μας ότι οι κρίσεις δεν θα σταματήσουν. Γνωρίζουμε, επίσης, ότι ο ατομικός δρόμος έχει δείξει τα όριά του σε οικονομικό και ψυχολογικό επίπεδο. Για να μπορέσουμε να πάρουμε, έστω και λίγο, πίσω από τον πλούτο που παράγουμε θα πρέπει να αγωνιστούμε συλλογικά. Γι' αυτό και συναντηθήκαμε, για να μιλήσουμε για τα αδιέξοδα που βιώνουμε στην καθημερινότητά μας, για να δημιουργήσουμε δομές αλληλοβοήθειας στη γειτονιά μας, για να διεκδικήσουμε μείωση στις τιμές στα σούπερ μάρκετ. Χτίζουμε κοινότητες αγώνα στις γειτονιές μας, στους χώρους εργασίας, στα πανεπιστήμια και στο δημόσιο χώρο για να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας.

Το κείμενο που μοιράζεται από την Κίνηση Ενάντια στην Ακρίβεια στις παρεμβάσεις στα σούπερ μάρκετ και στις δράσεις αυτομείωσης

30 % ΜΕΙΩΣΗ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

Gentrification, πολιτισμικό κεφάλαιο και σινεμά

Η περίπτωση των Άστορ, Ιντεάλ, Ίριδα

Υπάρχουν κάποια γεγονότα που καταφέρνουν να συμπυκνώσουν και να αναδείξουν ευρύτερες κοινωνικές διεργασίες οι οποίες συντελούνται σε βάθος χρόνου. Το gentrification και η τουριστικοποίηση του Αθηναϊκού κέντρου μπορεί να μην είναι καινούρια φαινόμενα αλλά η κλίμακα και η ένταση τους δημιουργεί όλο και μεγαλύτερη δυσφορία στους κατοίκους. Πολλοί είναι αυτοί που βλέπουν πλέον τις παραπάνω διαδικασίες να επιδρούν με αρνητικό τρόπο στη καθημερινότητα τους και θέλουν να συναντηθούν και να συζητήσουν για τις επιπτώσεις τους. Κάτι τέτοιο συνέβη την Κυριακή 2 Απριλίου 2023, όταν εκατοντάδες άνθρωποι συγκεντρώθηκαν στο κέντρο της Αθήνας προκειμένου να διαμαρτυρηθούν ενάντια στα πλάνα αξιοποίησης των κινηματογράφων Άστορ, Ιντεάλ και Ίριδα. Η κινητοποίηση πραγματοποιήθηκε στα πλαίσια της καμπάνιας «Τα σινεμά μας – Η πόλη μας» και πέρα από την συγκέντρωση περιλάμβανε εκδήλωση-συνέντευξη τύπου και δωρεάν προβολές στους τρεις κινηματογράφους[1]. Στον πολιτικό λόγο που παρήχθη εκείνη τη μέρα, αλλά και το επόμενο διάστημα, το διακύβευμα της υπόθεσης κωδικοποιήθηκε ως εξής: οι μικροί και ιστορικοί κινηματογράφοι απειλούνται από μεγάλα νέα ξενοδοχεία.

Το παράδοξο της υπόθεσης όμως ήταν η σύνθεση των ατόμων που συμμετείχαν στην εκδήλωση-συνέντευξη τύπου. Εκεί, εκτός των άλλων, παρευρέθηκαν οι ιδιοκτήτες των κινηματογράφων, το δημοτικό συμβούλιο και ο τότε δήμαρχος Αθηνών Μπακογιάννης, ενώ τοποθετήθηκαν διαδικτυακά διάσημοι σκηνοθέτες όπως ο Κεν Λόουτς, ο Εμίρ Κουστουρίτσα και ο Κώστας Γαβράς. Είναι δύσκολο λοιπόν να μην αναρωτηθεί κανείς για το τι ακριβώς είναι αυτό που ενώνει τους παραπάνω ομιλητές. Ή αλλιώς, πώς γίνεται οι άνθρωποι που πήγαν να διαμαρτυρηθούν επειδή βάλλονται από την τουριστικοποίηση, να καταλήγουν να συνομιλούν με τον δήμαρχο που αποδεδειγμένα την προωθεί και την επικυρώνει; Προκειμένου να μπορέσουμε να κατανοήσουμε αυτήν την αντίφαση, θα πρέπει να την εντοπίσουμε εκεί που δημιουργείται: μέσα στη δίνη των πολιτικών του gentrification.

Πρώτα πάνε τα φρικιά και από πίσω οι εργολάβοι

Αυτό που συνηθίζουμε να αποκαλούμε gentrification αποτελείται από μια σειρά αστικών πολιτικών που μετασχηματίζουν σταδιακά την κοινωνική σύνθεση του πληθυσμού κάποιων περιοχών, εκτοπίζοντας τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα και προσελκύοντας τα πιο εύπορα. Αυτές οι διαδικασίες μετασχηματισμού όμως δεν είναι μονοσήμαντες, αλλά ξεδιπλώνονται με αντιφατικό τρόπο. Από τη μια, καθώς οι αλλαγές αυτές συντελούνται στη μεγάλη κλίμακα της πόλης ή της γειτονιάς, απαιτείται κάποιος κεντρικός σχεδιασμός: υπάρχουν οι δημοτικές αρχές που θα πραγματοποιήσουν μια ανάπλαση για να καταστήσουν μια γειτονιά πιο φιλική προς τους τουρίστες, υπάρχει το real estate και η τουριστική βιομηχανία που θα επενδύσει σε ακίνητα για να ανεβάσει σταδιακά την αξία τους, υπάρχουν επιχειρηματίες που θα παρέχουν κυριλοχίπστερ υπηρεσίες, υπάρχει η αστυνομία που θα τρομοκρατήσει και θα εκτοπίσει μετανάστες και περιθωριακούς. Και φυσικά, θα πρέπει να υπάρχει κάποιος που θα συντονίζει τα παραπάνω: μια τοπική αρχή που θα επικυρώνει, ένα νομικό πλαίσιο που θα τα διευκολύνει κοκ. Από την άλλη, οι πολιτικές αυτές δεν εφαρμόζονται σε ένα κενό αέρος αλλά αφουγκράζονται και ακολουθούν την κοινωνική κίνηση στις σύγχρονες μητροπόλεις. Αυτό που προσπαθούν να εκμεταλλευτούν είναι οι προσδοκίες των κατοίκων για μια λίγο πιο ποιοτική ζωή, λίγο καλύτερη δουλειά, λίγο πιο όμορφη γειτονιά, λίγο περισσότερη δημιουργικότητα. Η δημιουργικότητα μάλιστα έχει αναχθεί εδώ και αρκετά χρόνια σε λέξη κλειδί (creative cities) για τις νεοφιλελεύθερες αστικές πολιτικές. Η ανθρώπινη επιθυμία, η επικοινωνία, η ευφυΐα και η φαντασία τοποθετούνται πλέον στο επίκεντρο των διαδικασιών αξιοποίησης.

Προκειμένου λοιπόν να αντιληφθούμε καλύτερα τον τρόπο με τον οποίο ο κεντρικός σχεδιασμός συναντάει τις κοινωνικές προσδοκίες, θα προσπαθήσουμε να δώσουμε ένα παράδειγμα της αλληλουχίας των διαδικασιών που συντελούνται στα πλαίσια του gentrification: νέοι εναλλακτικοί άνθρωποι και καλλιτέχνες εγκαθίστανται σταδιακά σε μια υποβαθμισμένη γειτονιά όπου ζουν κατώτερα κοινωνικά στρώματα ή/και μετανάστες, επειδή τα ενοίκια είναι φθηνά. Αυτή η κίνηση δημιουργεί με την σειρά της ένα νέο πλέγμα μαγαζιών και υπηρεσιών που θα καλύψουν τις προσδοκίες για την ποιότητα ζωής του νέου πληθυσμού (μπαρ, καφέ, βιβλιοπωλεία, στούντιο, πολυχώροι κλπ). Σε αυτή τη φάση μπορεί οι παλιοί, πιο υποτιμημένοι, κάτοικοι να συνυπάρχουν με τους νεότερους, αλλά η σταδιακή δημιουργία μιας νέας εναλλακτικής αγοράς

[1] Οι κινηματογράφοι Άστορ και Ιντεάλ στεγάζονται σε κτήρια που ανήκουν στον ΕΦΚΑ και τα οποία επρόκειτο να παραχωρηθούν σε ξενοδοχειακούς ομίλους προκειμένου να αξιοποιηθούν. Οι ιδιοκτήτες των αιθουσών αιτήθηκαν στα υπουργεία πολιτισμού και περιβάλλοντος, την ανακήρυξη των αιθουσών «διατηρητέων ως προς τη χρήση», πράγμα που θα διασφάλιζε την λειτουργία τους ως κινηματογράφοι. Τελικά οι αποφάσεις των αρμόδιων φορέων ικανοποίησαν το αίτημα στην περίπτωση του Άστορ, αλλά άφησαν ανοιχτό το παράθυρο για διαφορετικές χρήσεις, στην περίπτωση του Ιντεάλ. Σε αντίθεση με τις προαναφερθείσες αίθουσες, η Ίριδα δεν αποτελεί ιδιωτική επιχείρηση, αλλά πανεπιστημιακή λέσχη και στεγάζεται σε κτήριο που έχει παραχωρηθεί στο παρελθόν από ιδιώτη, για αυτόν τον σκοπό. Η απειλή που αντιμετώπιζε ήταν στα πλαίσια του άρθρου 296, που καταργεί τις πανεπιστημιακές λέσχες ως νομικά πρόσωπα και μεταφέρει την διαχείρισή τους στα κεντρικά πανεπιστημιακά ιδρύματα.

γίνεται αντιληπτή από το real estate που αποφασίζει να επενδύσει στην περιοχή. Με αυτόν τον τρόπο τα ενοίκια ανεβαίνουν, οι παλαιότεροι κάτοικοι αναγκάζονται να φύγουν και ένας νέος πληθυσμός, ακόμα μεγαλύτερου οικονομικού στάτους, αρχίζει να συρρέει στην περιοχή φέρνοντας μαζί του νέες υπηρεσίες και μαγαζιά που ανταποκρίνονται στα γούστα του. Στο τέλος και ανάλογα με την περιοχή, ενδέχεται να καταφθάσουν και οι τουριστικές επενδύσεις με τους πελάτες τους με αποτέλεσμα την πλήρη κυριλοποίηση και αλλαγή της κοινωνικής σύνθεσης μιας γειτονιάς. Σε όλη αυτή τη διαδικασία φυσικά συμμετέχει και η αστυνομία, διασφαλίζοντας ότι όλα θα κυλήσουν ομαλά και τα πιο υποτιμημένα κοινωνικά κομμάτια δεν θα αποτελέσουν πρόβλημα: θα κυνηγήσει μετανάστες, θα εκκενώσει καταλήψεις, θα διώξει νεολαίους από πλατείες, θα περιφρουρήσει αναπλάσεις κοκ.

Με βάση τα παραπάνω, μπορούμε να εξάγουμε το συμπέρασμα ότι η «δημιουργικότητα», όπως και ο «πολιτισμός», χρησιμοποιούνται συχνά ως μοχλός που θέτει σε κίνηση το gentrification. Άλλωστε, έχουμε δει πολλές φορές το «μικρό» πολιτισμικό κεφάλαιο να αποτελεί τον προπομπό του «μεγάλου» τουριστικού κεφαλαίου[2]. Υπό αυτό το πρίσμα, πολλοί από τους φορείς ενός πολιτισμικού κεφαλαίου (νεολαίοι, καλλιτέχνες, ακαδημαϊκοί) εμπλέκονται εκούσια στις διαδικασίες του gentrification τροφοδοτώντας το, ακόμα και αν, κατά τα άλλα, επιθυμούν μια πόλη χωρίς κοινωνικές διακρίσεις, ανεκτική και συμπεριληπτική. Πρόκειται για μια πραγματικά δυσεπίλυτη αντίφαση ανάμεσα στις ατομικές και συλλογικές επιθυμίες και στις προϋποθέσεις που θέτουν οι μηχανισμοί της αγοράς, προκειμένου να πραγματοποιηθούν.

Διαβουλεύσεις στην κοινωνία των πολιτών

Επιστρέφοντας λοιπόν στην υπόθεση των τριών κινηματογράφων, ήταν αυτή ακριβώς η αντίφαση που φανερώθηκε στην εκδήλωση- συνέντευξη τύπου που πραγματοποιήθηκε. Ο «καλλιτεχνικός κόσμος» που πήγε να διαμαρτυρηθεί κατέληξε να συνομιλεί με τον τότε δήμαρχο, σχετικά με την κατεύθυνση που θα πάρει η «ανάπτυξη» του κέντρου της Αθήνας. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι περισσότεροι από τους συμμετέχοντες τοποθετήθηκαν με συμπληρωματικό τρόπο, πάντα μέσα στα πλαίσια που θέτει η λογική της αξιοποίησης.

Οι ιδιοκτήτες, ως άμεσα εμπλεκόμενοι, ισχυρίστηκαν ότι οι επιχειρήσεις τους είναι κερδοφόρες, θέτοντας με αυτόν τον τρόπο την οικονομική βιωσιμότητα[3] σαν προϋπόθεση για να αναγνωριστεί κάτι ως «διατηρητέο». Οι επώνυμοι δημιουργοί, με την σειρά τους, επέλεξαν να εστιάσουν αφενός στο γεγονός ότι οι αίθουσες είναι το φυσικό περιβάλλον για να προβάλλονται οι ταινίες τους και αφετέρου στο ότι οι συγκεκριμένες αποτελούν κομμάτι της πολιτιστικής κληρονομιάς του τόπου. Αν ο Ruben Ostlund προσπάθησε να πασπαλίσει την τοποθέτηση του με ψήγματα αμφισβήτησης («Αν επιτρέψουμε στους κανόνες της ελεύθερης αγοράς να διαμορφώσουν την ποιότητα της αστικής ζωής, δεν θα έχουμε καλύτερα κτίρια και καλύτερη ποιότητα ζωής»), ήταν ο Ken Loach που εμφανίστηκε ως ο πιο ρεαλιστής: «διαφυλάξτε τα σινεμά, είναι μέρος της κουλτούρας της πόλης και της ιστορίας σας. Οι επισκέπτες έρχονται για να δουν διάφορες πτυχές του παρελθόντος σας». Αξίζει να σταθούμε και να ερμηνεύσουμε τα όσα μας λέει ο στρατευμένος άγγλος δημιουργός, μιας και αποτελεί σημείο αναφοράς για το πολιτικοποιημένο σινεμά. Αυτό που διακρίνουμε στο subtext της τοποθέτησης του, είναι μια έκκληση προς τους «αρμόδιους» να μην περιορίσουν τα αναπτυξιακά τους σχέδια σε κυριλοκίτις και βλαχομπροκ ξενοδοχειακές εγκαταστάσεις, γιατί ένα μέρος των τουριστών έρχονται για να καταναλώσουν την αυθεντική εμπειρία- ιστορία του τόπου μας. Με αυτόν τον τρόπο, προτείνει στην ουσία έναν διαφορετικό δρόμο για την τουριστική αξιοποίηση. Μοιάζει να γνωρίζει ότι το city branding, δηλαδή το λανσάρισμα της κάθε πόλης στον διεθνή ανταγωνισμό επισκεψιμότητας, περνάει μέσα από την ανάδειξη των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών της, σε μια προσπάθεια να σχηματιστεί η ξεχωριστή ταυτότητα του προϊόντος προς πώληση και μια αίσθηση αυθεντικής εμπειρίας προς τους επισκέπτες. Για αυτό η κουλτούρα της κάθε πόλης, οι τέχνες της, το ιστορικό της παρελθόν, τα εμβληματικά της κτίρια, η κουζίνα της, ακόμα και το περιθώριό της, καθίστανται υλικό προς εκμετάλλευση.

[2] <https://athens.indymedia.org/post/1628181/>. Στην προκήρυξη που δημοσιεύθηκε στο Indymedia, με τίτλο Centrifcation, τέχνη και «άγιος ο θεός» / ΕΚΘΕΣΗ CHEAP ART ΣΤΑ ΕΞΕΡΧΕΙΑ, μπορεί κανείς να δει τον πιο εκχυδαϊσμένο τρόπο με τον οποίο η τέχνη χρησιμοποιείται ως προμετωπίδα των νεοφιλελεύθερων αστικών πολιτικών. Αν και δεν συμφωνούμε με όλα όσα γράφονται στην προκήρυξη, θεωρούμε ότι καταφέρει να συμπυκνώσει την εν λόγω αντίφαση.

Ακόμα πιο περιεκτική όμως, ήταν η τοποθέτηση του τότε δημάρχου Αθηνών, Μπακογιάννη. Έχοντας μια καλύτερη εποπτεία, εκ των έσω, των νεοφιλελεύθερων αστικών πολιτικών, μας έδωσε μια εικόνα του διλήμματος εντός των επενδυτικών κύκλων: «Ναι, θέλουμε την οικονομική ανάπτυξη. Θέλουμε τις επενδύσεις, θέλουμε τους επισκέπτες. Δε θέλουμε, όμως, η Αθήνα να χάσει την ψυχή της. Δεν θέλουμε να μετατραπούμε σε μία αρχαιοελληνική Disneyland. Το αντίθετο. Η δύναμή μας είναι η αυθεντικότητά μας και οι μικτές χρήσεις. Δεν ανταγωνιζόμαστε το Ντουμπάι, ούτε θέλουμε μία πόλη απονευρωμένη και ερημοποιημένη. Θέλουμε μια πόλη φτιαγμένη για τον μόνιμο κάτοικο και για αυτό βρισκόμαστε σήμερα εδώ». Προσπαθώντας να πατήσει σε δύο βάρκες, η τοποθέτηση του αντηχεί ευρύτερους προβληματισμούς και διαφωνίες γύρω από την κατεύθυνση που πρέπει να πάρει η τουριστική ανάπτυξη στην Ελλάδα. Σε αυτήν την διαπραγμάτευση μπορούμε να διακρίνουμε, χοντρικά, δύο τάσεις. Από τη μία υπάρχει η οπτική που επιθυμεί μεγαλύτερη συγκεντροποίηση του τουριστικού κεφαλαίου, με λιγότερες και υψηλού επιπέδου/ κυριλές επενδύσεις, καθώς αυτές έχουν και τα μεγαλύτερα ποσοστά κέρδους. Συνήθως αυτή η οπτική κυκλοφορεί υπό το σλόγκαν «λιγότεροι και πιο πλούσιοι τουρίστες». Από την άλλη, υπάρχει η οπτική που προσπαθεί να καταστήσει κάθε γωνιά της Ελλάδας έναν τουριστικό προορισμό, μέσω της αποκέντρωσης των τουριστικών υπηρεσιών και της εκμετάλλευσης των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών του κάθε τόπου. Αυτή η δεύτερη οπτική μπορούμε να πούμε ότι έχει και πιο ισχυρά ριζώματα, καθώς αντανακλά την ιστορική συγκρότηση της ελληνικής οικονομίας γύρω από την μικροιδιοκτησία και την μικροεπιχειρηματικότητα.

Διαβάζοντας και αποκωδικοποιώντας τις παραπάνω δηλώσεις, βρεθήκαμε μπροστά σε μια αμήχανη διαπίστωση. Η πρωτοβουλία για την διάσωση των κινηματογράφων φάνηκε πώς να έχει συνειδητοποιήσει τα όσα περιγράψαμε παραπάνω: δεν είναι εύκολο να μπουν όρια στο *gentrification*, καθώς αυτό τροφοδοτείται από προσδοκίες κοινωνικής ανόδου. Ή για να το πούμε διαφορετικά, αν οι καλλιτεχνικοί κύκλοι δεν θέλουν άλλο *gentrification*, μπορεί να πρέπει να σταματήσουν να συσσωρεύουν πολιτισμικό κεφάλαιο, αφού το δεύτερο λειτουργεί ως πρόλογος έλξης του πρώτου. Μπροστά σε αυτήν την πραγματικότητα και ενώ η τουριστικοποίηση ετοιμαζόταν να σαρώσει τις εν λόγω κινηματογραφικές αίθουσες, η πρωτοβουλία που διοργάνωσε την κινητοποίηση επέλεξε να πραγματοποιήσει έναν ελιγμό: υπερασπίστηκε τα σινεμά ισχυριζόμενη ότι μπορούν να γίνουν και αυτά κομμάτι της τουριστικοποίησης ή καλύτερα, το εναλλακτικό παρακλάδι της, σε μια προσπάθεια να μείνουν όλοι ευχαριστημένοι. Απ'ότι φάνηκε όμως, ούτε αυτή η επιλογή κατάφερε να επιλύσει την αντίφαση. Δεν μπορείς να επαναπαυτείς όταν κάνεις συμφωνία με το διάβολο και αντίστοιχα, όταν μιλάμε για «ανάπτυξη» δεν υπάρχουν εγγυήσεις ότι το μεγάλο ψάρι δεν θα φάει το μικρό. Στο τέλος, όλα θα μπουν στην ζυγαριά να μετρηθούν και οι αποφάσεις θα παρθούν με βάση τα περιθώρια κέρδους που υπόσχεται η κάθε επιλογή. Πράγματι. Εν τέλει το Άστορ σώθηκε, ενώ το Ιντεάλ όχι.

Δεν υπάρχει φυσικά τίποτα στα παραπάνω για να πανηγυρίζουμε. Δεν είμαστε χαιρέκακοι, ούτε αναίσθητοι. Αναγνωρίζουμε ότι η λειτουργία των αιθουσών ως σημεία συνάντησης και συζήτησης γύρω από τα κινηματογραφικά δρώμενα της πόλης, δημιουργεί μια σύγκλιση συμφερόντων για την υπεράσπιση τους μεταξύ κοινού, δημιουργών και ιδιοκτητών. Αναγνωρίζουμε ακόμα ότι η κινηματογραφική βιομηχανία δεν παράγει σαμπουάν αλλά ταινίες, που μερικές φορές, διατηρούν ακόμα την ικανότητα να συγκλονίσουν, να ταραξούν συνειδήσεις και να κινητοποιήσουν ανθρώπους, με τρόπο ενδεχομένως πιο αποτελεσματικό από 100 προκηρύξεις. Και φυσικά, έχουμε επίγνωση ότι η δημόσια σφαίρα που δημιουργείται γύρω από τις κινηματογραφικές αίθουσες δεν είναι πλήρως αποκομμένη, αλλά λειτουργεί συχνά και ως σημείο εισόδου σε ριζοσπαστικές κοινότητες και δράσεις. Με δυο λόγια, πιστεύουμε ότι οι καλλιτεχνικοί κύκλοι δεν εφάπτονται μόνο με τις διαδικασίες του *gentrification*, αλλά και με τις κινήσεις αμφισβήτησης. Ότι κάποιος που βρίσκεται σε μια συγκέντρωση για την υπεράσπιση του Ιντεάλ, μπορεί να βρεθεί και σε μια συγκέντρωση για την υπεράσπιση της πλατείας Εξαρχείων κοκ. Για αυτούς τους λόγους, αναγνωρίζουμε και εμείς τη σημασία αυτοί οι χώροι να παραμείνουν κινηματογράφοι. Μόνο που η δικιά μας υπεράσπιση των αιθουσών, δεν εντάσσεται στα πλαίσια διαβουλεύσεων για το μέλλον της τουριστικής ανάπτυξης, αλλά αφορά την σημασία της συλλογικής εμπειρίας του σινεμά.

[3] Η βιωσιμότητα των κινηματογραφικών αιθουσών είναι κάτι που χρίζει ξεχωριστής έρευνας, οπότε εδώ θα αρκεστούμε σε μερικά σύντομα εμπειρικά σχόλια. Είναι γνωστό ότι κινηματογραφικές αίθουσες πλήττονται από το streaming και προσπαθούν ακόμα να ανακάμψουν από την περίοδο της πανδημίας. Αυτή η πραγματικότητα επηρεάζει συνολικά την κινηματογραφική βιομηχανία, η οποία στρέφει την παραγωγή της στα franchise και τους υπερήρωες, που έχουν περισσότερες πιθανότητες να κόψουν εισιτήρια. Πλέον, οι μεσαίου budget ταινίες είναι πολύ λίγες, γιατί δεν υπάρχουν εγγυήσεις απόσβεσης, οπότε μένουν ή τα blockbuster ή οι μικρές παραγωγές που κινούνται σε φεστιβαλικά κυκλώματα. Αυτό δημιουργεί έναν φαύλο κύκλο. Κάπως έτσι, οι μικρές αίθουσες στρέφονται στην φεστιβαλοποίηση, τις επανεκδόσεις και την μουσειοποίηση. Την φεστιβαλοποίηση την βλέπουμε σίγουρα στην Αθήνα που έχουν ξεφυτρώσει ένα σωρό φεστιβάλ τα τελευταία χρόνια και είναι ο τρόπος ώστε οι προβολές να αποκτήσουν έναν χαρακτήρα «event» ή τέλος πάντων διακριτού συμβάντος, μπας και προσελκύσουν περισσότερο κόσμο από τις τακτικές προβολές. Οι επανεκδόσεις είναι μια επιλογή κυρίως για τη θερινή σεζόν, που βασίζεται στην εξαπλώση της βίντατζ αισθητικής και στην αίσθηση ότι βλέπεις μια ταινία «που φτιάχτηκε τότε αποκλειστικά για το σινεμά». Η μουσειοποίηση τέλος, και η αναγνώριση κάποιων σινεμά ως διατηρητέα, προσθέτει έξτρα κύρος και «αυθεντικότητα» στην εμπειρία – προϊόν που προσφέρουν.

Συλλογική δημιουργία κόντρα στο gentrification

Στους μήνες που μεσολάβησαν από την εκδήλωση - συνέντευξη τύπου για τους κινηματογράφους μέχρι σήμερα, ολοκληρώσαμε και προβάλλαμε την αυτοοργανωμένη ταινία Κεραμίδι. Κατά την διάρκεια αυτής της διαδικασίας, βρεθήκαμε αντιμέτωπες με το ερώτημα γύρω από την διανομή της ταινίας, δηλαδή των χώρων - αιθουσών στους οποίους θα προβληθεί. Φυσικά, όπως συμβαίνει για κάθε κινηματογραφική παραγωγή, θέλαμε και εμείς να δει την ταινία όσος περισσότερος κόσμος γίνεται. Μετά από συζητήσεις αποφασίσαμε να την διανεύουμε σε αυτοοργανωμένους και δημόσιους χώρους, καθώς πιστεύουμε ότι οι όροι παραγωγής μιας ταινίας δεν είναι ξεχωριστοί από τους όρους κυκλοφορίας της, αλλά αποτελούν εξίσου πεδία όπου μπορούμε να ξεδιπλώσουμε την ανταγωνιστική μας κίνηση[4]. Μόνο που τότε, ήρθαμε και εμείς αντιμέτωπες με την πραγματικότητα που έχουν διαμορφώσει οι πολιτικές του gentrification. Οι χώροι για τους οποίους μιλάμε δεν είναι ούτε τόσο πολλοί, ούτε τόσο προσβάσιμοι: τα πανεπιστήμια κλειδώνονται και σε πολλές περιπτώσεις χρειάζεται άδεια για να τα χρησιμοποιήσεις, οι καταλήψεις εκκενώνονται, οι πλατείες έχουν καταληφθεί από τραπεζοκαθίσματα. Αν λοιπόν επιμείνουμε να προβάλουμε την ταινία εκεί, αυτό συνέβη γιατί θέλαμε να πολεμήσουμε το gentrification με τους όρους μας, πέρα από κάθε είδους λογική «αξιοποίησης». Θέλαμε δηλαδή να ενισχύσουμε τον δημόσιο και κοινωνικό χαρακτήρα τους, κόντρα στην απονέκρωση και την εμπορευματοποίηση που πάει να επιβληθεί.

Τέλος, ως προς την διανομή του κινηματογραφικού έργου, κρίναμε ότι αυτό που αξίζει να διασωθεί δεν είναι τόσο οι τεχνικές προϋποθέσεις μιας προβολής (άλλωστε στις μέρες μας μπορεί εύκολα να βρεθεί ένας προτζέκτορας, ένα πανί και δυο ηχεία), όσο η δημόσια συζήτηση που τη συνοδεύει. Για αυτό και ρίξαμε το βάρος στην οργάνωση της διαζώσης συζήτησης μεταξύ του συνεργείου και του κοινού, γύρω από την πρόσληψη της ταινίας, την κινηματογραφική γλώσσα και τις πολιτικές προεκτάσεις του εγχειρήματος[5]. Οι συζητήσεις που πραγματοποιήθηκαν υπήρξαν πολύ χρήσιμες για εμάς και μας κινητοποίησαν προκειμένου να συνεχίσουμε να αναστοχαζόμαστε πάνω στην αντιπρόταση του αυτοοργανωμένου σινεμά και τις συλλογικές δημιουργίες[6].

Cine Yfanet, 02.2024

[4] Το κείμενο που συνοδεύει την αυτοοργανωμένη - αντιεμπορευματική ταινία Κεραμίδι μπορεί να βρεθεί στη σελίδα μας: <https://keramidithemovie.wixsite.com/keramidi>

[5] Παραθέτουμε εδώ τους χώρους στους οποίους πραγματοποιήθηκαν προβολές μέχρι τώρα.

Θεσσαλονίκη: Κατάληψη Φάμπρικα Υφανέτ (x 2), Κατάληψη Ε.Κ.Χ Σχολείο, Κατάληψη Libertatia, queer στέκι Κοντροσόλ, Πολυτεχνείο ΑΠΘ, Squat η Run, κατειλημμένη σχολή κινηματογράφου. **Αθήνα:** Κατάληψη Πραποπούλου, Κατάληψη Άνω Κάτω Πατησίων, Κατάληψη Παπουτσάδικο, Στέκι Πέρασμα, Στέκι Υπόστεγο, Χώρος Ελευθεριακού Ψηφιακού Αρχείου, Λόφος Στρέφη, Πάντειο Πανεπιστήμιο. **Χανιά:** Κατάληψη Rosa Nera. **Ηράκλειο:** Κατάληψη Ευαγγελισμού. **Γιάννενα:** πάρκο Άλσος. **Κέρκυρα:** Κατάληψη Αντινομία. **Ξάνθη:** Ανοιχτός Κοινωνικός Χώρος Xanadu. **Καβάλα:** ΔΙΠΑΕ Καβάλας. **Τρίκαλα:** Στέκι Rosso Nero. Ακόμα, πραγματοποιήθηκαν προβολές σε στέκια και καταλήψεις σε Αργεντινή, Χιλή και Ισλανδία

[6] Πολλοί από τους προβληματισμούς που κατατίθενται σε αυτό το κείμενο, προέκυψαν μέσα από συζητήσεις σε προβολές της ταινίας.

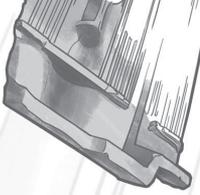

ΚΕΡΑΜΙΔΙ
 Μια αυτοοργανωμένη ταινία
 για την Υφανέτ και την μνήμη/
 τους ανθρώπους και τα τσιουβάρια

ΠΡΟΒΟΛΗ-ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 22/09 21:00
 στο Αίθριο του Πολυτεχνείου
 Φεστιβάλ Κινηματογραφικών Ομάδων ΑΠΘ_ΓΙΑΜΑΚ

ΣΑΒΒΑΤΟ 23/09 21:00
 Κοντροσόλ
 Ηρώδου Αττικού 4 (Νηυ Λαδοδικά)

Κινηματογραφικό σέω κοινότητας κατάληψης Φάμπρικα Υφανέτ

ΚΕΡΑΜΙΔΙ
 TILE

A self-organised movie
 about Yfanet squat and counter-memory
 about the people and the walls

movie screening
 & dj set by Sula

SUNDAY 21/01 19:00
 Andrymi, Bergþróugata 20, 101, Reykjavik

κύκλος προβολών και παρουσιάσεων της αυτοοργανωμένης ταινίας Κεραμίδι 2023, 2024

Proyección de la película "Teja" [Κεραμίδι]

"En un futuro próximo, la ocupación de Yfanet quedará desalojada y el edificio se destinará a un buen uso. Panos, un trabajador de planificación urbana que supervisa el proyecto, se enfrentará a una fuerza incomprensible".

La película autoorganizada Κεραμίδι se rodó en abril de 2022, dentro y fuera de la ocupación de Yfanet, como un intento de rastrear a través de una historia de ficción los caminos laberínticos de una memoria perdida. Al mismo tiempo, es una pequeña contribución al esfuerzo por liberar formas de comunicación que parecen haber sido heredadas de la industria del entretenimiento.

Fabrika Yfanet, es un espacio okupado en Tesalónica, Grecia desde 2004. Era una fábrica de telas que dejó de funcionar en 1957. Este espacio fue okupado por cientos de personas el 20 de marzo de 2004 y abierto en la ciudad después de 35 años de ser una fábrica abandonada.

viernes
3
 noviembre
 19:00
 horas

Biblioteca Autónoma LaIn Díez,
 ubicada en la Casita Libre y
 Comunitaria, avenida La
 Bandera #9780 (Población La
 Bandera, Comuna de San Ramón)

PROYECCION - ESTRENO PELICULA GRIEGA

Κεραμίδι
 "TEJA"

SABADO
11 Nov

Proyección de la película "Teja" [Κεραμίδι]

domingo
12
 noviembre
 18:00
 horas

"En un futuro próximo, la ocupación de Yfanet quedará desalojada y el edificio se destinará a un buen uso. Panos, un trabajador de planificación urbana que supervisa el proyecto, se enfrentará a una fuerza incomprensible".

La película autoorganizada Κεραμίδι se rodó en abril de 2022, dentro y fuera de la ocupación de Yfanet, como un intento de rastrear a través de una historia de ficción los caminos laberínticos de una memoria perdida. Al mismo tiempo, es una pequeña contribución al esfuerzo por liberar formas de comunicación que parecen haber sido heredadas de la industria del entretenimiento.

Fabrika Yfanet es un espacio okupado en Tesalónica, Grecia desde 2004. Era una fábrica de telas que dejó de funcionar en 1957. Este espacio fue okupado por cientos de personas el 20 de marzo de 2004 y abierto en la ciudad después de 35 años de ser una fábrica abandonada.

Espacio Recuperado Tronza La Río, Camero #2694, Población Juan Antonio Ríos (Independencia)

INCENDIARIA

ΚΕΡΑΜΙΔΙ "TEJA" (2023)
 PROYECCION Y CHARLA
 CON UNO DE LOS REALIZADORXS

VIERNES 20 DE OCTUBRE. 18:30HS.

SALVENDRA
 PLAZA 3556

Estreno / Proyección de la película

Κεραμίδι
 TEJA

Domingo 26
 17:00 horas
 FLORA
 Calle Clave 437

En un futuro próximo, la ocupación de Yfanet quedará desalojada y el edificio de

Προλεταριάτο;

[Συνοδεύεται από το "She" της Alice Phoebe Lou]

Το πρωί στην δουλειά "μαλώνουμε" παιχνιδίζοντας με μια εργαζόμενη, για το ποιος και πως θα έπρεπε να ξεκολλήσει μια μαστίχα από το πάτωμα. Η τρίτη "συνάδελφος" (μισώ αυτήν την λέξη για τις χριστιανικές καταβολές της), που σκούπιζε κάπως απόμερα, ακούγοντάς μας, ξαφνικά έσπασε την καθημερινή ρουτίνα φωνάζοντας ένα δυνατό "ΔΕΝ ΘΕΛΩ!", το οποίο αντήχησε στην άδεια κινηματογραφική αίθουσα. Γυρίζουμε και οι δύο απότομα να την κοιτάξουμε. Είχε σηκώσει στον αέρα την σκούπα της, σαν να έδιωχνε περιστέρια ή να μάζευε ιστούς αράχνης από ένα νοητό ταβάνι. Φαινόταν να είναι στραμμένη προς την κάτω πόρτα της αίθουσας και έτσι αυθόρμητα μετακινήσαμε εκεί το βλέμμα μας, μπας και εντοπίσουμε κάποιον αόρατο πλανόδιο πωλητή, του οποίου τα χαρτομάντιλα αρνήθηκε. Αλλά, όπως ήταν αναμενόμενο, ήμασταν μόνες μας στην μεγάλη άδεια αίθουσα. Κοιταχτήκαμε μεταξύ μας και ξεσπάσαμε στα γέλια.

- Τι κατάλαβες, μωρή; - υποθέτοντας ότι μας παράκουσε, καθώς μιλούσαμε για την μαστίχα, ρώτησε η πρώτη εργαζόμενη.

- Όχι. Σας κατάλαβα. "Δεν θέλω να δουλεύω" ήθελα να πω - απάντησε λίγο ντροπαλά η δεύτερη.

[Και οι δύο γυναίκες είναι μετανάστριες από την Αλβανία, 38 και 36 χρονών, με 2 και 3 παιδιά, αντίστοιχα, και αρκετά συντηρητικές στις απόψεις τους.]

30/1/2018

Που (να) πάω;

[Συνοδεύεται από το "Outside" των The Black Ryder]

Κατευθείαν με το που ξυπνάω, καρφώνεται στο μυαλό η φράση κλειδί από κουβέντες τις προηγούμενης μέρας με μια φίλη: «θα φύγω έξω, γιατί νιώθω στάσιμη». Η κοινότητα θα μικρύνει κι άλλο. Βομβαρδίζω τον εγκέφαλο με πράγματα που και καλά θα κάνω σήμερα, μπας και τον ξεγελάσω και δεν νιώθω και εγώ στάσιμος.

Φεύγω από το σπίτι. Κάνω μια ελπιδοφόρα στάση στο φανάρι και γλυκοκοιτάζω τον ήλιο, που κάνει πως δεν με βλέπει. Λες και με τιμωρεί που αφαιρέθηκα, ο αέρας φέρνει μια αποπνικτική μυρωδιά υγρού νεκροταφείου. Για κλάσματα του δευτερολέπτου σκέφτομαι ότι αυτή η μπόχα ταιριάζει στην κατάσταση «διαδρομή προς την δουλειά».

- Άντε, καλό μου φανάρι! - κοιτάζω το ρολόι και το νιώθω να οριέται, πως και πάλι έχω αργήσει. Περνάω με κόκκινο, αυτό και όλα τα επόμενα φανάρια, ενώ παράλληλα φλερτάρω με την ιδέα να μην στρίψω προς την δουλειά, αλλά να συνεχίσω με το ποδήλατο από την Εγνατία προς τα κει που ανατέλλει ο ντροπαλός ανοιξιότικος ήλιος, αντί να πορευτώ στο ραντεβού με τη σκούπα και το φαράσι ενός υπαλλήλου καθαριότητας.

Μερικές ώρες άκρως σιωπηλής χειρωνακτικής εργασίας σπάνε με την γκρίνια της άλλης εργαζόμενης.

- Κοτζάμ εταιρεία, δεν μπορεί να μας πάρει έναν κουβά; Μια μέρα θα τον κλωσήσω, να σπάσει τελείως, - σχολιάζει τον σπαστικά δυσλειτουργικό μισοχαλασμένο κουβά που έχουμε στον όροφο. Εμφανώς ειρωνικά, υπερασπίζομαι την εταιρεία.

- Διαφωνείς; - ρωτάει ρητορικά - Εσύ τι πιστεύεις ότι πρέπει να κάνουμε για να μας ακούσουν;

- Σου έχω πει, ποια πιστεύω ότι είναι η λύση. Να ζητήσουμε αύξηση!

- Εδώ δεν μας παίρνουν έναν κουβά, θα μας δώσουν αύξηση?!?

- Έτσι πάει, πάντα ζητάς πολλά, για να διασφαλίσεις ότι θα πάρεις και τα λίγα!

Άλλο ένα μισάωρο τελετουργικό, γεμάτο σιωπηλές επαναλαμβανόμενες κινήσεις και διαπεραστική μυρωδιά χλωρίνης, διακόπτεται από την φωνή της.

- Θέλω να φύγω... - απευθύνει στο κενό, εκπνέοντας πολύ πιο εμφατικά την τελευταία λέξη.

Κρατάω μια παύση, μήπως και συμπληρώσει μόνη της τον προορισμό.

- Για λίγο ή γενικά;

Είτε επεξεργάζεται πολύ την απάντηση είτε δεν ήταν καθόλου έτοιμη για αυτήν την ερώτηση, πάντως κρατάει και αυτή μια παύση.

- Γενικά. - προσθέτει χαμηλόφωνα. Συνεχίζει δυνατά με την αυτοπεποίθηση μιας ράπερ:

«Θέλω να φύγω σε μέρος μακρινό.

Κάπου εξωτικά, που να μην πιάνει κινητό.»

13/3/2018

**ΧΡΟΝΙΑ
ΚΑΤΑΛΗΨΗ
ΦΑΜΠΡΙΚΑ
ΥΦΑΝΕΤ**

Εδώ και κάποιες εβδομάδες διεξάγεται μία σκληρή μάχη μέσα στους τέσσερις τοίχους αυτού του σπιτιού. Ξεκίνησε με κάποιους αναστεναγμούς και αρκετά ερωτήματα και συνεχίστηκε με διακηρύξεις και στάσεις εργασίας. Αυτή τη στιγμή δεν υπάρχουν πια περιθώρια διαλόγου, πρέπει να παρθούν αποφάσεις. Θα σκουπίζεται ή δεν θα σκουπίζεται αυτό το σπίτι; Η τετράποδη συγκάτοικος μου, παρά τους σκληρούς αγώνες που έδωσε αρχικά απέναντι στη σκούπα, αρνείται να εμπλακεί σε περαιτέρω διαπραγματεύσεις. Είμαι μόνη μου, με τα ερωτήματά μου και ένα βρώμικο πάτωμα.

Που πάει όλος αυτός ο χρόνος που θα μπορούσα να διαθέσω στο να σκουπίζω αυτό το σπίτι; Μετρώω ώρες, μέρες, βδομάδες - τι κάνω λήθος; Δεν έχω σύστημα, δεν έχω πάθος, σκρολάρω πολύ, τσατάρω πολύ, διαβάζω λίγο, δουλεύω... πάντα γαμώτο και πολύ παραπάνω απ' όσο θα ήθελα. Εντάξει, στην τελική μήπως το καθαρό πάτωμα είναι υπερεκτιμημένο, μήπως είναι απλώς άλλο ένα ιδεολόγημα μιας κοινωνίας αποστειρωμένης, που προσπαθεί να επιβιώσει σε πόλεις αφιλόξενες, πνιγμένες στη βρωμιά; Πότε είναι η καθαριότητα φροντίδα και πότε είναι επιταγή ή αλληλοτρύση;

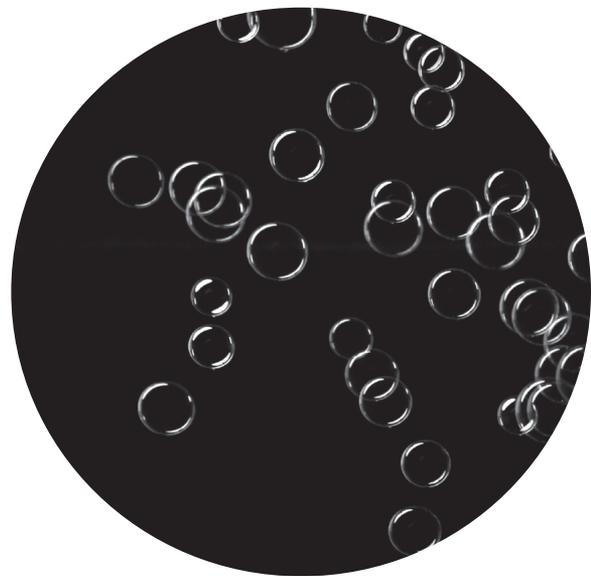
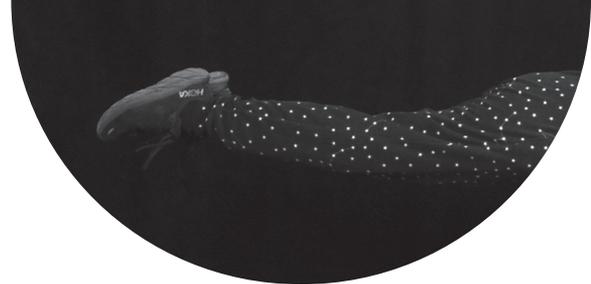
Το πιο καθαρό πάτωμα που έχω δει ποτέ, ήταν στο σπίτι της γιαγιάς μου. Βαθιά 90s, θυμάμαι να βγάζουμε τα παπούτσια, να μπαίνουμε μέσα, να πατάμε σε κάτι πανάκια και να κάνουμε πατινάζ σε όλο το σπίτι, το ήδη καθαρό, για να το καθαρίσουμε λίγο ακόμα. Νομίζω η συγκεκριμένη στρατηγική εφαρμοζόταν κατά βάση στο παρκέ, αλλά δεν είμαι και σίγουρη. Θυμάμαι όλο το σπίτι να γυαλίζει και να μυρίζει τέλεια και όλα τα ρούχα να είναι σιδερωμένα και να μυρίζουν λεβάντα και το τραπέζι στρωμένο κι η γιαγιά μου πάντα να γελάει και να λέει ιστορίες. Επισκέπτομαι αυτή την ανάμνηση και μου φέρνει αγάπη και ζεστασιά. Την επισκέπτομαι και με μία απέραντη θλίψη και δάκρυα, γιατί η γιαγιά μου δεν μπορεί πλέον να κάνει τίποτα από όλα αυτά - τον τελευταίο χρόνο μπορεί μόνο να ξαπλώνει στο κρεβάτι και μερικές φορές να θυμάται το όνομά μου. Την κοιτώ πια, μέσα από τα φεμινιστικά γυαλιά μου, και βλέπω μία γυναίκα που νοσηματοδοτούσε όλη τη μοναχική ημέρα της με μία σειρά από τελετουργίες καθαριότητας. Τα ρούχα απλώνονταν με μία συγκεκριμένη σειρά, υπήρχαν συγκεκριμένα προϊόντα για κάθε δουλειά του σπιτιού, μυστικά για κάθε συνταγή στην κουζίνα, ένας συγκεκριμένος τρόπος που προστατεύεται κάθε έπιπλο, χαλί, σεרבίτσιο κλπ. Κάποιες από τις ιστορίες που μου έλεγε από τα παιδικά της χρόνια, ήταν κατά βάση αναλυτικές περιγραφές από οικιακές εργασίες, που πλέον έχουν χαθεί, πχ ο σωστός τρόπος να φτιάξεις τουρσιά ή να απλώσεις τον τραχανά. Μου μιλούσε πολύ για το πόσο ωραία ρούχα έραβε η μητέρα της που ήταν η πιο καλή νοικοκυρά. Ο μόνος ρόλος, φυσικά, που μπορούσαν να επιτελέσουν στην κοινωνία που μεγάλωσαν. Βλέποντάς την να χάνει σταδιακά τις κινήσεις της και να δυσκολεύεται να κρατήσει το σπίτι καθαρό, την παρακολούθησα να χάνει και την ταυτότητα της. Κάποιες φορές με ένα πλυγμό και άλλες με ένα χαμόγελο ανακούφισης.

Με την άλλη μου γιαγιά δεν είχαμε τόσο στενή σχέση, δεν ήταν και πολύ γιαγιά και σίγουρα ήταν πολύ λιγότερο προνομιούχα. Δούλευε από πάντα ράβοντας ρούχα. Θυμάμαι αμυδρά αυτό το υπόγειο, κάπου στην τριανδρία, που είχε σίβες μακό και ραπτομηχανές και κάποιες ακόμα κυρίες, όλες τρομακτικές. Θυμάμαι έντονα αυτή τη μυρωδιά από καινούριο ύφασμα και τσιγάρα, τα άπλυτα πιάτα και τα κάθε είδους σκουπίδια στο πάτωμα. Ο μόνος ρόλος που υπηρέτησε η γιαγιά, ήταν αυτός της εργάτριας. Η μαμά μου υπηρέτησε με πάθος και τους δύο ρόλους, της νοικοκυράς και της εργάτριας, παράλληλα με έναν πολύ πιο απαιτητικό στην εποχή της ρόλο, αυτόν της μητέρας. Θυμάμαι, όμως, και κάποια πρωινά Σαββάτου που ο μπαμπάς μου έβαζε σκούπα ενώ εγώ σκαρφαλωμένη ξεσκόνιζα το σκρίνιο. Ίσως και να ένιωθα ότι βοηθάμε ενεργά στην καθαριότητα του σπιτιού. Βάζω τα γυαλιά και σκέφτομαι ότι ο μπαμπάς φυσικά και έβαζε τη σκούπα, δεν νομίζω να ήξερε να κάνει οποιαδήποτε άλλη δουλειά. Ίσως τα σκέφτομαι όλα αυτά, απλά γιατί δεν θέλω πάλι να σκουπίσω το σπίτι. Ίσως ήρθε η ώρα να κάνω τη μεγάλη κυβερνοφεμινιστική κίνηση και να πάρω μία σκούπα ρομπότ. Σκέφτομαι πως να ένιωσε η γιαγιά μου όταν πήρε την πρώτη της ηλεκτρική σκούπα, να ένιωσε άραγε πιο ελεύθερη; Είχε καθόλου περισσότερο χρόνο; Μπορούσε να τον κάνει κάτι; Ή απλώς αυξήθηκαν οι απαιτήσεις καθαριότητας; Σκέφτομαι ολόκληρες γενιές από γυναίκες, εγκληβισμένες από τα πατριαρχικά πρότυπα και τη φτώχεια να σκουπίζουν πατώματα, να καθρεφτίζονται στο παρκέ τα όνειρά τους. Σκέφτομαι τις φίλες μου που καθαρίζουν αίρνεθ για να ζήσουν, τις φίλες που προσλαμβάνουν άλλες γυναίκες λιγότερο προνομιούχες να καθαρίζουν τα πατώματά τους. Σ' αυτό το σημείο, το τελευταίο που με ενδιαφέρει, είναι το να σκουπίσω. Ίσως το κάνω αύριο. Σήμερα θέλω μόνο να σκέφτομαι πώς θα κάνουμε τους φεμινισμούς πιο επικίνδυνους.

δεκαέξι
δεκεμβρίου
δύο χιλιάδες
εικοσιτρία
+
δεκαεφτά
φεβρουαρίου
δύο χιλιάδες
εικοσιτέσσερα
/
κίνηση
ενάντια
στην
ακρίβεια

εικοσιπέντε νοεμβρίου δύο χιλιάδες εικοσιτρία / φωτογραφική ομάδα σκόροι|σκόρες

ΚΑΠΟΙΕΣ ΠΡΩΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙ- ΔΕΥΤΙ- ΚΩΝ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Τη στιγμή που γράφεται αυτό το κείμενο κλείνουμε σχεδόν τρία χρόνια αγώνα των εργαζομένων στην εκπαίδευση ενάντια στον νόμο για την αξιολόγηση.¹

Ο αγώνας αυτός αποτελεί κομμάτι της γενικότερης αντίστασης ενάντια στις αντιδραστικές αλλαγές που συμβαίνουν στην εκπαίδευση το τελευταίο διάστημα, είναι διαρκής, και υλοποιείται στον παρόντα χρόνο, κυρίως μέσω της συμμετοχής των εκπαιδευτικών στην απεργία-αποχή από όλες τις διαδικασίες της αξιολόγησης καθεαυτής. Πρόκειται δυστυχώς για ένα αγώνα καθ' όλα συνεπή με την εποχή του: ασύνδετο με άλλους αγώνες, αόρατο για τον κόσμο εκτός σχολείου, κατακερματισμένο, με χαμηλές προσδοκίες και για πάρα πολλούς εκπαιδευτικούς μοναχικό. Την ίδια στιγμή όμως γεμάτο ειλικρινή αγωνία για το μέλλον της εκπαίδευσης, προσπάθεια για συλλογικοποίηση και μοίρασμα και στιγμές αντίστασης που δίνουν κουράγιο. Όπως κάθε αγώνας στο "δημόσιο", έτσι και αυτός, είναι διαμεσολαβημένος από τον γραφειοκρατικό συνδικαλισμό, υπονομευμένος από διάφορα στερεότυπα των κυρίαρχων - και μη - αφηγήσεων και χωρίς αναστοχαστική ή/και αυτοκριτική διάθεση.

Είναι αλήθεια ότι το ευφυολόγημα της "αξιολόγησης" στο δημόσιο φαίνεται να έχει πιάσει τόπο στη κοινή γνώμη. Μπορεί ο ιδεολογικός πόλεμος της "άριστης" κυβέρνησης περί αξιοκρατίας, υγιών ανταγωνισμών, καινοτόμων ιδεών και καλών πρακτικών να καταρρέει ως αφήγημα και να ακούγεται σαν αυτό που πραγματικά είναι, αέρας κοπανιστός, η αξιολόγηση ως λέξη όμως, ακουγόταν και ακούγεται και από "προοδευτικά" στόματα, υπονοώντας ότι μια άλλη, "καλή αξιολόγηση", είναι εφικτή.

Είναι περιττό να επιχειρηματολογήσουμε προσπαθώντας να αποδείξουμε το αυτονόητο: ότι δεν μπορεί να υπάρξει εκ των πραγμάτων κανενός είδους αξιολόγηση σε μια διαδικασία που είναι τόσο σύνθετη και δυναμική και να μην είναι κάτι τουλάχιστον άδικο ή να μην έχει ταπεινούς σκοπούς. Η μαθησιακή διαδικασία είναι πέρα από το γνωστικό αντικείμενο, αλλάζει και προσαρμόζεται, συμβαίνει τόσο στην τάξη όσο και στην αυλή, αφορά τη συνολικότερη ψυχοκοινωνική και γνωστική ανάπτυξη των παιδιών και επηρεάζεται από τόσους πολλούς παράγοντες (κοινωνικούς, οικονομικούς, πολιτισμικούς, ψυχολογικούς, υλικοτεχνικούς, κτλ) που πολλές φορές ούτε οι ίδιοι οι εκπαιδευτικοί δεν αντιλαμβάνονται στο σύνολό τους. Αναφέρεται σε υποκειμενικότητες που φέρνουν όλα τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς τους και της κοινωνικής τους πραγματικότητας στη διαδικασία και για αυτό είναι εντελώς αυθαίρετο και αβάσιμο επιστημονικά, να θεωρεί κάποιος ότι μπορεί να προβλεφθεί, να αποδοθεί σε βαθμολογική κλίμακα και να διαφοροποιηθεί ιεραρχικά συγκρινόμενη με άλλες αντίστοιχες διαδικασίες, σε εντελώς όμως διαφορετικές συνθήκες. Είναι μια ανοιχτή και συνεχής προσπάθεια. Παρόλα αυτά, ο αξιολογητής-σύμβουλος, ένας άνθρωπος που πιθανώς ποτέ δεν τον έχει ξαναδεί κανένας, ένας άνθρωπος εκτός της συγκεκριμένης σχολικής πραγματικότητας, φιλοδοξεί παρακολουθώντας 2 μονώρες διδασκαλίες στην τάξη² να καταλήξει στο αν ένας εργαζόμενος στο σχολείο είναι «ελλιπής», «επαρκής», «πολύ καλός» ή «εξαιρετικός» στη δουλειά του. Να αφαιρέσει δηλαδή όλες τις παραμέτρους που αναφέρθηκαν παραπάνω και να βγάλει ένα "αποτέλεσμα" από μία στιγμή που θα εκφράζει τη δουλειά ενός εργαζόμενου συνολικά. Καμία ανατροφοδότηση, καμία προσπάθεια συνδιαμόρφωσης και βελτίωσης, καμία όρεξη για βοήθεια και υποστήριξη σε μια δουλειά που μεταξύ άλλων προϋποθέτει ο εκπαιδευτικός να μη βρίσκεται σε καθεστώς άγχους, πίεσης και υποτίμησης. Απλά χαρακτηρισμοί. Παρόλα αυτά, η έννοια της αξιολόγησης έχει επαναπλαισιωθεί κοινωνικά και από ελεγκτικούς φαντάζει ως βελτιωτικός μηχανισμός.

Με αυτό σαν δεδομένο, ένας αγώνας ενάντια (μόνο) στην αξιολόγηση πιθανώς να φαίνεται ως μια συντεχνιακή και αντικοινωνική προσπάθεια, που μοναδικό σκοπό έχει να διατηρήσει τα προνόμια των εκπαιδευτικών. Δεν εθελοτυφλούμε, το ελληνικό δημόσιο ήταν για δεκαετίες μηχανή παραγωγής ψηφοφόρων, ρουσφετιών³, κοινωνικής και εθνικής συναίνεσης, με εργαζομένους μέσα στα προνόμια⁴, που την ίδια στιγμή στην πλειοψηφία τους αδιαφορούσαν για την εργασιακή πραγματικότητα του ιδιωτικού τομέα. Επιπλέον, δε θεωρούμε ότι το δημόσιο σχολείο λειτουργεί ιδανικά ή ότι εφαρμόζει μια παιδαγωγική πολιτική συμπεριληπτική και ταξικά δίκαιη⁵. Παρόλες όμως τις πιθανές αντιφάσεις και τις αλλεπάλληλες αλλαγές που συμβαίνουν στον χώρο της εκπαίδευσης αποτελεί, τόσο ιστορικά, όσο και πολιτικά, ένα πεδίο πολιτικής μάχης. Και όπως κάθε διαδικασία η οποία υποτιμά την αξιοπρέπεια των εργαζομένων και χειροτερεύει τις συνθήκες εργασίας τους, έτσι και ο ειδικός αγώνας ενάντια στην αξιολόγηση έχει την αυταξία του και θα δοθεί ως τέτοιος. Αυτό που χρειάζεται να τονιστεί όμως είναι ότι η αξιολόγηση αποτελεί ένα αναγκαίο μιν, αλλά κομμάτι δε, μιας ευρύτερης αναδιάρθρωσης του θεσμικού πλαισίου στην εκπαίδευση. Λειτουργεί (και) ως ιδεολογικός δούρειος ίππος προσπαθώντας να διαχωρίσει σε φαινομενικά ανεξάρτητα κομμάτια τη συνολική επίθεση που πραγματοποιείται και η οποία αφορά εξίσου και ανάλογα, εκπαιδευτικούς, μαθητικό πληθυσμό, γονείς και κηδεμόνες, αλλά και ολόκληρες γειτονιές. Επίθεση η οποία αποκρυσταλλώνεται σε δύο "καινοτομίες"(sic)⁶ που εισάγονται με το νέο νομοσχέδιο: Την **αυτονόμηση της σχολικής μονάδας** και την αντιδραστική **"ελεύθερη επιλογή σχολείου φοίτησης από τον γονέα"**.

Μια συνολικότερη κριτική πάνω στο σύνθετο ζήτημα της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης και ειδικότερα στην σχολική αυτονομία και την "ελεύθερη" επιλογή, ξεπερνά τις δυνατότητες του συγκεκριμένου άρθρου που διαβάσετε. Πρόκειται όμως να πραγματοποιηθεί σε μελλοντικό χρόνο από την Κοινότητα της Κατάληψης Φάμηρικα Υφανέτ. Το παρόν κείμενο έχει αρχικά ως στόχο να ανοίξει το ζήτημα πέρα από τα σχολεία και τους εκπαιδευτικούς και επιπλέον να κάνει ένα σύντομο σχόλιο για τη σύνθεση των υποκειμένων που αγωνίζονται, ελπίζοντας να βοηθήσει λίγο στη καλύτερη κατανόηση των χαρακτηριστικών του αγώνα αυτού.

Όσα άτομα εμπλέκονται στον αγώνα των εκπαιδευτικών θα υποστήριζαν με βεβαιότητα ότι η συμμετοχή -και ίσως η μαχητικότητα- των εργαζομένων στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση στις διαδικασίες ενάντια στην αξιολόγηση είναι πολύ μεγαλύτερη από αυτή των αντίστοιχων συναδέλφων τους στη δευτεροβάθμια. Αυτό όπως ήταν αναμενόμενο δημιούργησε απορίες και γέννησε συζητήσεις, δεδομένου ότι οι εργασιακές συμβάσεις, το γενικότερο αντικείμενο δουλειάς και τα αντίστοιχα "αφεντικά" είναι κοινά. Πιθανώς μόνο η θέση σου στην παραγωγική διαδικασία να μην καθορίζει τη συνείδηση σου ως εργάτη και την κίνησή σου στο πεδίο του ταξικού ανταγωνισμού και πιθανώς τα παραπάνω χαρακτηριστικά να μην είναι τόσο κοινά όσο φαίνονται. Προσπαθώντας λοιπόν να αναλύσουμε τη φαινομενική αντίφαση καταλήξαμε σε κάποια συμπεράσματα.

Καταρχήν, για όσα άτομα δεν το γνωρίζουν, κάτω από τη γενική ομπρέλα του σχολείου και της γενικότερης μαθησιακής διαδικασίας, η πραγματικότητα στην εκπαίδευση δεν είναι τόσο ομογενοποιημένη. Πέρα από την κεντρικές, πρωτοβάθμια-δευτεροβάθμια και τυπική-ειδική εκπαίδευση, έχουμε και επιμέρους κατηγοριοποιήσεις όπως: Γυμνάσια-Γενικά λύκεια (ΓΕΛ)-Επαγγελματικά λύκεια (ΕΠΙΑΛ), και αυτά ως πρότυπα ή μη, τις ειδικότητες: Μαθηματικός-Φι-

λόλογος-Εικαστικός κτλ, κάθε μία από τις οποίες έχει και διαφορετικό σύμβουλο εκπαίδευσης (a.k.a. αξιολογητή). Ταυτόχρονα, έχουμε διαφορετικές εργασιακές συμβάσεις: Μόνιμος-Αναπληρωτής-Αναπληρωτής μειωμένου ωραρίου-Ωρομίσθιος, σε προγράμματα ΕΣΠΑ, κτλ. Όλα αυτά δημιουργούν ένα ποικιλόμορφο εργασιακό τοπίο. Όπως παρατηρούμε όμως, οι περισσότερες κατηγορίες αφορούν την δευτεροβάθμια εκπαίδευση, η οποία ως μην ξεχνάμε ότι βασανίζεται επιπλέον και από το άγχος των πανελλαδικών εξετάσεων στο τέλος του λυκείου. Άρα, ως βάλουμε και τον έξτρα διαχωρισμό, πανελλαδικώς εξεταζόμενα μαθήματα και μη. Η πρώτη λοιπόν, πιθανώς αιτία που δικαιολογεί τη διαφορά, είναι ο εργασιακός κατακερματισμός της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης και η αποξένωση ή/και ο ανταγωνισμός μεταξύ των ειδικοτήτων της.

Από εκεί και πέρα, και σε αντίθεση με τα γυμνάσια και τα λύκεια, θεωρούμε σημαντική διάσταση της καθημερινότητας στα δημοτικά και στα νηπιαγωγεία, την τακτική και οργανικά δεμένη με τη μαθησιακή διαδικασία, σχέση δασκάλων και γονέων/φροντιστών. Αυτό δίνει κάποιες ποιότητες στον αγώνα των πρωτοβάθμιων συναδέλφων. Αφενός γιατί έχουν περισσότερες δυνατότητες κυκλοφορίας των περιεχομένων στους ομόκεντρους κοινωνικούς κύκλους γύρω από το σχολείο και αφετέρου, και ίσως κυρίως, επειδή οι αγωνιστικές πρακτικές στα δημοτικά, όπως η απεργία, συχνά δημιουργούν λειτουργικές δυσκολίες στις οικογένειες των παιδιών που δεν έχουν που να τα αφήσουν. Υποχρεωτικά γεννιέται ένα πεδίο διαπραγμάτευσης με τους γονείς, ζητώντας τους την κατανόηση στον αγώνα αλλά και τη στήριξη τους ως αλληλέγγυους σε αιτήματα που έχουν να κάνουν με τη βελτίωση της μάθησης των παιδιών τους και της ποιότητας της εκπαίδευσής τους. Χαρακτηριστικά στους αγώνες στην ειδική αγωγή, όπου η επικοινωνία με γονείς είναι σταθερή και παραπάνω από απαραίτητη, το γονεϊκό κίνημα βρισκόταν πολύ κοντά με το εκπαιδευτικό.

Τέλος, βλέπουμε ότι οι εργαζόμενοι που δουλεύουν στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, λόγω των πολλών ειδικοτήτων αλλά και των λιγότερων, αναλογικά με τη ζήτηση, θέσεων εργασίας, αναγκάστηκαν να μπουν βαθύτερα στο φαιδρό παιχνίδι των προσόντων για τον διορισμό τους. Τα σεμινάρια, τα μεταπτυχιακά, τα διδακτορικά, οι γλώσσες και τα πτυχία υπολογιστών, αφθονούν στα γυμνάσια και τα λύκεια. Εξάλλου πολλά άτομα δουλεύανε ήδη σε εταιρείες και οργανισμούς, αλλά το επισφαλές εργασιακό περιβάλλον τους οδήγησε με την πρώτη ευκαιρία στην εκπαίδευση. Αν σε αυτά προσθέσουμε και τη δυνατότητα των δευτεροβάθμιων εκπαιδευτικών να αυξάνουν το οικονομικό τους εισόδημα με ιδιαίτερα, θα καταλήξουμε σε μια εκτίμηση ότι κυριαρχεί μια εργασιακή κουλτούρα διαφορετική από αυτήν του δασκάλου, του οποίου η επαγγελματική ζωή είναι συνδεδεμένη κυρίως, αν όχι μόνο, με το σχολείο και ότι για να βρουν τα τελευταία χρόνια δουλειά οι καθηγητές, έχουν γαλουχηθεί σε ατομικές και ανταγωνιστικές προσωπικές λύσεις.

Κάθε αγώνας στην εκπαίδευση, είτε αφορά τα σχολεία είτε τα πανεπιστήμια, οφείλει να εμπνέεται από την ερώτηση: τι είδους εκπαίδευση θέλουμε; Πόσο προσβάσιμη είναι, τι περιεχόμενα διδάσκονται, με ποιον τρόπο, τι είδους σχέσεις δημιουργεί μεταξύ των εμπλεκόμενων προσώπων, τι εργασιακές συνθήκες περιέχει, τι κουλτούρα αναπαράγει, πόσο χρήσιμη είναι κοινωνικά κτλ. Αυτές οι ερωτήσεις όμως μπορούν να απαντηθούν στις στιγμές όξυνσης του κοινωνικού ανταγωνισμού και την κίνηση των υποκειμένων ενάντια στην υποτίμησή τους και όχι από επιτροπές ειδικών και τα υπουργεία. Θεωρούμε ότι ο αγώνας ενάντια στην αξιολόγηση και κατ'επέκταση στην κατηγοριοποίηση των σχολείων, των εκπαιδευτικών και των μαθητών, είναι μια τέτοια στιγμή.

Κάποτε (τώρα) στην Αμερική

Ενόψει των εκπαιδευτικών μεταρρυθμίσεων που προτείνονται στο ελληνικό συγκείμενο, βρίσκουμε χρήσιμη την εξέταση του τρόπου που λειτουργεί τόσο το εκπαιδευτικό σύστημα των ΗΠΑ. Θεωρούμε πως αυτή η περιορισμένη ανάδειξη των διάφορων προβληματικών, φωτίζει αυτό που έρχεται σταδιακά και εδώ πέρα με το πρόσχημα της σχολικής αξιολόγησης και της ελεύθερης επιλογής σχολείου.

Στο αμερικάνικο εκπαιδευτικό σύστημα⁷ παρατηρούνται τρία βασικά προβλήματα: το περιεχόμενο χαρακτηρίζεται ως απαρχαιωμένο, υπάρχει έλλειψη χρηματοδότησης και η ιδιωτικοποίηση εντείνεται όλο και περισσότερο. Η μεταρρύθμιση αυτή στηρίζεται από τους εκπαιδευτικούς “αναμορφωτές”, οι οποίοι αποτελούνται από διευθυντές επιχειρήσεων και εν γένει συντηρητικούς οι οποίοι έχουν το βλέμμα στραμμένο στην πλήρη ιδιωτικοποίηση των δημόσιων σχολείων. Στα δημόσια σχολεία των ΗΠΑ εκπαιδεύονται περίπου 50 εκατομμύρια παιδιά, τα οποία κοστίζουν περίπου 600 δισεκατομμύρια στο κράτος. Οι αναμορφωτές υποστηρίζουν ότι αυτά τα λεφτά θα βρίσκονταν σε καλύτερα χέρια αν τα σχολεία ιδιωτικοποιούνταν και λειτουργούσαν ως επιχειρήσεις. Ουσιαστικά, προτείνουν σχολεία που λειτουργούν με βάση τεστ, εκπαιδευτικούς που βρίσκονται στην υπηρεσία αυτών των τεστ και γονείς που με τα λεφτά που τους παρέχει το κράτος μπορούν να επιλέξουν σε ποιο σχολείο θα φοιτήσει το παιδί τους. Αυτό στην πραγματικότητα συμβαίνει ήδη, καθώς σε ομοσπονδιακό επίπεδο παρέχονται vouchers, στους γονείς, οι οποίοι τα εξαργυρώνουν σε σχολεία της αρεσκείας τους. Τα παιδιά παρομοιάζονται με σακίδια γεμάτα με χρήματα, τα οποία θα ξοδευτούν όπου η κάθε οικογένεια κρίνει. Όλα αυτά τα charter schools, τα σχολεία δηλαδή που χρηματοδοτούνται από το κράτος αλλά έχουν ιδιωτική διαχείριση, υπάρχουν και συντηρούνται με χρήματα που παλαιότερα πήγαιναν σε δημόσια σχολεία. Προφανώς, αυτό έχει ως αποτέλεσμα ένα δημόσιο σχολείο να μην έχει τις σωστές υποδομές, να μην είναι

ασφαλές και διάφοροι εκπαιδευτικοί να αποχωρούν ως χαμηλά αμειβόμενοι. Κατ' επέκταση, επιβαρύνονται οι παραμένοντες εκπαιδευτικοί που δουλεύουν σε όλο και πιο δυσμενείς συνθήκες κλπ. Επιπλέον, πολλά σχολεία κλείνουν το ένα μετά το άλλο, κάτι που επηρεάζει τα παιδιά χαμηλών κοινωνικών τάξεων (το 91% αυτού του μαθητικού πληθυσμού προέρχεται

από χαμηλές κοινωνικές τάξεις) καθώς τα μεγαλύτερα ποσοστά μαθητικού πληθυσμού που φοιτούν σε δημόσια σχολεία είναι αφροαμερικάνοι και νοτιοαμερικάνοι. Κάπως έτσι, τα προβλήματα στοιβάζονται, τα σχολεία υποτιμούνται όλο και περισσότερο και εν τέλει επιβεβαιώνεται η αφήγηση πως τα ιδιωτικά σχολεία ορθώς στηρίζονται απ' το κράτος καθώς αυτός είναι ο σωστός δρόμος για τα παιδιά. Δηλαδή, φαύλος κύκλος.

Κάποια μπορεί να αναρωτηθεί γιατί δεν έχουν αφεθεί τελείως στη μοίρα τους τα δημόσια σχολεία αφού φαίνεται η ιδιωτικοποίηση να είναι μονόδρομος.

Αυτό μπορεί να συμβαίνει για διάφορους λόγους κι ένας βασικός είναι ότι θεωρητικά υπάρχει το δικαίωμα στη δωρεάν εκπαίδευση για όλα τα παιδιά. Ένας άλλος λόγος είναι ότι δεν υπάρχει έλεγχος ως προς το περιεχόμενο που διδάσκεται στα ιδιωτικά σχολεία, αρκεί με κάποιο τρόπο να παρουσιάζουν ότι τηρούν κάποια μινιμουμ εκπαιδευτικά στάνταρτς.

Γι' αυτό και σε αυτά τα σχολεία φοιτούν κυρίως λευκά, πλούσια παιδιά, χριστιανικής καταγωγής, όπου το περιεχόμενο είναι πολύ συντηρητικό και οπισθοδρομικό, όπως και τα κριτήρια πρόσληψης εκπαιδευτικών. Αυτή η συνθήκη άρχισε να εντείνεται με την αξιολόγηση των σχολείων εντός του προγράμματος No Child Left Behind, όπου επί προεδρίας Bush, αξιολογούνταν τα δημόσια σχολεία, διαβαθμιζόνταν ή κατηγοριοποιούνταν ως αποτυχημένα και αντικαθίσταντο από charter schools. Για να είναι εφικτή αυτή η κατάσταση, εγκαθιδρύθηκαν τα τεστ αξιολόγησης μαθητών και η διδασκαλία γινόταν προσανατολισμένη στα συγκεκριμένα τεστ τα οποία έδιναν τα παιδιά κάθε χρόνο. Τα αποτελέσματά τους ταυτίζονταν με την επίδοση των εκπαιδευτικών τους. Αν για παράδειγμα κάποια εκπαιδευτικός δίδαξε κάποιο περιεχόμενο που δεν εντάσσεται στα κρατικά τεστ και δεν μπορούσε να αξιολογηθεί, θα κατέληγε να αξιολογείται από τις επιδόσεις των παιδιών της σε άλλα αντικείμενα (κάτι το οποίο φαντάζει εντελώς παράλογο). Επιπλέον, τα τελευταία χρόνια φαίνεται να δημιουργούνται και πολλά διαδικτυακά charter schools καθώς πολλά παιδιά ζορίζονται για διάφορους λόγους να παρακολουθήσουν σχολείο δια ζώσης (βία, ρατσισμός κλπ).

Αυτό που έχει ενδιαφέρον, είναι πως η Diane Ravitch, υφυπουργός Παιδείας επί Bush, ενώ υποστήριζε ένθερμα το πρόγραμμα No Child Left Behind και τη σχολική αξιολόγηση, τα τελευταία 10+ χρόνια μάχεται ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των δημόσιων σχολείων και υπέρ της ενίσχυσής τους. Υποστηρίζει πως τα charter schools αποτελούν «ντισίδες προνομίων σε μια θάλασσα ανισότητας» και πως είναι υποκριτικό να τα αποκαλούν δημόσια σχολεία. Στην τελική, σε έναν τόσο άνιστο κόσμο, δεν θα μπορούσε παρά και η εκπαίδευση να συντηρεί την υπάρχουσα συνθήκη. Στις ΗΠΑ, η χρηματοδότηση που δέχεται το εκάστοτε σχολείο έχει να κάνει με την περιοχή στην οποία βρίσκεται. Το σύστημα είναι με τέτοιο τρόπο οργανωμένο, ώστε τα παιδιά που ήδη έχουν προνόμια να απολαμβάνουν προνομιακή εκπαίδευση. Γι' αυτό και δεν μπορούμε παρά να αντιληφθούμε πως το κλείσιμο του ματιού ή η ξεκάθαρη υποστήριξη των ιδιωτικών σχολείων και οι όποιες κινήσεις καταφάσκουν σε αυτή την κίνηση (αξιολόγηση, ελεύθερη επιλογή σχολείου κλπ) επιτίθενται στα παιδιά που ήδη φέρουν ένα υπόβαθρο το οποίο δεν συμβαδίζει με την κυρίαρχη γνώση. Στα παιδιά αυτά που έτσι κι αλλιώς παλεύουν να χωρέσουν σε ένα εκπαιδευτικό σύστημα που μιλάει διαφορετική γλώσσα, αφηγείται διαφορετικές ιστορίες και στηρίζει μόνο όσα άτομα ήδη έχουν τα κοινωνικοπολιτισμικά εφόδια/προνόμια για αυτό τον κόσμο.

1. Η αξιολόγηση αποτελείται από τρία επίπεδα: Αξιολόγηση εκπαιδευτικής μονάδας και εκπαιδευτικού έργου, αξιολόγηση εκπαιδευτικού συστήματος («ελληνική PISA») και αξιολόγηση εκπαιδευτικών. Η πρώτη (εσωτερική) γίνεται από τον σύλλογο του σχολείου και αφορά τις σχέσεις παιδιών-εκπαιδευτικών, γονέων-εκπαιδευτικών, την πραγματοποίηση προγραμμάτων κτλ, η δεύτερη είναι οι βαθμολογίες των μαθητών και των μαθητριών σε πανελλήνιο τύπου εξετάσεις στα μαθηματικά και τη γλώσσα στην Έ τάξη του δημοτικού και τη Γ γυμνασίου και η τρίτη (ατομική) αποτελείται από μία έκθεση του διευθυντή του σχολείου σε σχέση με τις δεξιότητες του εκπαιδευτικού στη διαχείριση τάξης, στη συνεργασία με άλλους συναδέλφους και στην διεκπεραίωση διοικητικών καθηκόντων, όπως επίσης και από την έκθεση-αξιολόγηση του επιθεωρητή/συμβούλου (ανα ειδικότητα) μετά από παρατήρηση δύο μονόωρων διδασκαλιών.

2. Πολλές αφηγήσεις από κόσμο που αξιολογήθηκε είναι τραγικές και δείχνουν τη φαιδρότητα της διαδικασίας. Σύμβουλοι γενικής αγωγής να αξιολογούν συναδέλφους ειδικής αγωγής, εκπαιδευτικοί να θεωρούνται ανεπαρκείς επειδή δε χρησιμοποιούν πολυμέσα σε σχολεία χωρίς διαδραστικούς πίνακες και προτζέκτορες, αξιολογητές να παραδέχονται ότι έχουν οδηγίες να μη βάλουν σε όλους άριστα, κτλ.

3. Εξαιρέση αποτελεί ο τρόπος πρόσληψης στα σχολεία ο οποίος έχει αλλάξει πολλές φορές τα τελευταία 30 χρόνια (προϋπηρεσία, ασεπ, προσοντολόγιο κτλ). Αν εξαιρέσεις την ενισχυτική διδασκαλία, όπου στην αρχή της λειτουργίας της διάλεγε ο διευθυντής του σχολείου το άτομο που θα εργαστεί, η διαδικασία επιλογής ήταν και είναι διαφανής και ίδια για όλους και όλες.

4. Η τωρινή πραγματικότητα είναι διαφορετική. Χαρακτηριστικά στην εκπαίδευση, ένας εργαζόμενος μετά από 10 έτη προϋπηρεσίας (τα οποία με τις εννιάμηνες, ή και μικρότερες συμβάσεις του αναπληρωτή, μπορεί να είναι 15 χρόνια στα σχολεία) λαμβάνει 1000 ευρώ το μήνα περίπου, δεν έχει 13ο και 14ο μισθό (συνολική μείωση μισθού 40% τα τελευταία 10 χρόνια), ενώ εργάζεται σε ένα πολύ πιο ανταγωνιστικό, ανασφαλές και απαιτητικό περιβάλλον σε σχέση με παλαιότερα.

5. Ενδεικτικά: Δε μπορεί ένα παιδί να ανταπεξέλθει εύκολα σε ένα τόσο εξεταστικοκεντρικό σύστημα χωρίς μορφωμένους και με ελεύθερο χρόνο γονείς, δεν παίρνει πτυχίο στα αγγλικά παρόλο που τα διδάσκει 12 χρόνια στο σχολείο, δεν περνάει πανεπιστήμιο χωρίς μια περιουσία στα φροντιστήρια κτλ. Παράλληλα στην ειδική αγωγή, συνεχίζεται η ηγεμονία του ιατρικού μοντέλου και ο διαχωρισμός, ενώ οι πολιτικές για τα παιδιά μεταναστών και των ρομά αντί να είναι συμπεριληπτικές, είναι συγχωνευτικές και επιλεκτικές. Επιπλέον, το περιεχόμενο των επίσημων αναλυτικών προγραμμάτων είναι συχνά προβληματικό και μίζερο, ενώ σχεδόν ποτέ δεν αφορά κοινωνικά χρήσιμες δεξιότητες όπως την ενσυναίσθηση και την αλληλεγγύη.

6. Η σχολική αυτονομία, όπως και η αξιολόγηση, υπήρχε στα νομοσχέδια για την παιδεία όλων των κυβερνήσεων από το 2011.

7. Για λόγους οικονομίας του κειμένου, απλά να πούμε ότι τηρουμένων των κοινωνικών συνθηκών και των ιδιαιτεροτήτων του εκπαιδευτικού συστήματος, ανάλογη κατάσταση υποτίμησης εργαζομένων, γκετοποίησης γειτονιών και δημιουργίας κατηγοριοποίησης και ανταγωνιστικού-αγοραίου πλαισίου μεταξύ των σχολείων, υπάρχει από τα '80s μέχρι τώρα και στην Αγγλία.

ΝΑ ΡΙΞΟΥΜΕ ΤΙΣ ΤΙΜΕΣ

ΝΑ ΑΝΕΒΕΙ Ο ΜΙΣΘΟΣ

30% ΜΕΙΩΣΗ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΟΙΟΝΤΑ

ΚΙΝΗΣΗ - ΕΝΑΝΤΙΑ - ΣΤΗΝ - ΑΚΡΙΒΕΙΑ
kinisienantakriveia@protonmail.com

ΜΠΑΣ ΚΑΙ ΤΗ ΒΓΑΛΟΥΜΕ

**ΣΤΑ ΤΑΜΕΙΑ ΑΣΦΥΚΤΙΟΥΜΕ
Ο ΗΧΟΣ ΣΑΝ ΧΤΥΠΑ
ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΑΓΩΝΑ
ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ**

**ΕΝΟΙΚΙΑ ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ
ΚΑΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ
ΑΥΤΟΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΩΡΑ
ΚΑΙ ΨΗΛΟΤΕΡΟΙ ΜΙΣΘΟΙ**

**ΕΝΟΙΚΙΑ ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ
ΚΑΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ
ΑΥΤΟΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΩΡΑ
ΚΑΙ ΨΗΛΟΤΕΡΟΙ ΜΙΣΘΟΙ**

ΜΠΑΣ ΚΑΙ ΤΗ ΒΓΑΛΟΥΜΕ

**ΕΝΟΙΚΙΑ ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ
ΚΑΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ
ΑΥΤΟΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΩΡΑ
ΚΑΙ ΨΗΛΟΤΕΡΟΙ ΜΙΣΘΟΙ**

ΝΑ ΡΙΞΟΥΜΕ ΤΙΣ ΤΙΜΕΣ

ΝΑ ΑΝΕΒΕΙ Ο ΜΙΣΘΟΣ

30% ΜΕΙΩΣΗ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΟΙΟΝΤΑ

ΚΙΝΗΣΗ - ΕΝΑΝΤΙΑ - ΣΤΗΝ - ΑΚΡΙΒΕΙΑ
kinisienantakriveia@protonmail.com

ΝΑ ΡΙΞΟΥΜΕ ΤΙΣ ΤΙΜΕΣ

ΝΑ ΑΝΕΒΕΙ Ο ΜΙΣΘΟΣ

30% ΜΕΙΩΣΗ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΟΙΟΝΤΑ

ΚΙΝΗΣΗ • ΕΝΑΝΤΙΑ • ΣΤΗΝ • ΑΚΡΙΒΕΙΑ
kinisienantiakriveia@protonmail.com

**ΣΤΑ ΤΑΜΕΙΑ ΑΣΦΥΚΤΙΟΥΜΕ
Ο ΗΧΟΣ ΣΑΝ ΧΤΥΠΑ
ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΑΓΩΝΑ
ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ**

**ΕΝΟΙΚΙΑ ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ
ΚΑΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ
ΑΥΤΟΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΩΡΑ
ΚΑΙ ΨΗΛΟΤΕΡΟΙ ΜΙΣΘΟΙ**

**ΕΝΟΙΚΙΑ ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ
ΚΑΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ
ΑΥΤΟΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΩΡΑ
ΚΑΙ ΨΗΛΟΤΕΡΟΙ ΜΙΣΘΟΙ**

ΜΠΑΣ ΚΑΙ ΤΗ ΒΓΑΛΟΥΜΕ

**ΕΝΟΙΚΙΑ ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ
ΚΑΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ
ΑΥΤΟΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΩΡΑ
ΚΑΙ ΨΗΛΟΤΕΡΟΙ ΜΙΣΘΟΙ**

ΜΠΑΣ ΚΑΙ ΤΗ ΒΓΑΛΟΥΜΕ

ΝΑ ΡΙΞΟΥΜΕ ΤΙΣ ΤΙΜΕΣ

ΝΑ ΑΝΕΒΕΙ Ο ΜΙΣΘΟΣ

30% ΜΕΙΩΣΗ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΟΙΟΝΤΑ

ΚΙΝΗΣΗ • ΕΝΑΝΤΙΑ • ΣΤΗΝ • ΑΚΡΙΒΕΙΑ
kinisienantiakriveia@protonmail.com

ΚΟΛΛΙΟΥΝΤΑΙ

Πριν ένα χρόνο, ένας μπάτσος πυροβόλησε τον Κώστα (Κάλο) Φραγκούλη για 20 ευρώ βενζίνη. Αμέσως, συγγενείς και φίλοι του Κώστα, καθώς και αλληλέγγυοι/ες, συγκεντρώνονται έξω από το Ιπποκράτειο νοσοκομείο, όπου νοσηλεύεται. Εκείνη την ημέρα και τις επόμενες, ξεσπούν συγκρούσεις έξω από τους οικισμούς των Ρομά σε όλη τη χώρα, ενώ γίνονται και οι πρώτες προσπάθειες συνάντησης ρομά και μπαλαμώ για να πιάσουν οι διαχωρισμοί χρόνων.

Ένα χρόνο μετά, τίποτα δεν φαίνεται να έχει αλλάξει. Ο ρομ Χρήστος Μιχαλόπουλος πέφτει νεκρός από σφαίρες μπάτσου μετά από καταδίωξη. Ένα ακόμα θύμα του θεσμικού και κοινωνικού αντιταξιασμού. Παρόλα αυτά...

δεν είναι μόνο ο μπάτσος ο εχθρός, ούτε η εξουσία ή η ανεργία, ούτε τα σχολεία και ο στρατός. Ίσως ο μεγαλύτερος εχθρός να είναι η αποξένωση της μεγαλόπολης*

...αυτή που δεν αφήνει χώρο για συνάντηση, που οδηγεί στον κοινωνικό κανιβαλισμό και κάνει τους ανθρώπους να μισούν τον Άλλο, επειδή μισούν τον εαυτό τους.

Σε αυτή τη συνθήκη, η μνήμη και η ανασύνθεσή της έρχεται να απάσει τη λήθη που επιβάλλουν οι ρυθμοί της μητρόπολης και προσπαθεί να ανοίξει τους πόρους όπου ρομά και μπαλαμώ θα μπορούσε να ανανεώσουμε μαζί. Για αυτό λοιπόν...

ΡΟΜΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΕΣ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΕΙΣΤΕ ΕΣΕΙΣ ΞΕΦΟΤΙΛΕΣ ΡΑΤΣΙΣΤΕΣ

ΔΕΝ ΗΤΑΝ Η ΒΕΝΖΙΝΗ, ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΤΑ ΛΕΦΤΑ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΑΝ ΓΙΑΤΙ ΗΤΑΝ ΡΟΜΑ

ΠΟΡΕΙΑ ΜΝΗΜΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΙΣ ΡΟΜΑ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ

ΤΡΙΤΗ 5 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 18:00 ΚΑΜΑΡΑ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΦΑΜΠΡΙΚΑ ΥΦΑΝΕΤ

Φάμπρικα Υφανέτ, 12.2023

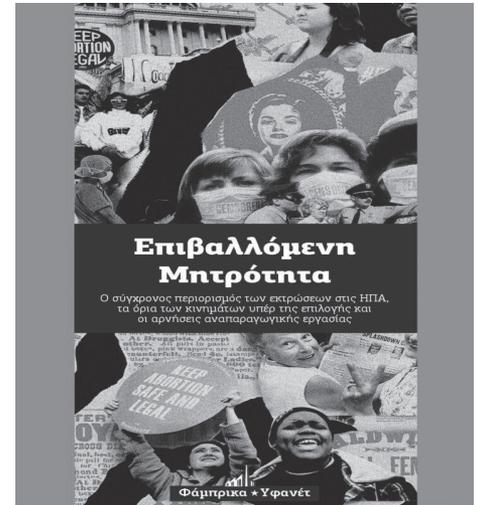
ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ

Επιβαλλόμενη Μητρότητα

-Φάμπρικα Υφανέτ

Διανύουμε μια ιστορική περίοδο που ζητήματα που αφορούν το φύλο και τη σεξουαλικότητα, καθώς και τις ταξικές και φυλετικές προεκτάσεις τους, αποτελούν όλο και πιο έντονα αντικείμενα διαβούλευσης και σύγκρουσης σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο, όπως φαίνεται και από τον σύγχρονο περιορισμό της έκτρωσης στις ΗΠΑ. Αυτή η διαπίστωση δεν αφορά συγκεκριμένους τόπους αλλά αποτελεί παγκόσμιο φαινόμενο. Αν στρέψουμε το βλέμμα προς τις ΗΠΑ, είναι γιατί γνωρίζουμε καλά ότι τα ζητήματα της επίθεσης απέναντι στις εμφυλες και σεξουαλικές ανυποταξίες που έχουν εξαπλωθεί εκεί, ήδη έχουν αρχίσει να κυκλοφορούν κοινωνικά εδώ και χρόνια στους τόπους που ζούμε. Στην έκδοση συμπεριλαμβάνονται οι μεταφράσεις των κειμένων «Ελεύθερη ανθρωγένεση: Έκτρωση ενάντια στην εργασία» της Sophie Lewis και «Κούφιες επιλογές» της Marian Jones.

fyfanet.espivblogs.net

Ποιο είναι το χειρότερο σπίτι που έχεις μείνει ; - Λούπα

...Αφού συλλέξαμε τις ιστορίες, οργανώσαμε τον Μάρτιο του 2023 μια εκδήλωση συλλογικής ανάγνωσής τους. Η δημιουργικότητα και η ζωντάνια, με την οποία ο κόσμος που πλαισίωσε το ιβεντ μοιράστηκε τις ιστορίες αυτές που συνήθως μένουν απ' έξω ή απλώς υπονοούνται στους αγώνες και στις θεωρητικές συζητήσεις για τη στέγαση, μας έκαναν να περάσουμε όμορφα και μας ενέπνευσαν, παρόλο που πολλές ήταν βαριές. Ή και ακριβώς γι' αυτό. Εξάλλου, το να μιλήσουμε σε πρώτο πρόσωπο για τα προβλήματα που μας ενώνουν, ίσως είναι η αρχή για να σταματήσουμε να τα δεχόμαστε ως δεδομένα και να προσπαθούμε ατομικά να την παλέψουμε. Ίσως είναι ένα βήμα προς τη σύνδεση και τις από κοινού διεκδικήσεις για την ανατίμηση των ζώων μας...

loupa.espivblogs.net

Για τη διάσωση (και τη διάδοση) της D.I.Y κουλτούρας- Ηχητικό ξέσπασμα

fyfanet.espivblogs.net

ARE YOU BEING EXPLOITED BY YOUR BOSS?

KNOW ABOUT YOUR LABOR RIGHTS IN GREECE

STOP WAR ON MIGRANTS

ETES-VOUS EXPLOITE PAR PAR VOTRE PATRON?

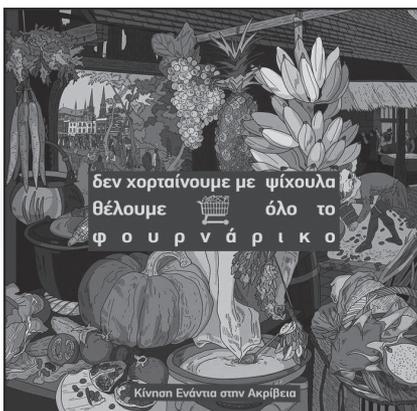

CONNAITRE VOS DROITS DU TRAVAIL EN GRECE

STOP WAR ON MIGRANTS

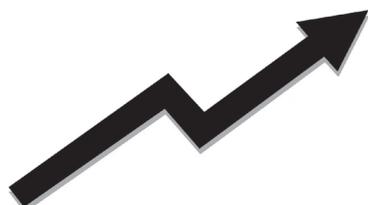
STOP WAR ON MIGRANTS

Stop War on Migrants, 02.2024

Quiz: Τι κάνουμε όταν το κόστος ζωής αυξάνεται κάπως έτσι;

(συμπληρώστε το σχήμα)

Κίνηση Ενάντια στην Ακρίβεια, 02.2024

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΥ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟΥ

Σκασμένη από τη δουλειά θέλω να βγω για ένα ποτό. Εδώ τα ωράρια είναι διαφορετικά και η μπύρα στις 7 θεωρείται βραδινή έξοδος. Βρέχει λίγο αλλά ευτυχώς δεν έχει κρύο. Μπαίνω στο αυτοκίνητο να διασχίσω τη γνώριμη πλέον λεωφόρο, ενώ τα παιδιά των κατώτερων θεών στριμώχνονται στις γέφυρες να προφυλαχτούν από τη μοίρα τους. Βγαίνω στον 580 και μετράω μόλις δυο νούμερα μέχρι την έξοδο μου. Αφήνω στα δεξιά το αγαπημένο μου σινεμά καθώς στρίβω για να παρκάρω άνευ αντιτίμου. Μπαίνω στο μπαρ, ο πιανίστας συνεπής στο ραντεβού του και εγώ στο μπέρμπον...

Σχοινιά, πανιά, κορδέλες, μπάλες και κορίνες, στα ίσια και στα ανάποδα. Συζητήσεις, μπύρες, τσιγάρα, συναντήσεις σωματικές και λεκτικές, ακροβασίες του κορμιού και του μυαλού, σημεία καμπής και τομής. Σημείο μηδέν. Άλλοτε με φωτά, άλλοτε χωρίς, κάποιες φορές με κρύο μα πάντα με υγρασία, μέρες έρημες με μόνη συντροφιά τον τρόπο και βράδια ξέφρενα όπου το εργοστάσιο φλεγόταν αλλά εμείς πάλι ξεχνιόμασταν εκεί πίσω. Τουλάχιστον τότε, οι φίλοι ξέρανε πως θα τελειώναμε νωρίς, γιατί είχε και συνέχεια μπροστά.

διαδηλώσεις
Γαλέριος
τραγούδια

Μία μέρα διέσχισα γρήγορα το μεγάλο χώρο, πέρασα πίσω από τις παλιές τουαλέτες, ανέβηκα τις σκάλες και βρήκα το δωμάτιο για τους μικρούς ανθρώπους, το οποίο εμφανίζεται μόνο όταν πραγματικά το έχεις ανάγκη.

Εκείνη τη μέρα είχε μεταμορφωθεί σε ένα δωμάτιο παιδότοπου γεμάτο πλαστικά χρωματιστά μπαλάκια που τα πατούσες και έπαιζαν μουσική. Για καιρό πίστευα ότι μόνο εγώ ήξερα για την ύπαρξη του και ίσως και ο Τρόμος που καμιά φορά το χρησιμοποιούσε ως δωμάτιο για τους αιχμαλώτους του.

ΟΚ, θα βάλω κλειδιά και κινητό στην τσέπη, θα μπω στο ασανσέρ, θα βγω στον δρόμο, και θα αφεθώ στην καλοσύνη του google maps.

Καινούργια πόλη, άγνωστη γειτονιά, όμως η ίδια τράπεζα, κάβα, εκκλησία, απλά σε άλλη γωνία, το ίδιο μανάβικο, πάρκο, κουρείο, ελάχιστα σε διαφορετικό σημείο. Μόνη εξαίρεση τα "εικοσιτετράωρα".

Εκείνα απλά περιφέρονται στον χωροχρόνο, ίδια και απaráλλαχτα. Όλες το γνωρίζουμε αυτό. Με τους ανθρώπους τριγύρω ευτυχώς δεν είναι το ίδιο. Γίνεται πολύ πιο ενδιαφέρον.

Ανέκαθεν έβρισκα εκπληκτικό σκιλ το να μπορείς να ταυτοποιήσεις πχ την ταμεία στο σουπερμάρκετ σε μια συνθήκη όπου θα την πετύχεις εκτός του χώρου εργασίας της. Στην ουρά για να παραγγείλετε καφέ ή στη διασταύρωση και να πεις από μέσα σου, "ωχ, η κυρία που δουλεύει στον Σκλαβενίτη, nailed it". Εδώ στην Αθήνα αυτό είναι εκατό λέβελ πιο πάνω. Είχα όμως μια τρομερή επιτυχία. Έχω αναγνωρίσει τον ψαρά της λαϊκής σε καφέ/κωλόμπαρο στον πιο σκοτεινό δρόμο της γειτονιάς, πίσω από έναν υπέρλαμπρο Hon-dos και τώρα, κάθε φορά που τον βλέπω πίσω από τις συναγρίδες σκέφτομαι το καφέ/κωλόμπαρο.

Πριν ανοίξω την πόρτα του καφενεϊου αντιλαμβάνομαι το νίβε της Παρασκευής καπνός από τσιγάρα και σόμπτες δυνατές φωνές και γέλια πάνω από τη μουσική. Μέσα πια, χαιρετούρες, χαμόγελα, αγκαλιές και μια μπύρα, κάπου να κάτσουμε κατά προτίμηση ζεστά. Πω ρε φίλε, το πρώτο τσιγάρο της ημέρας είναι πάντα υπέροχο. Βγάζω τα γάντια, το θεόχοντρο μπουφάν, το κασκόλ. Το σώμα και τα χέρια μου πονάνε από τη μάχη που έδωσα με τον δράκο που ζει στο χωλ της Ελευσίνος 9 για να έρθω.

τσιπουρο κατάνι
φωνές καφέ;

μπαρ Υφανέτ
ουίσκι
μπρουσκέτες

Όταν ήμουν νεότατη ο δράκος μου κρεμόταν από το καλώδιο του φωτιστικού στο χωλ και κουνιόταν πέρα δώθε τα λείπια του φωσφορίζαν σαν disco ball στο σπίτι και μου φαινόταν κάπως γλυκούλης. Μου τραβούσε παιχνιδιάρικα τα μαλλιά πριν βάλω το κράνος, με παρακαλούσε να μη φύγω, αλλά πάντα έκλεινα την πόρτα πίσω μου με χαρά.

Τώρα πια πρέπει να δώσω μάχη.

Ο δράκος μου έχει μεγαλώσει μαζί μου κοιμάται πίσω από την εξώπορτα και την κλείνει με όλο το φολιδωτό του σώμα. Η ανάσα του είναι ζεστή, ρυθμική και ας βρωμάει μούχλα. Όταν καταφέρω λοιπόν να έρθω στο καφενεϊο τις Παρασκευές το βράδυ νιώθω τουλάχιστον dragon slayer και υπάρχουν και άλλοι πολλοί και πολλές εκεί σαν και εμένα απλά την επόμενη θα πρέπει να σηκωθούμε κάπως νωρίτερα να μαζέψουμε στο σπίτι τα συντρίμια.

Uniplatz, στο κέντρο της παλιάς πόλης, το μεσαιωνικό πανεπιστήμιο στέκει επιβλητικό "Dem Lebendigen Geist", δίπλα του η φοιτητική φυλακή -τιμωρία ή παράσημο-, αν σταθείς στη μέση της πλατείας - το κάστρο θα σε κοιτάζει, αν διασχίσεις την πλατεία προς NA - ένα κρυφό πέρασμα θα σε βγάλει στο κτίριο που χρόνια ήταν κατειλημμένη εστία, στη Β πλευρά - σίγουρα περιμένεις ραντεβού και στη Δ - το 31 θα σε πηγαίνει σπίτι ακόμη και αν έχει -10. Είμαι στο Neuenheim και περπατάω - σταματάω στην πλατεία και τρώω το πιο ωραίο κρουασάν της πόλης - συνεχίζω τη διαδρομή ανηφορίζοντας - διασχίζω το Philosophenweg - βρίσκω το σημείο που δίδασκε ο Hegel - ανηφορίζω και άλλο - συναντώ δύο μεσαιωνικούς πύργους - στέκομαι στην κορυφή τους και κοιτώ απέναντι το κάστρο - ανεβαίνω ακόμη πιο ψηλά μέχρι να συναντήσω το πηγάδι - 200 μ. βάθος και τα παραμύθια λένε ότι εκεί ζει ο διάβολος - συνεχίζω ακόμη πιο ψηλά - φτάνω στο Thingstätte - με πιάνει ρίγος - θέατρο φτιαγμένο από τους Ναζί - η πέτρα είναι μαύρη - μνημείο ενθύμησης ενός μαύρου παρελθόντος - συνεχίζω για λίγο ακόμη - επιτέλους έφτασα στην κορυφή - βρίσκω τα χαλάσματα από το μεσαιωνικό μοναστήρι Michaelskloster - τρώω μανταρίνια και ξεκινάω να κατηφορίζω από το ιερό βουνό.

Βρίσκομαι στην Ιωάννου Δροσόπουλου. Ο Δροσόπουλος ήταν διοικητής της τράπεζας της Ελλάδας και πιστεύω δεν θα ήταν καθόλου περήφανος για την κατάσταση των πεζοδρομίων που πλασιώνουν το όνομα του. Βέβαια το 1939 που πέθανε μπορεί να μην υπήρχε καν δρόμος. Ποιος ξέρει; Αυτό που ξέρω σίγουρα είναι ότι κάθε φορά που λέω τον αριθμό που μένω επί της Δροσόπουλου ακούω τη φράση «Α! Στα εξωτικά Πατήσια...». Και σκεφτείτε ότι συνήθως οι συνομιλητές μου δεν γνωρίζουν καν ότι το σπίτι που νοικιάζω βρίσκεται μεταξύ της οδού Ανάφης και της οδού Αμοργού. Καθόμασταν σε μία είσοδο πολυκατοικίας στην οδό Νάξου, μία Κυριακή του Δεκέμβρη. Πρώτη φορά παρατηρούμε με προσοχή αυτό το μεγάλο κυπαρίσσι που δεσπόζει εδώ και δεκάδες χρόνια στην αυλή του στεκιού. Από πίσω μας ανοίγει η πόρτα της πολυκατοικίας, παραμερίζουμε και περνάει μία γυναίκα και δύο παιδιά. Ένας σύντροφος, προετοιμασμένος, είχε φέρει γλυκά για να γιορτάσουμε την επαναλειτουργία του στεκιού και της τα προσφέρει γρήγορα, ανοίγοντας την κούτα. «Γλυκάκι;». «ΕΙΜΑΣΤΕ ΒΕΓΚΑΝ!» απάντησε η γυναίκα και έφυγε βιαστικά προς την Πατησίων. Άλλωστε σε μία μέρα ανακατάληψης ακόμα και μία μεμονωμένη απόρριψη δεν θα μπορούσε παρά να ντυθεί με γέλια. Απέναντι ο πρώην δήμαρχος Αθηνών μας κοιτούσε με απορία.

γενέθλια σκιά
συναυλία εξοχή

μέχρι να ξεκινήσει η εκδήλωση, η συζήτηση πάει μέτρια αλλά τελικά ήρθανε πολλές, κατεβαίνουμε προς τα κάτω συζητώντας, λίγο socialize, και μετά χώνομαι στο καφενείο, παίρνω θέση στη μπάρα δίπλα στον Μπάμπη και πίνουμε Jameson για ώρες, η βραδιά τελειώνει.

Όταν πρωτοπήγα στην Υφανέτ κάποιος μου είπε ότι στο υπόγειο που ήταν οι κλώστρες, η διοίκηση του εργοστασίου έριχνε νερό στις εργάτριες ώστε να μην τις παίρνει ο ύπνος από την έλλειψη φωτός. Κάθε φορά που κατεβαίνω στο υπόγειο τις σκέφτομαι βρεγμένες.

Μπαίνω από την κεντρική είσοδο, είναι απόγευμα και ακόμη δεν έχει πολύ κρύο, κάθομαι για λίγο στην αυλή μέχρι να μαζευτούν και οι άλλες, η καρέκλα είναι λίγο χαλασμένη και σκίζεται το καλσόν μου -πάλι-, ξεκινάμε το καθάρισμα και εγώ αποφεύγω τις τουαλέτες -όπως πάντα-, χώνομαι στη βιβλιοθήκη και ξεφυλλίζω βιβλία

θέα γειτονιά
φόβος μεσαίωνας

Όποια περάσει το καφενείο που παλιά βρισκότουσαν τα αποδυτήρια των εργατριών και τα παλιά γραφεία που είναι βιβλιοθήκη, τολμήσει να περπατήσει πίσω από το φορτηγό πράσινο τέρας, θα ανακαλύψει μία εξαιρετική διαδρομή ανάμεσα από δέντρα που ξεπηδάν και θάμνους που τσιμπάνε για να φτάσει, από ένα μικρό άνοιγμα, στο χώρο των ποδηλάτων. Ακριβώς από κάτω τους βρίσκονται τα υπόγεια. Τα υπόγεια που γράφουμε στις αφίσες. Τα υπόγεια που την πρώτη φορά που τα επισκέφτηκα και είδα την αργόσυρτη διαδοχή σκοταδιού και ακτίνων φωτός, το κρύο, ένιωσα ένα δέος να με κυριεύει, γνωρίζοντας ότι σύντομα θα αναγκαστώ να αντιμετωπίσω τον Μπάλογκ.

χιπ-χοπ: ένα | ατυχές συμβάν | μιας πόλης σε αναδιάρθρωση

Δεν είναι ατυχές συμβάν η ανάδυση της χιπ-χοπ στα 70's και συγκεκριμένα στο Bronx της Νέας Υόρκης. Πρόκειται για μια ιστορική συγκυρία, σε μια γειτονιά διασποράς, εργατική και σε διάλυση, κυρίως λόγω του gentrification.

Οι απαρχές του χιπ χοπ (εν αρχή ην το χιπ χοπ, amen) τέθηκαν κάπου στις αρχές της δεκαετίας του 70 στην Νέα Υόρκη και από εκεί σε όλες τις Η.Π.Α. Μέσα από τη μίξη με άλλες μουσικές (jazz, funk, soul, reggae) οι κάτοικοι των γκέτο, των ταξικά υποβαθμισμένων και φυλετικοποιημένων γειτονιών, των γειτονιών μεταναστριών, προσπαθούσαν να διαδώσουν τα δικά τους κοινωνικο-πολιτικά μηνύματα.

Στο πρώτο μισό του 20ου αι. η γειτονιά του Bronx δεν θεωρούνταν μια "παραβατική" και "επικίνδυνη" γειτονιά αλλά ήταν ένας χώρος κοινός (τα αστικά κοινά, που λέμε), στον οποίο συμβίωναν (με τα δικά τους εσωτερικά ζητήματα) διαφορετικές κουλτούρες, όπως ΒΙΡΟC, Latinx, ιουδαίο-εβραίο, ιταλ@, ιρλανδ@, και γερμαν@, τα περισσότερα μετανάστ@ χαμηλο-μεσαίας τάξης μεταξύ άλλων. Αυτό άρχισε να αλλάζει, όταν ο κατά τ' άλλα μεγάλος και τρανός (για κάποιους) πολεοδόμος Robert Moses, που επηρέασε, όσο κανένα άτομο πριν, την δομή της πόλης της Νέας Υόρκης, ξεκίνησε το σχέδιο ενός νέου αυτοκινητόδρομου, που θα διαπερνούσε όλο το Bronx. Κι εδώ οφείλουμε να θέσουμε μια αγαπημένη και παντός καιρού ερώτηση: "πρός όφελος ποιάς μερίδας του πληθυσμού γίνονται αυτά τα μεγάλα δημόσια έργα;". Τελικά ο αυτοκινητόδρομος, που ολοκληρώθηκε το 1971, χώρισε το βόρειο από το νότιο Bronx, όχι μόνο πολεοδομικά, αλλά και κοινωνικο-οικονομικά. Καθώς οι οικονομικά χαμηλότερες τάξεις, που απορτίζονταν κυρίως από μη λευκά υποκείμενα, εκτοπίστηκαν από το βόρειο στο νότιο Bronx, όπου και αποκλείστηκαν σε γειτονιές κατεστραμμένες, καμένες, με ετοιμόρροπα, μονότονα, τεράστια κτίρια και εντελώς αποκομμένες από τον υπόλοιπο αστικό ιστό.

Αυτό το οργανωμένο σχέδιο αστικής ανάπτυξης γίνεται σε βάρος συγκεκριμένης μερίδας ανθρώπων και καταλήγει να δημιουργεί αστικά περιθώρια υποβαθμίζοντας συγκεκριμένες ζωές. Η πολεοδομική πολιτική που ακολουθήθηκε συνέβαλε στην παρακμή πολλών γειτονιών της Ν. Υόρκης και την υποβάθμιση της ζωής πολλών ανθρώπων. Οι αστικές ανανεώσεις, δηλαδή τα σχέδια ανάπτυξης, επέκτασης και τελικά εξευγενισμού, δεν λαμβάνουν υπόψη τις ανάγκες των υπάρχοντων κατοίκων των πόλεων. Ο κυρίαρχος αστικός σχεδιασμός παραβλέπει και υπεραπλουστεύει την πολυπλοκότητα της ανθρώπινης ζωής και εμπειρίας. Ενώ από την άλλη βλέπουμε πως σε τεχνητά δημιουργημένες συγκυρίες φτωχοποίησης και περιθωριοποίησης, όπου οι υλικοί πόροι είναι περιορισμένοι, ομαδοποιήσεις ανθρώπων καταφέρνουν και δημιουργούν (με τα μέσα που διαθέτουν) τις καταστάσεις και συνθήκες που πραγματικά χρειάζονται και μέσα στις οποίες θέτουν τα δικά τους πλαίσια διασκέδασης, χωρίς ο στόχος να είναι το κέρδος.

Σ αυτό το κείμενο θέλουμε να φωτίσουμε την άνοδο του χιπ χοπ ως μια απάντηση στις αστικές πολιτικές του εξευγενισμού και της συνεχόμενης ανάπτυξης, που δεν συνυπολογίζει τις κοινωνικό-πολιτικές και συναισθηματικές συνθήκες ζωής, παρά τις οικονομικές σχέσεις. Μέσα λοιπόν σε μία καταθλιπτική επί Reagan Νέα Υόρκη, αυτό που βίωσε ο περισσότερος κόσμος που κατοικούσε ή υπήρχε στις περιοχές ανάπτυξης, ήταν η βίαιη εκτόπιση, η φτωχοποίηση και τα τρομερά επίπεδα ανεργίας, ιδίως μεταξύ των νέων. Αυτή η κατάσταση μαζί με την οργή των ίδιων των υποκειμένων αντικατοπτρίζεται μέσα από την παραγωγή της χιπ χοπ μουσικής με ρίμες για την μιζέρια, την ανεργία και

★ Back to S

τη γενικευμένη ατμόσφαιρα παραίτησης και δυσκολίας. Δυναμικό στοιχείο που έδωσε χαρακτήρα στην χιπ χοπ αντι-κουλτούρα, ήταν τα σπιτικά πάρτυ (house parties), που οργανώνονται πολύ συχνά μέσα στο γκέτο. Μία από τις σημαντικές φιγούρες, που ενέπνευσε την κατάσταση, ήταν ένας πιτσιρικάς μετανάστης από τη Τζαμάικα (Dj Kool Herc), που μάλιστα εισήγαγε τα 4 στοιχεία του χιπ χοπ (MC, DJ, breakdance, graffiti) και άλλες συγκεκριμένες έννοιες, όπως το ηχοσύστημα (sound system), που καθόρισαν την πορεία του χιπ χοπ έως και σήμερα. Το χαρακτηριστικό του στυλ ήταν η ικανότητα να λουπαρει συγκεκριμένα σημεία γνωστών κομματιών, παράλληλα σε δύο πικάπ, δημιουργώντας τα λεγόμενα breaks. Τα house parties εξελίσσονται σταδιακά σε block parties στο κέντρο του γκέτο με περισσότερο κόσμο και μεγαλύτερα ηχοσυστήματα.

Ο καταπιεσμένος λοιπόν κόσμος μιας γειτονιάς που κατέρρευε και γκετοποιούνταν σε ακραίο βαθμό, πλάθει και επανεφευρίσκει τρόπους για να ανταπεξέλθει στη συνθήκη του gentrification, της φτωχοποίησης και της ψυχολογικής κατάπτωσης. Τα μέσα που χρησιμοποιούν για την οργάνωση των parties είναι ό,τι υπάρχει διαθέσιμο στη γειτονιά, τα πολιτιστικά χαρακτηριστικά που κουβαλάει καθένα από το περιβάλλον που μεγάλωσε, απαλλοτριωμένα πολλές φορές ηχοσυστήματα, ενώ οι χώροι διεξαγωγής είναι κυρίως παρατημένα κτίρια, κοινοί χώροι συνάθροισης στη γειτονιά και προφανώς σπίτια.

Μετά από αυτή την πρώτη φάση, αν συμφωνούμε πως βλέπουμε τα γεγονότα σε μια γραμμική σειρά, ακολούθησε η πιο έντονη πολιτική φάση του χιπ χοπ. Προφανώς για εμάς κάθε καταπιεσμένο υποκείμενο, που εκφράζει το βίωμά του μέσω της τέχνης, ασκεί πολιτική πράξη, πόσο μάλλον σε ένα γκέτο στα 70's. Πέρα λοιπόν από τον κόσμο, που άρχισε να μιλάει για τα προβλήματα του γκέτο και της καθημερινότητας μέσα σε αυτό, υπήρξαν και οι ομαδοποιήσεις γύρω από την μουσική, που άρχισαν να λειτουργούν ως μικρές κοινωνικές ομάδες, που εκφράζουν και επικοινωνούν το τι συμβαίνει μέσα στο γκέτο προς τα έξω, της καταπίεσης που βιώνουν κατανοώντας την δυνατότητα να ασκήσουν επιρροή στον κόσμο τους. Το πολιτικοποιημένο ραπ, που όπως λέγεται, έπαιξε τον ρόλο του συνδεδεμένου στοιχείου μεταξύ των διαφορετικών εθνοτικών παραδόσεων, που κατοικούσαν στο γκέτο, καθώς και μεταξύ των μη προνομιούχων, επικαλύφθηκε σταδιακά από μια αυξανόμενη συνειδητοποίηση, ότι το ίδιο το στοιχείο, που δημιουργείται στους δρόμους, μπορεί επίσης να χρησιμεύσει ως μέσο για την ευρύτερη διάδοση ενός σημαντικού μηνύματος. Όπως εκφράστηκε και μέσα από τον Chuck D (των Public Enemy), ο κόσμος της ραπ τότε θεωρούσε, πως μέσα από την μουσική αυτή μπορούσε να επηρεάσει τη νέα γενιά, ώστε να αποκτήσει περισσότερα κίνητρα που ήταν απαραίτητα για να επιφέρουν αλλαγές και μέσα στην ίδια την κοινότητα. Σαν απάντηση, δηλαδή, στη γκετοποίηση, την ανεργία και τη φτώχεια, που είχαν φέρει τους νέους σε μια θέση αδιαφορίας για τα πάντα, παράλληλα με τη στροφή τους προς την εγκληματικότητα και την είσοδο σε συμμορίες μεταξύ άλλων.

Φυσικά η συγκεκριμένη συνθήκη δεν παραμένει ίδια, ενώ σταδιακά το χιπ χοπ άρχισε να εμπορευματοποιείται, ακόμα και μέσα στα ίδια τα γκέτο. Το εμπόρευμα με την έννοια της χρηματικής ανταμοιβής δεν υπάρχει εξ αρχής. Όμως ο καπιταλισμός, τότε όπως και τώρα, έχει την τάση να μετατρέπει οτιδήποτε παράγεται από την underground κουλτούρα σε εμπόρευμα, στο όνομα του κέρδους, αδιαφορώντας για οποιαδήποτε κοινωνικά, πολιτισμικά και άλλα χαρακτηριστικά. Σταδιακά λοιπόν η χιπ χοπ, μέσα στην επόμενη δεκαετία, μεταμορφώνεται σε εμπόρευμα και αρωγό συγκεκριμένων προτύπων, και αυτό την κάνει ορατή μόνο σε συγκεκριμένο πλαίσιο. Έτσι, από ένα σημείο και μετά παρατηρείται το φαινόμενο όπου ο γκετοποιημένος κόσμος, βλέποντας ότι μπορεί να ξεφύγει από τη σαπίλα και τον ζόφο μέσα στις συνθήκες του γκέτο και τις φτωχοποίησης, επιλέγει το δρόμο της μουσικής βιομηχανίας.

Ιστορικά το χιπ χοπ -όπως και η μουσική βιομηχανία γενικά- επέδειξε μειωμένη διάθεση στο να αναγνωρίσει και να καθιερώσει τη δουλειά των γυναικών.

“Είναι πολύ σημαντικό για τους ανθρώπους να καταλάβουν ότι οι γυναίκες βοήθησαν να χτιστεί αυτή η κουλτούρα από την πρώτη μέρα στην πρώτη γραμμή” λέει η Sha-Rock.

Κάνοντας λοιπόν αυτές τις συνδέσεις με το τώρα βλέπουμε την χιπ χοπ ως μια αντι-κουλτούρα, που δημιουργείται από τα κάτω, που στηρίζεται και στηρίζει την αυτοοργάνωση, αλλά που αποτελεί ταυτόχρονα και ένα μέσο έκφρασης, ελπίδας, και εξωτερίκευσης της δυσκολίας, ιδίως μεταξύ των ατόμων που πετάχτηκαν στο περιθώριο της καπιταλιστικής πραγματικότητας. Με έναν τρόπο αποτελεί έμμεση κριτική στον κοινωνικό ξεριζωμό και την γκετοποίηση, και τα κατάλοιπά του σε όλες τις πτυχές της ζωής των συγκεκριμένων υποκειμένων. Η φτωχοποίηση και η περιθωριοποίηση τόσο στο παρελθόν όσο και τώρα έρχονται παράλληλα και συγκαλυμμένα με την επέκταση του αστικού ιστού, τον εξευγενισμό και την υποτιθέμενη ανάπτυξη. Με τα δικά μας μέσα, που έχουν τη δύναμη να φτάσουν σε πολλά αυτιά και μάτια, θέλουμε να συνεχίσουμε να χτίζουμε τις δικές μας προσωπικές αφηγήσεις, για το πως η δική μας ζωή και ιστορία εξελίσσεται.

Κι έτσι εμπνευσμένα από τα παραδείγματα του παρελθόντος, επιλέγουμε να αυτο-οργανωνόμαστε σε αντίστοιχες κοινωνικό-πολιτικές συνθήκες.

Θα έχετε, φαντάζομαι, αισθανθεί την διάχυτη τάση που υπάρχει προς την ευρύτερη ραπ αντι-κουλτούρα τα τελευταία χρόνια τόσο στην Ελλάδα, όσο και σε άλλες χώρες, ξεκινώντας (πάντα) από τα κάτω με την αυτο-οργανωμένη παραγωγή και αναπαραγωγή μουσικής και φτάνοντας φυσικά μέχρι τις

δισκογραφικές και τη σόουμπιζ (ακα το θέαμα στην ελληνική πραγματικότητα). Προφανώς αντιλαμβανόμαστε, πως η χιπ χοπ στην Ελλάδα έφτασε ως εμπόρευμα, αλλά μέχρι και πρόσφατα υπήρχε και υπάρχει κόσμος που το κάνει αντι-εμπορευματικά. Όπως και να 'χει, φαίνεται να υπάρχουν κοινές συγκυρίες και ιστορικοί παράγοντες, που συνδέουν την μουσική αντι-κουλτούρα με τις κοινωνικοπολιτικές και οικονομικές συνθήκες, που χαρακτηρίζουν μια συγκεκριμένη εποχή.

Η μουσική παραγωγή, ιδιαίτερα της χιπ χοπ αντι-κουλτούρας -ως μια κοινωνική & πολιτική δράση- για εμάς παίρνει τη μορφή μιας δυναμικής (μη στατικής) διαδικασίας, που εμποτίζει και εμπεριέχεται μέσα στις κοινωνικές αλλαγές, που διαμορφώνουν την εμπειρία. Βλέπουμε τη μουσική αυτή αντι-κουλτούρα ως μια ζωντανή αφήγηση, που επηρεάζεται και επηρεάζει πολλαπλά πλαίσια της κοινωνικής ζωής, είναι ιστορικά κατασκευασμένη και κοινωνικά συντηρούμενη. Σε αυτό το μακροσκοπικό πλαίσιο οι μουσικές παραγωγές είναι, σαν να λέμε, οι “πηγές” ιστορίας, όπως προκύπτουν μέσα από τις αφηγήσεις των ίδιων των ανθρώπων, που την δημιουργούν, και εκφράζονται μέσα από τα δικά τους βιώματα. Πέρα δηλαδή από τις περισσότερες μαρτυρίες της εποχής για το συγκεκριμένο ζήτημα, οι οποίες εκθειάζουν τους πολεοδόμους (βλέπε Le Corbusier κ.α.), ευτυχώς υπάρχουν με έναν διαφορετικό τρόπο και οι καταγραφές της καθημερινότητας των εκτοπισμένων και επηρεαζόμενων από την “αστική αναβάθμιση” ομάδων και υποκειμένων.

Η ίδια η διαδικασία της παραγωγής και αναπαραγωγής της μουσικής είναι μια πράξη οικειότητας και μοιράσματος. Και τελικά είναι και ένα μέσο έκφρασης προσβάσιμο στην καθημία, στον καθένα και τ@ καθέν@. Γιατί τα means of whatever type of production (τα μέσα παραγωγής) τα θέλουμε στα χέρια μας. Γιατί ακόμη και στην διασκέδαση -αν θέλουμε να το υπεραπλουστεύσουμε- και μέσα από τους καθημερινούς τρόπους που επιλέγουμε να υπάρξουμε, διεκδικούμε το δικαίωμα στην πόλη, την γνώμη και την ύπαρξη με όρους, που ορίζονται οριζόντια και πέρα από τις ηγεμονίες ελέγχου. Η ταξική πόλη σε μια τέτοιου τύπου μεταμοντέρνα νεοφιλελεύθερη πόλη (στην οποία όλα είναι εμπόρευμα, το οποίο ελέγχεται από τα κυρίαρχα μέρη της κοινωνίας) είναι μια προσπάθεια για τον περιορισμό των εμπορευματοποιημένων σχέσεων και πρακτικών, που διαρθρώνουν τον αστικό χώρο. Βλέπουμε τόσο την πόλη και τους χώρους της, όσο και τη μουσική ως κοινά (commons) και όχι προϊόντα προς αγοραπωλησία για την συσσώρευση πλούτου και φήμης.

Δεν υπάρχει η πρόθεση να εξιδανικεύσουμε: αναγνωρίζουμε πως η ραπ έχει γίνει mainstream μουσική, όντας μέρος μιας τεράστιας κερδοφόρας βιομηχανίας (ποι@ έχει καταφέρει να αποτάξει το commodification αλληλωση;), έχει εκπροσώπους που προωθούν δεξιохριστιανικές ιδεολογίες και αναπαράγεται από σεξισταρους και σεξιστάκια. Όμως πριν, ή και παράλληλα με αυτή την καθόλου τυχαία στροφή στην εμπορευματοποίηση, ξεδιπλώνεται από υποκείμενα, που την έχουν ανάγκη για να εκφράσουν την καταπίεσή τους, να δημιουργήσουν τις δικές τους αφηγήσεις για όσα τους συνέβησαν, αλλά φυσικά και για να περάσουν καλά με αυτο-οργανωμένο τρόπο και όρους που τα ίδια θέτουν.

FabLab - ομάδα στούντιο φάμπρικας Υφανέτ

**να είναι μαχητές για την κοινότητα,
όχι καταστροφείς.**

Hip-Hop Evolution The Foundation

**Έπρεπε να αλλάξουμε το παράδειγμα
και να διδάξουμε στις κοινότητες**

ΥΠΟ

ΒΡΥ

ΧΙΟ

ΚΑ

Γλυκό

Με γεύση βανίλια ή μαστίχα, το οποίο σερβίρεται σε κουτάλι, βυθισμένο σε ψηλό ποτήρι γεμάτο νερό. Βρίσκεται ξεχασμένο και ζαχαρωμένο σε σπίτια γιαγιάδων. Αρέσει σε μικρούς και μεγάλους και καλάει τα δόντια.

Ποτό

Ένα ποτήρι μπύρας και μέσα ένα βυθισμένο σφηνάκι από κάποιο δυνατό ποτο. Το πίνεις με τη μια. Σερβίρεται σε πολλούς διαφορετικούς συνδυασμούς. Είναι μετεφηβική μαγκιά και μπορεί να τραυματίσει τα δόντια.

Βαθυσκάφος

Κινείται επί και υπό της επιφάνειας της θάλασσας, διαθέτει περισκόπιο και βγαίνει και σε κίτρινο χρώμα. Δεν ενδείκνυται για κλειστοφοβικά άτομα, ενώ μπορεί να επηρεάσει τα δόντια με πολλαπλούς τρόπους.

Συνάντηση

Περίεργο και πειραματικό παιχνίδι. Πραγματοποιείται στην κατάληψη της Υφανέτ φιλοξενώντας δημιουργικά εγχειρήματα που δεν παγώνουν τη μορφή και δεν ξεθωριάζουν τα περιεχόμενα. Μένει να διερευνηθεί αν επηρεάζει τα δόντια. Είναι, με περισσότερα λόγια, μια προσπάθεια δημιουργίας ενός χώρου συνάντησης με αφορμή τη δημιουργία. Ενός χώρου, που θα φιλοξενεί τα ημιτελή πρότζεκτ που δεν προλάβουμε να ολοκληρώσουμε, τις σκόρπιες ιδέες στο χαρτί που δεν μπορέσαμε ποτέ να συγκροτήσουμε, εκείνο το «πειραματικό κάτι που δοκιμάσαμε στο σπίτι», το «άλλο» που φτιάξαμε παρέα αλλά βγαίνει ένα δίλεπτο και πως να σταθεί μόνο του, εκείνη τη σειρά χαρακτηριστικής που είχες ετοιμάσει αλλά δεν ψήνεσαι να την πας σε γκαλερί, τη χορογραφία που είχες φανταστεί, το τραγούδι που έχεις γράψει και το έχεις ακούσει μόνο εσύ, αυτό που θες να μοιραστείς αλλά ο τρόπος και ο τόπος που θα γίνει μετράνε εξίσου.

Το **ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ** προσπαθεί να μη μείνει στάσιμο στα παγωμένα νερά των εμπορευμάτων αναδεικνύοντας επιθετικά την τέχνη σε θέση μάχης. Κυρίως πασχίζει να μην βουλιάξει στο βυθό. Δεν είναι ούτε βατήρας για καριέρα, ούτε πλυντήριο για ενοχές. Είναι μια χειρονομία. Μία ανοιχτή πρόσκληση. Προς όσους/ες/α θέλουν να παρουσιάσουν μια ιδέα, ημιτελή ή όχι, με ψηφιακά, αναλογικά, σωματικά ή και πρωτόγονα μέσα. Προς όσους/ες/α θέλουν να αμφισβητήσουν, να κριτικάρουν, αλλά και να μην παίρνουν τόσο σοβαρά τον εαυτό τους.

Σε τυχαία Σάββατα του μήνα, στην κατάληψη Φάμπρικα Υφανέτ.

**για τις συλλογικές μας καταδύσεις
στους ωκεανούς του θεάματος /
με εξαιρετικά άγριες διαθέσεις για αυτόν τον πολιτισμό /
και δυο κάπα ρο σε τριγωνικό ραντάρ**

ΥΠΟ
28
ΒΡΥ

ΧΙΟ

ΤΕΧΝΗ - ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΡΙΤΙΚΗ
ΗΧΟΣ - ΕΙΚΟΝΑ - ΠΕΡΦΟΡΜΑΝΣ
ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΣΜΟΣ - ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ
ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ

συλλογικές καταδύσεις στους ωκεανούς του θεάματος /
με εξαιρετικά άγριες διαθέσεις για αυτόν τον πολιτισμό /
και δύο κάπα ρο σε τριγωνικό ραντάρ

Το σεντούκι της γιαγιάς

σε πολλά [ή και όλα] απ' τα νέα Airbnb
έχουν ζήσει
πολλές τους ώρες
συνεργεία και μάστορες
ορθάνοιχτες πόρτες
και δε μπαίνει κανείς
μόνο κρυφοκοιτάνε απ' το παράθυρο
ταινίες μιας αλλόκοτης εποχής
σειρές που χάνουν την ευθεία τους
επειδή δεν τις ανανέωσε το Netflix
και λίγο κρίμα
αλλά από την άλλη ίσως και όχι τόσο
ίσως στην τελική να είχε πλάκα
κι ας μην γέλασαν πολλοί
φτάνει που χάρηκα εγώ
και φτάνει που αύριο
θα πάρω να βαδίσω εκείνον τον δρόμο
εκείνον που πάνω στην θάλασσα στενεύει
όσο ο ήλιος χαμηλώνει
και το μαύρο απλώνει
οι πιο σκοτεινές νευρωνικές διαδρομές
φωτίζονται
από λάμπες δρόμου
σε νύχτες χωρίς φεγγάρι
φωτίζονται
και θυμίζουν φανοστάτες
από κόσμους ξένους και μακρινούς
κρυμμένους μέσα στις ντουλάπες μας

πισινός που ζεσταίνεται στο πύρινο τζάκι
είναι φρούτο που ξεχειλίζει στην κόκκινη
πλάτη
ηλιοκαμένα κοχύλια, σκάβω την άμμο
φτιάχνω παλάτια με λάσπη
στα χέρια, στα γόνατα, στην μούρη μου
λάσπη
όλη η ηδονή θα φανεί στο γκρέμισμα
και μετά πάλι απ' την αρχή
άλλο ένα καλοκαίρι που οι φίλες
λείπουν
η ΧΑΝΘ φυλάει τα παιδιά της
και ο Τρόμος την Υφανέτ
ζύμωμα κουλουράκια ή πατουσάκια
στον χώρο πετάνε τρίχες
μαζί με αόριστες ιδέες ή και όχι τόσο
σχετικές
μαζί, πετάμε και εμείς
πετάμε
και μετά
πέφτουμε
μέσα στο κουτάκι από την μπύρα
και βγαίνουμε όπως το τζίνι του Αλαντίν
και χαρίζουμε ευχές απλόχερα
όχι σε πηγάδια και συντριβάνια μαγικά
όχι ως επικήδειο σε άστρα μακρινά
αλλά στων δρόμων τα μάκρη
χωρίς να μας νοιάζει

χωρίς να μας πτοεί
που αυτά τελειώνουν
πού αυτά τελειώνουν;
η θλίψη πού τελειώνει;
και πού ξαναξεκινά;

-και ξανά από την αρχή
σε έναν ατελείωτο κύκλο
καταστροφής και
δημιουργίας
μέχρι η ίδια η λέξη "τέλος"
να χάσει κάθε νόημα

περίπου πέντε δέκα
δεκαπέντε καρέκλες
και αυτές όχι του
σκηνοθέτη
απομείναμε γύρω από μια
μανταρινί σόμπα
μια δυο τρεις θεατρίνες
χάνονται στην σκηνή
και εγώ κοιτάω
σα χαζός
σαν ανδρίκελο
ωραίο το μαριονετικό μου
ακροβατικό
όποιος το είδε
μπορεί να γελάσει
και τα υπόγεια δεν θα
χρειάζονται πια
ούτε για αποθήκες
ούτε για ενοίκια φθηνά
ούτε για καταφύγια
χτισμένα με μπετόν αρμέ
ψάχνουμε πια
το μόνο καταφύγιο
το σύνθημα «κλωτσιές με
δωδεκάποντα»
που βγαίνει από τα έγκατα
λαιμών
στολισμένων με τσόκερ και
φτερά
θεατράλ κουνούπια,
μεσημέρια στην σκιά
ήρεμα κοιμόμαστε
ακούγοντας τζιτζίκια
πίτσι πίτσι πίτς
πιτσιρίκια τρέχουνε σε
αλάνες
φωνάζοντας
για λίγα
για λίγα λεπτά
ξέχασα
να πάρω ανάσα
για λίγα λεπτά
προσπάθησα
να κρατήσω το στόμα μου
κλειστό

ΠΟΙΗΣΗ

ΡΕΦΕΝΕ

με άλλα λόγια...

σαν κάτι που θυμίζει παιδικά,
σεντούκια γεμάτα χρυσάφι και
θησαυρούς μυθικούς
που αν τους αποκτήσεις είναι
σαν να ακουμπάς ένα σημαντικό
κομμάτι ευτυχίας
μεγαλώνουμε
η απομυθοποίηση γίνεται
καθημερινότητα και μαθαίνεις πως
το χρυσάφι τελικά
δεν έλαμπε ποτέ τόσο
και ουδεμία σχέση δεν είχε
με όσα περίμενες -
το σεντούκι σου σήμερα γεμίζει με
συναισθήματα, στιγμές και λοιπές
προσωπικές εμπειρίες που δεν
είναι τελικά και τόσο προσωπικές
γιατί είναι τόσο δικές σου
όσο και δικές μου
και τις κεντάμε λίγο λίγο μαζί -
το σεντούκι μας γεμίζει με χαρτιά,
χαρτοπετσέτες, αποκόμματα
εφημερίδων και όλων των ειδών
τα χαρτικά
και είναι χαραγμένο με λέξεις
φθόγγους και φωνήεντα
και λίγο εγώ λίγο εσύ
πρόταση πρόταση ή/και λέξη λέξη
συνθέτουμε σε ένα χαρτί
σε μια κοινωνία
από εμάς για εμάς
από ένα παιδικό παιχνίδι που
ονομάζεται σεντούκι του παππού
ως το παιχνίδι της ζωής μας
και μαντέψτε -
δεν υπάρχουν νικητές εδώ
όπως ούτε και χαμένοι
το σεντούκι μας γεμίζει κάθε μέρα

L'INGRESSO È NEGATO - GIA TIS EISODOUS POY ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ

Βρισκόμαστε στα τέλη κάποιου καλοκαιριού.

Είναι Τετάρτη απομεσήμερο. Η Ν. διαβάζει τις πρώτες σελίδες της έκδοσης "βορειοδυτικό πέρασμα", ενώ το Ε. σχολιάζει τις δηλώσεις του νέου δημάρχου Αθηναίων στην πολυδιαφημισμένη «free-press» εφημερίδα αναφορικά με τις ορθές πρακτικές τουριστικής ανάπτυξης και επενδύσεων. Σκέφτεται ακαριαία πως δεν είχε καταφέρει ποτέ να γευτεί όλα εκείνα τα αλμυρά ορεκτικά με μαρμελάδες φρούτων στον 7ο όροφο της Καλλιδρομίου, μιας και το καθημερινό βυθομετρικό της όριο στη μητροπολιτική θάλασσα έφθανε από τις στοίβες απλήρωτων λογαριασμών στο χολ του ενός τετραγωνικού, μέχρι το ημι-υπόγειο κατάστημα γατοτροφών.

Κάπου ανάμεσα στις σελίδες για τις πόλεις που φαντάζονταν οι λετριστές ένα γράμμα ψηφιακό φθάνει στα μάτια της Ν. Η πρόσκληση σε τριήμερο στην Κέρκυρα από συντροφάκια της Σαλόνας. Αφορμή για την βορειοδυτική αυτή μετάβαση, η προβολή μιας αυτοοργανωμένης ταινίας σε κατειλημμένο στέκι και μερικές υποσχέσεις για συνάντηση γύρω απ' τα ενετικά τείχη κοιτώντας ένα καλοκαίρι που τα βρήκε στα δυο μεγάλα αστικά κέντρα με επισφαλείς διαδρομές, ψυχικές ρωγμές και ror-up παράθυρα διαφημίσεων.

Βρίσκει το κλίμα του Σεπτεμβρίου αλλά και την άνυδρη μητρόπολη τα απογεύματα της Κυριακής μια καλή αφορμή ώστε να ξεκινήσει να ετοιμάζει το σακίδιο της. Τα κόστη μετακίνησης και διατροφής του τριημέρου, θα αποτελέσουν περισσότερο από το ένα τέταρτο του επιδόματος ανεργίας που κάθε 23 του μήνα λαμβάνει. Κι όμως, δεν χρειάστηκε πάνω από ένα τέταρτο να λάβει την απόφαση. Οι συντροφικές διαδρομές της οικειότητας, σκέφτηκε, θα δώσουν ζωή σε ένα Σάββατο που ούτως η άλλως θα το περνούσε πλάι σε γυάλινες γουλιές και πιξελιασμένες συζητήσεις σε κάποια πάροδο της Πατησίων ή της Ζωοδόχου πηγής.

Θα ήταν και μια αφορμή να γλιτώσει από τους μπάτσους και το διαρκές βλέμμα επιτήρησης σε κάθε γωνιά του αθηναϊκού κέντρου, έχοντας την ευκαιρία να αράξει επιτέλους και στην «μεγαλύτερη πλατεία των Βαλκανίων», τη Σπιανάδα.

Παρασκευή κατά το σούρουπο η Ν. αποβιβάζεται από το πλοίο της γραμμής αντικρύζοντας μια συστοιχία ενετικών κτηρίων, τειχών και πινακίδων ενοικίασης στιγμών τουριστικών. Ο Π. και η σαλονικιώτικη παρέα είχαν καθίσει για λίγο στη σκιά ενός ευκάλυπτου και τη χαιρέτησαν φωναχτά από την προκουαία. Οι πρώτες αγκαλιές θύμισαν όλα εκείνα τα απογεύματα που τριγυρούσαν στην άνω πόλη γύρω από το γεντί, ενώ κανείς δε χρειάστηκε να προτείνει κάτι. Περιπάτησαν παρέα ως την πλατεία για να μπορέσουν να ικανοποιήσουν την πείνα τους, όταν μόλις έμαθαν πως οι ετοιμασίες για την βραδινή καταληψιακή προβολή είχαν κιόλας ξεκινήσει. Η ύπαρξη συλλογικής κουζίνας άλλαξε αίφνης τη ρότα τους. Σύντομα έφθασαν στο κατειλημμένο χώρο εντός του παλιού ψυχιατρείου.

Η προβολή, η συζήτηση και οι κουβέντες που αντάλλαξαν τη βραδιά στο αίθριο της κατάληψης έδωσαν τόπο στην μεταμεσονύχτια τσάρκα στην Esplanade, δηλαδή στην Σπιανάδα και τα ειρωνικά σχόλια για τις εξουσιαστικές βλέψεις βρετανών και ενετών πολεοδόμων διακόπηκαν από μια συστάδα μηχανών και δύο ασφαλίτες. Φρουροί μπροστά στο Λιστόν λες και πιστοποιούν σαν άλλοτε αν τα

ονόματα των "ευγενών" βρίσκονται στη λίστα για να τους επιτραπεί ο περίπατος πάνω στα λιθόστρωτα σοκάκια. Λίγο αργότερα οι μπάτσοι άδειασαν το παγκάκι μπροστά στα είδη περιπτέρου και η Τ. από την παρέα που είχε τελειώσει κάποτε την αρχαιολογία θυμήθηκε πως η πλατεία αρχικά δημιουργήθηκε ως μια κενή έκταση μπροστά από το φρούριο για να αντιμετωπιστεί οποιαδήποτε εχθρική ενέργεια αποτελεσματικά. Ένας ακόμη αναδασμός για λόγους πολεμικούς αλλά και ιδεολογικούς. Η συνέχεια της νύχτας έσβησε για την παρέα με λίγες ώρες όπου νόμισαν πως η παράκτια ζώνη της Κέρκυρας τους ανήκει.

Κυριακή 17:15 Piazza annunziata

Μια παρέα μαθητών καυτηριάζει τις τιμές από το απέναντι καφέ-πακετάδικο ενώ οι ασχολίες τηςσχόλης έχουν κυριεύσει σιωπηλά το κέντρο της πόλης. Ανάμεσα στους λεπτοδείκτες του καμπαναριού της πλατείας, ένα ακόμη σχόλασμα που θα αργήσει να έρθει για εκατοντάδες εργαζόμενα στα κάτεργα του επισιτισμού. Ελάχιστα ψήγματα κοινωνικότητας μόνο στο παρκάκι γύρω απ' το κλειστό φουρνάδικο. Μερικά βήματα νοτιότερα, στην ακτογραμμή πλάι στη Fortezza Vecchia κάποιοι που σταμάτησαν να μιλάνε για ψωμί. Η Ν., η Τ. και ο Π., αποφάσισαν να περιπλανηθούν παράκτια από τη νοτιοανατολική πύλη στο παλιό φρούριο, να μυρίσουν πάνω σε κάποιο βράχο λίγο περισσότερο ιδώδιο πριν την βραδινή επιστροφή στην τσιμεντούπολη.

Ανάμεσα στον προμαχώνα Σαβοριάν κάτω υπό το εξουσιαστικό βλέμμα του αδριάντα του Matthias von Schulenburg, ο οποίος φημολογείται πως ενίσχυσε τα οχυρωματικά έργα της πόλης, ένας διαπεραστικός ήχος σφυρίχτρας τους διακόπτει. Καθώς ο ήχος πλησιάζει εμφανίζονται μαζί του δύο φωσφορίζοντα γιλέκα του δήμου από υπαλλήλους που με βιαστικές κινήσεις κλειδώνουν τις πόρτες του φρουρίου και διώχνουν τα παιδιά που παίζουν λίγο παραπέρα. Ο υπάλληλος ανακοινώνει :

-Πρέπει να φύγετε από το χώρο. Εδώ κλείνουμε στις 19:00, ώρες μουσείου. Εντολή δημάρχου. Η παράκτια ζώνη του χώρου θα κλείσει επίσης. Σηκωθείτε σας παρακαλώ. Αύριο πάλι.

Η Ν. φωνάζει εξοργισμένη και η Τ. συνεχίζει αραδιάζοντας επίθετα και χαρακτηρισμούς.

-Δηλαδή αν δεν κάτσουμε σε καφετέρια θα μας κλειδώνετε τα πάρκα ;

-Τα παράπονά σας στη διοίκηση κυρία μου.

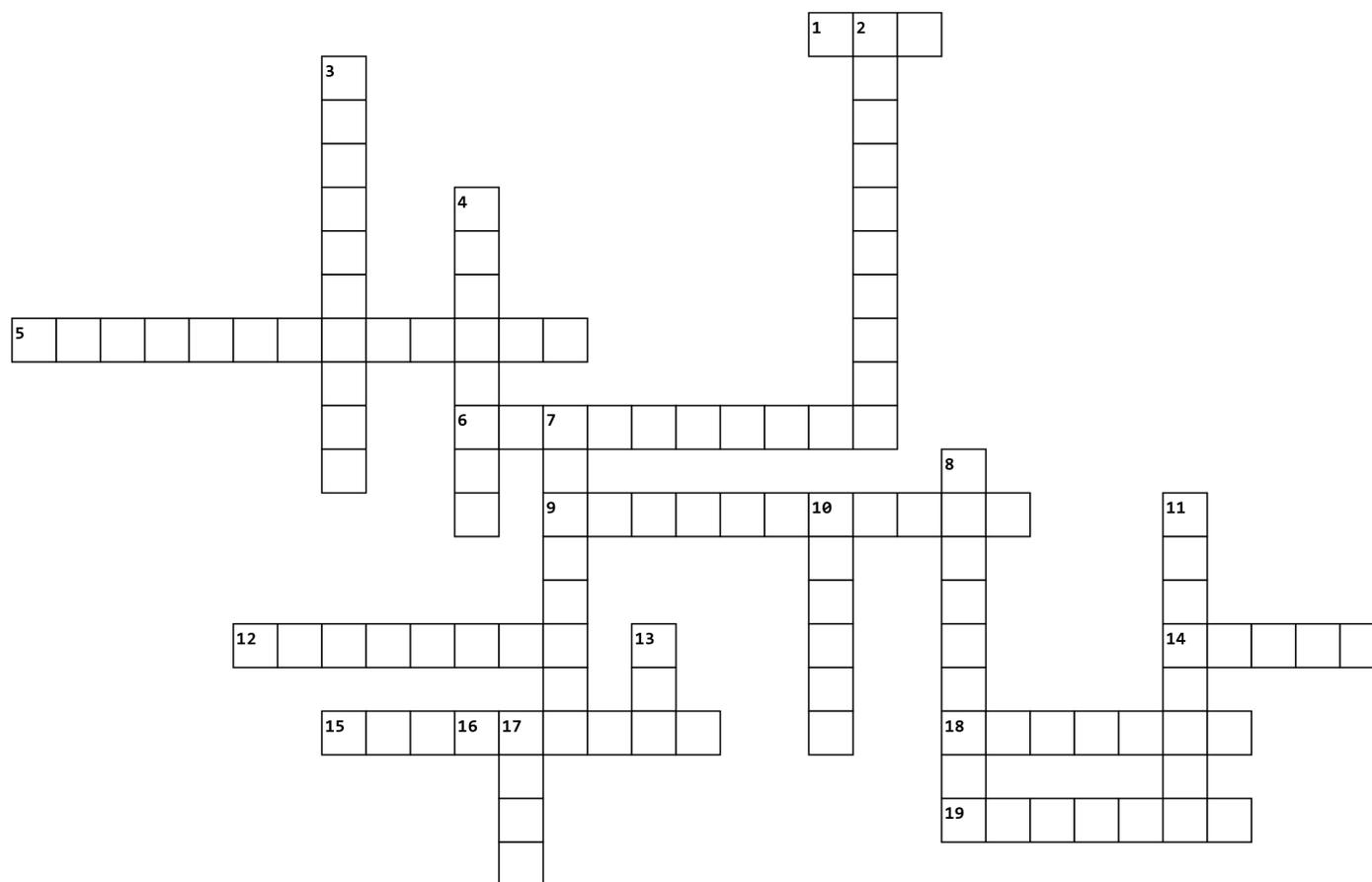
Η μεταλλική περίφραξη του άλλοτε συνειδητά αδόμητου ανοιχτού πεδίου της Σπιανάδας, μοιάζει ξανά να στρέφεται επιθετικά προς την όποια παροδική ή πολύωρη οικειοποίηση. Η συνέχεια του πάρκου μέσω δέντρων και στηθαίων διατρέχει όλη την παράκτια ζώνη στην οποία τα παγκάκια άδειασαν. Οι τραμπάλες της παιδικής χαράς στοχεύουν άδειες τον τιμοκατάλογο από τα απέναντι γκουρμέ ζαχαροπλαστεία. Η παρέα πηγαίνει προς τα σκαλάκια του ανακτόρου σα να πρόκειται για την τελευταία σπιθαμή για να τελειώσει τις γουλιές. Στο καντούνι ανηφορίζοντας προς το νέο φρούριο η Ν. φωνάζει προς τον Π.

-Πόσα ακόμα απογεύματα θα πληρώνουμε για να συναντηθούμε ;

Στις σαρακοφαγωμένες ξύλινες τάβλες του χθες στοιβάχθηκαν σκέψεις, σχέσεις, επιθυμίες, ματαιώσεις και αναβολές. Η συνθήκη των νέων περιφράξεων που μόνο ως νέες δεν μοιάζουν. Κάθισαν δίπλα στη θάλασσα και συνέχισαν από τη σελίδα 58 του βιβλίου διάβαζαν στο πλοίο.

Nous cherchons passage à travers des ambiances variées

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ GREEK RAP VERSION

Across

1. Είναι από εκεί ο ΜΚ.
5. Ήταν ο Νικήτας κλιντ και ο Ασιμος.
6. Πρέπει να στηρίζεις το λόγο σου με τη ζωή σου. και το...
9. Το σφαλμα αλλιώς.
12. Το όνομα του μαγικού σφυριού του Ιησού Χριστού.
14. Είναι αναποφασιστή αναμεσα σε: θεατρο, ραπ ή ...
15. Γράμμα και όχι σωστό.
18. ... αρκούδι που κλέβει σουπερ μαρκετ.
19. Αν δεν τη βρεις την φτιάχνεις. (ανορθόγραφα)

Down

2. Έχουν όλοι με σους αραζει ο Τζαμαλ.
3. Τον ψυριζει η sci-fi river.
4. Γυρναι ο λεξ πριν να χαραξει.
7. Γλώσσα προγραμματισμού σε κέντρο ευεξίας.
8. Ζεις με αυτα 12 μηνες σερι.
10. Μονάδα μέτρησης της ενέργειας.
11. Ποιος;; ποιος;; ο...
13. Έχει ο Τακης το Νίκο.
16. Δίσκος των Τζόλυ Ρότζερ
17. Την ενοχλει ο καρνεισον.

20
ΚΡΟ
ΝΙΑ
ΚΑΤ
Α
ΠΗΨ
Η
ΒΟΛΑ
ΠΡ
ΚΑ
ΨΟΛ
ΚΕΤ

★ ΜΠΕΤΟΝ
ΛΑΜΕ